

КРИСТИНА ДОД БЕДСТВОЕ НА ВИСОКИ ТОКЧЕТА

Част 1 от „Зестрогонец“

Превод от английски: Павел Боянов, 2011

chitanka.info

На Скот.

Когато пиша за вечната любов, пиша за теб.

ЕДНО

Нашвил, Тенеси

Преди четиринайсет години

Единайсетгодишната Бренди стоеше пред открянатата врата на спалнята с приказното балдахинено легло и ефирни завеси и слушаше истеричния глас на майка си.

— Та аз не знам как се пише чек!

— Време ти е да се научиш. — Баща ѝ трудно би могъл да изрази отвращението си по-добре.

— Но винаги ти си имал тази грижа.

— Точно така. — Татко тъпчеше яростно пода, докато си стягаше багажа. — Прибирам се капнал след цял ден в офиса и започвам да плащам сметките, ипотеката, кредитните карти и каквото още се сетиш. Щом пътувахме, все аз трябваше да правя резервациите и да намирам кой да коси ливадата. Да се грижа за теб беше адско бреме.

— Ти така искаше!

Татко сигурно прецени, че това е самата истина, защото тонът му стана малко по-любезен.

— Не е болка за умиране, Тифани. — После отново го обзе нетърпение. — Ох, секретарката ми може да се справи.

— Тя е, нали? — Майка ѝ очевидно заподозря нещо. — Зарязваш ме заради Сюзан. Тази никаквица!

— Не е никаквица — озъби ѝ се татко. После шумно си пое дъх. — Зарязвам те, защото ти само... ми се киприш.

Бренди си представи как баща ѝ размахва големите си ръце пред нейната тъничка, руса, маникюрирана майка.

— Какво искаш да направя? Ще направя каквото поискаш. — Мама беше паникьосана.

Бренди чувстваше, че майка ѝ е паникьосана, защото тя също бе уплашена.

— Не умееш да водиш умен разговор. Не умееш да обсъждаш делови въпроси с мен. Причината винаги да те избират за дежурен

съдебен заседател е, че никога не си в час с актуалните събития. — Той изсумтя. — Мъж като мен се нуждае от интелектуално предизвикателство, не от застаряваща чанта.

Бренди трябваше да узнае какво ще се случи — с нея и с родителите ѝ.

Майка ѝ ужасено ахна.

— Аз съм на трийсет и две!

— Точно това казвам.

Защо се държеше толкова отвратително? Тифани беше красива. Всички го казваха. Приятелките на Брендли от балетната школа ѝ завиждаха, че майка ѝ прилича на кинозвезда. Според Брендли не беше чак толкова готино хората непрекъснато да ѝ говорят за Тифани и да я питат дали се гордее, че има такава хубава майка, ала неизменно се усмихваше и кимаше с глава, защото тогава следваше репликата: „Като пораснеш, и ти ще станеш същата хубавица!“.

— Преди никога не си искал да обсъждаме делови въпроси. — Мамините токчета изтракаха по дървения паркет. — Нали напусна Джейн заради мен, защото тя винаги ти надувала главата с подобни приказки, а ти просто си копнеел за уютно гнездо, където да си отдъхнеш на спокойствие.

Татко изръмжа.

— Огледай се. Консултирах се със специалисти по фън шуй и намерих декоратори, които да създадат дом, с който да се гордееш.

— Онзи японец ми излезе твърде солено...

— Индонезиец!

— Плащах и за някакъв идиотски декоратор, който два пъти годишно да ми сменя завесите в офиса. — Татко се настройваше все по-враждебно.

— Щори. Ролкови щори. В този офис водиш клиентите си, Гари, и трябва да ги впечатлиш!

На Брендли ѝ хареса, че когато спорът опря до вътрешното обзавеждане, мама смело се опълчи на татко.

— Освен това къщата ни бе показана в каталога на „Франтгейт“...

Снимката на две страници в каталога на „Франтгейт“ беше радост и гордост за мама, освен това ѝ бе завоювала голям престиж сред нейните приятелки.

— Каталогът ти осигури много работа. Случаят с убийството на Дюгерен и... — маминият глас трепна — бракоразводното дело на онези важни клечки... — Тя имаше право.

Затова татко атакува от друга позиция:

— Да не мислиш, че сметките за дерматолога и пластичния хирург са ми минали между другото през пръстите? Ами дискретните ти сеанси за подмладяване на лицето и пилинг на тялото?

— И какво толкова? — искрено се обърка мама. — Не искаш ли да съм красива?

— Искам нещо повече от празна черупка, която се усмихва безучастно и ми дрънка как Вики от тениса трябвало най-последно да го махне той целулит от бедрата си! А дъщеря ти е същата стока.

На Бренди ѝ се искаше да си запуши ушите, за да не чува как баща ѝ се отрича от нея, но все едно слушаше как двама шофьори се карат след сблъсък: обидите приковаваха вниманието ѝ като скърцането на спирачките и смачкването на метала. За миг се зачуди дали ще излезе жива.

— Това момиче само...

— Бренди. — Мама дълбоко вдиша и Бренди си я представи как се изпъчва. — Казва се Бренди.

— Бренди само ходи на балет, гимнастика и курсове за мажоретки. Тя е умаленото ти копие. Нищо ли не е прихванала от Кимбърли?

Ким беше неговата първа дъщеря от брака му с Джейн.

— Кимбърли играе софтбоул и страшно я бива. — Гласът му тътнеше от гордост. — Изкара спортна стипендия за университета в Юта. Ще стане инженер, от нея ще излезе нещо. А твоята няма да стигне до никъде. Бренди е глупава.

Глупава. Татко я мислеше за глупава. Бренди затвори очи, мъчейки се да потисне мъката, затисна уста с юмрук и се залюля напред-назад, удържайки хлипането си.

Тя не бе глупава. Глупавият беше той. Идеше ѝ да слезе в спалнята на родителите си, да тропне с крак и да наругае баща си, че ги изхвърля с мама, все едно са боклук.

Но Бренди не правеше сцени. Бренди спазваше правилата с надеждата, че ако се държи като послушно момиче, някак всичко ще се нареди.

Засега нищо не беше наред, но ако се постараете малко повече...

— Не е глупава! — възрази мама.

— Ти пък *откъде* знаеш?

Бренди изохка ужасено. Как бе възможно да се държи с мама толкова жестоко?

— Тя ти е дъщеря не по-малко от Кимбърли. Тя също е умна. Пълна отличничка е, изкарва шестици даже по математика. — Майка ѝ не се впечатляваше от обидите по неин адрес, но скочи като орлица, за да защити Бренди.

Разбира се, мама не беше придобила силните си страни в училище. Тя наистина бе обзавела красиво къщата, умееше да се облича елегантно и така да се усмихва на мъжете, че те се зачервяваха като раци.

— Сигурно Бренди ще избути някаква английска филология в университета и цял живот ще ми измъква пари. — Баща ѝ говореше с такова омерзение, сякаш не беше нищо да си силен по английски.

— Тя е най-добрата в класа по гимнастика и балет.

— Група кльоцави момиченца по трико.

Бренди скръцна със зъби. Вече не беше нито малка, нито кльоцава. Фигурата ѝ беше оформена, а със своите метър седемдесет и пет беше с три сантиметра по-висока от мама и десет сантиметра по-висока от момичетата в класа си. Но щом си беше вкъщи, баща ѝ почти не я поглеждаше, да не говорим, че никога не бе идвал на рециталите ѝ.

— Кимбърли спортува сериозно. Истинските спортове са състезателни.

— Мен ако питаш, Кимбърли е лесбийка — префърцунено подхвърли мама.

Бренди изстена и обори чело върху стената. Това беше истина. И как да не е? Лично Ким ѝ беше казала. Но татко мразеше обратните и определено не желаше да узнае, че дъщерята със спортни заложби е лесбийка. Мама направи голям гаф като му каза.

— Ах ти ревнива, мръсна...

Мама уплашено изписка. Той щеше да я удари.

Бренди скокна и грабна любимия си керамичен дракон като оръжие.

Някъде се разби стъкло.

С разтуптяно сърце и нападателно вдигната играчка Бренди изтича в коридора.

— За бога, Тифани, не се дръж глупаво — гърлено рече татко.

— Не се държа глупаво! — тропна с крак мама. — Просто съм на мнение, че неща като добрите обноски и красивите вещи са важни, а ти току-що ми счупи вазата.

Бренди спря.

— Знаеш ли колко месеца съм търсила ваза за масата!

Бренди бавно отпусна ръката си с дракона и заотстъпва към стаята си. Разберяха ли, че ги подслушва, щяха да я накарат да затвори вратата, а без значение колко ѝ се гадеше, тя трябваше да узнае дали татко е съсипал живота им.

— Там е проблемът. Вазите и префърцунените обноски винаги са те интересували повече от мисленето и работата — или от мен!

— Не е вярно! — Мама изскимтя като подритнато куче.

Вярно беше, но в детските очи на Бренди това бе всичко, което баща ѝ изискваше от майка ѝ. Едва през последната година бе станал неспокоен и раздразнителен.

Сигурно се бе засрамил от тихото хълцане на мама, защото се опита да я приласкае.

— Хайде, Тиф, и без мен ще се справиш. Джейн си живее прекрасно.

— Д-да, обаче Джейн имаше предбрачно споразумение. А т-ти не ми даде да подпишем такова.

— Там ти беше грешката.

Бренди познаваше този тон. Баща ѝ се измъчваше от вина — и затова си го изкарваше на мама.

— Ти каза... обеща, че винаги ще се грижиш за мен.

— Няма ли да спреш с това циврене? Главата ми се наду! — Той затръшна капака на куфара. — Ще накарам адвоката ми да се обади на твоя.

— Аз нямам адвокат!

— Вземи си. — Токовете му загракаха по полирания дървен паркет.

Бренди напрегнато зачака да види дали той ще я прегърне на сбогуване.

Но баща ѝ я отмина, без да я погледне.

Тя преглътна разочарованието си. Знаеше как. Правеше го години наред.

Мама се затича подире му с отчаяни викове:

— Нямам работа. Как ще издържам Бренди? Ще умрем от глад!
— Настигна го, когато той отваряше вратата, стисна го за лакътя и се опита да го издърпа обратно.

Даже Бренди усети каква драма се разиграва.

Тихичко се затвори в спалнята си и ги остави да се оправят сами.

От напрежение коремът я болеше. Тя разсеяно го разтърка и се огледа в стаята. Мама я беше обзавела с мебели в бяло и златно и тапицерия в розово и златно. Като малка на Бренди ѝ се струваше, че живее във фееричната къщичка на Барби и това страшно ѝ харесваше.

Сега, като по-голяма, пак имаше чувството, че се намира във фееричната къщичка на Барби, но това вече не я устройваше. Ала не бе готова да нарани чувствата на майка си, затова собственооръчно добави няколко щриха. Прозорец със стъклопис в нюанси на синьото, които приличаха на тези в любимото ѝ издание на „Хобит“. Зеления дракон с искрящи камъни вместо очи. Три черно-бели постера на една момчешка поп група. Но докато се взираше през стъклописа, прокарваше пръсти по люспите на дракона и гледаше певците, мъката в гърдите ѝ — в сърцето ѝ — не се разсея.

Бренди отвори прозореца и се загледа в раззеленилите се дървета. Нашвил беше красив през пролетта. Техният огромен двор бе оформен от професионален озеленител и гледката му обикновено вдъхваше на Бренди чувство за топлина и закрила. Днес не беше така. Днес всичко беше тръгнало с главата надолу.

Долу вратата се затръшна с такава сила, че цялата къща се разтресе.

Гърлото ѝ се беше стегнало, затова тя вдиша дълбоко чистия въздух, отчаяна да сподави... не, не сълзите си. Нямахше да плаче.

Щеше да оправи тази бъркотия. С нещо трябваше да подобри положението.

Отиде до цветното си бюро, извади един тефтер, на който бе гравирани името ѝ, и най-отгоре написа: „Имам за учене“. Тегли дебела черта под думите и добави:

КАК ДА СЕ ГРИЖА ЗА МАЙКА СИ:

1. Да се науча да пиша чекове.
2. Да разбера какво е това „ипотека“.
3. Да измисля как ще плащаме сметките.

Откъсна списъка, внимателно го остави встрани и върху чистия лист написа:

КАК ДА СЕ ГРИЖА ЗА СЕБЕ СИ:

1. Да се науча да пиша чекове.
2. Да изкарам стипендия, за да ходя на университет.
3. Да играя бейзбол.

На последната точка се нацупи и задъвка химикалката. Нямаше да стане. Не я биваше за бейзболистка; Ким много се дразнеше, защото Бренди се навеждаше всеки път, щом топката полетеше към нея.

Бренди задраска „Да играя бейзбол“ и го замени с „Да стана адвокатка“.

Нямаше никаква представа от адвокатската професия — момиче, което всеки свободен миг е на балет, гимнастика или на курсове за мажоретки, научава удивително малко за истинския свят, особено когато баща му никога не разговаря с него за работата си. Обаче Бренди знаеше, че той изкарва много пари. Освен това искаше майка ѝ да бъде красива, а тя да се държи очарователно, когато им гостуваха Чарлс Макграт и съпругата му, а господин Макграт бе важен чикагски адвокат.

Ето това искаше Бренди. Да бъде важна. Да разполага със силата да накара баща си да се държи прилично и със знанията си да изготви на майка си предбрачно споразумение.

Каквото и да беше това чудо.

Да се науча да изготвям предбрачни споразумения.

ДВЕ

Чикаго

След четиринайсет години

Ако функцията „Вижте кой ви търси“ на телефона ѝ работеше, Бренди никога не би се обадила.

Но функцията не работеше, Бренди се обади и това напълно се вписа в духа на изминалата скапана седмица.

Не че обаждането бе кой знае каква изненада. Всеки с капка разум в главата би предвидил, че местенето от Нашвил в Чикаго посред зима ще бъде трудно, а Бренди се гордееше, че умът ѝ сече.

Само дете беше избрала най-студената зима в Чикаго от век насам, тръбите в блока ѝ замръзваха за пръв път, което означаваше, че хамалите не са имали какво да пият — не че това им бе попречило да използват тоалетната, където казанчето не работеше по липса на вода и вероятно нямаше да заработи още няколко седмици. При това го бяха използвали с типично мъжка разточителност, така че тя не смееше да седне на чинията — просто нямаше начин да е останало чисто място. Един хамалин даже я хвана да си говори сама, докато се опитваше да изтърка седалката с влажна кърпичка от чантата си, и кучият му син най-нагло се отдръпна, все едно тя бе луда.

Точно сега мнението ѝ за мъжете бе под нулата, а реакцията на онзи хамалин само усилваше гнева ѝ и чувството за изолация.

В този град не познаваше никого освен Алан и господин Макграт вече години наред го кичеше с почетната титла „чичо Чарлс“, но къде бяха те, докато тя натъпкваше целия си живот в двустаен апартамент?

По невероятна ирония камионът с новия ѝ диван и кресло беше поднесъл по заледения път и се бе врязал в един празен сладоледен салон. Доставчиците юнашки натикаха мебелите в товарния асансьор — маневра, която накара Бренди да си закрие очите с ръка и да отправи молитва към боговете на вътрешното обзавеждане.

Молбите ѝ сигурно бяха чути, защото мъжете поставиха дивана и креслото пред малката камина, сложиха помежду им отоманката и

нагласиха където трябва холните масички.

Вероятно късметът ѝ беше проработил. Диванът се оказа невредим. Цветовете и дамската точно отговаряха на поръчката ѝ. Идеално пасваха на апартамента, в който щяха да се нанесат с Алан след женитбата. Едва по-късно вечерта, когато престана да разопакова багажите, за да се отпусне в креслото, да изпружи крака на отоманката и истински да разгледа мебелите, установи, че диванът е по-нисък с четирийсет сантиметра.

Беше получила версията за любовници, а не масивния семеен диван, който си бе избрала.

Изкара тревожна нощ на набързо оправеното легло и сутринта веднага се обади на Ейми, продавачката в мебелния магазин.

Поне разговорът премина добре. Ейми я заля с извиненията си, но оставаше фактът, че Бренди трябва да изчака още шест седмици, докато пристигне действителната поръчка, и в продължение на няколко минути тя си мислеше, че това е най-голямата гадост, която ѝ се е случила в тази ужасна, безкрайна седмица.

Докато не вдигна телефона, защото съвсем наивно реши, че е Алан, който ще ѝ съобщи, че най-после се е накарал да дойде.

Оказа се обаче майка ѝ.

— Е? Как мина пренасянето? — Както винаги Тифани звучеше като мажоретка, която повдига отборния дух преди мача на сезона.

Бренди зарея поглед към безкрайния парад от кашони. Празни кашони, струпани в безпорядък до стената. Смачкани кашони, наредени на купчина до вратата. Кашони, прекалено много кашони, олепени с тиксо и нашарени с черен маркер от последните две пренасяния. Колкото щещ кашони, нито помен от стереоуредба и отново пица за вечеря.

— Ами ден и половина само се разопаковам и не съм видяла Алан. Нито веднъж.

— Виж какво, скъпа, той е зает човек. Лекар е. — Южняшкият акцент на майка ѝ звучеше нежно.

Бренди не разбра откъде въобще ѝ хрумна да се оплаче. От изтощение и самота се поддаде на раздражението и разкритикува своя годеник пред майка си:

— Не е лекар. Още стажува.

— Горкото момче. Гледах в едно предаване как болниците съсипват стажантите от работа. А ти ми го похвали, че бил блестящ. Спомняш ли си? Каза, че бил най-добрият в курса и всички очи били обърнати към него.

Бренди би искала поне веднъж майка ѝ да застане на нейна страна. За каквото и да е.

— Не ми се е обаждал. И да ми е изпратил имейл, аз така или иначе нямам интернет до другата седмица.

— Дано ти не си му звъняла. Няма нищо по-неприятно от мрънкаща жена. — Тифани бе олицетворение на южняшката женственост от 50-те години.

— Да, мамо, ясно ми е, но ако си беше изпълнил обещанието, едва ли щях да му трия сол на главата. — Бренди прокара нокти по дамаската на дивана и брокатът се надигна на четири места. — Все пак ми се иска да напомня, че аз съм адвокатка, преместила се от прекрасен, тих, топъл град, за да бъде близо до годеника си. Ще започна първата си работа на пълен ден във водеща чикагска кантора и изобщо няма да имам време за почивка. Алан можеше поне да се обади, за да провери дали не съм замръзнала до багажника на дъмпстъра, докато си разтоварвам партакешите.

— За да задържи мъжа, жената винаги трябва да се раздава на сто и десет процента — рече Тифани с онзи благочестив тон, от който на Бренди ѝ идеше да запищи.

— При теб какво се получи?

Шокираното ахване от другата страна на линията я накара да се овладее. Бренди обичаше майка си, но тя се оказа играчка в ръцете на баща ѝ, която той зарязва най-безцеремонно с измъчената си единайсетгодишна дъщеря заради двацет и три годишната си секретарка и ново бебе — син, който гарантирано щеше да му даде каквото иска — огледален образ на младежкото му „аз“ във футболен екип.

Само дето братчето на Бренди сега беше на тринайсет и показваше върховно пренебрежение към спорта. Вместо това Куентин се очертаваше като блестящ компютърен програмист.

На Бренди ѝ беше мъчно за Куентин: знаеше какво е да се разправяш с паникьосана майка, която губи блясъка на младостта,

баща, който изобщо не крие, че е разочарован от сина си, и техния бързо разпадащ се брак.

— Извинявай, мамо. Ама и аз съм една...

— Не си.

— Напротив. — Според Бренди това невинаги беше лошо. — Да погледнем истината в очите: с проблемите си татко доказа, че не знае какво иска — както от съпругата, така и от децата си.

— Баща ти е добър човек.

Бренди горчиво се усмихна и погали хлъзгавите люспи на безценния си стар дракон. Колкото и да издевателстваше над нея, Тифани никога не бе казвала лоша дума по адрес на мъжа си. Като помалка Бренди сигурно щеше да се скандализира, ако майка ѝ почнеше да го оплюва, но тези дни отдавна бяха минало.

Баща ѝ не беше стока. Той искаше всички да му играят по свирката и никой не знаеше това по-добре от Бренди.

— Като свършим да говорим, обади му се. Ще се зарадва, че си се настанила благополучно.

— О, мамо, я стига. Той едва ще си спомни, че се пренасях.

— А утре е рожденият му ден.

— Ооо! Забравих. — Вероятно и той беше забравил, но Тифани се преструваше, че бившият ѝ е обикновен мъж, който празнува специалните поводи, вероятно защото Бренди бе принудена да общува с него от дъжд на вятър.

Щом се сети, че баща ѝ може да ѝ се разкреци или по-лошо, изобщо да не намери време да поговори с нея, Бренди усети, че я заболява коремът. Винаги максимално отлагаше разговорите с него.

Затова се беше сгодила за Алан. Той не беше огън и страст, а стабилен и предсказуем — или поне беше такъв, докато не ѝ потрябва.

Майка ѝ и тук имаше право. Алан вероятно си бе приготвил някаква опашата лъжа за извинение. Само че на Бренди ѝ се бе счупил нокът, дезодорантът ѝ бе престанал да действа преди няколко часа, беше дехидратирана, а не смееше да пие от бутилираната вода заради замръзналото казанче, и точно сега не ѝ се слушаха поучения.

— Алан скоро ще се появи — помирително рече майка ѝ. — Може би довечера ще те изведе на вечеря.

— Не искам да ме води никъде. Предпочитам да ми помогне с багажите. — Ох. Определено се държеше като кучка.

— О, не, излез и се забавлявай! Докато си млада, трябва да се наживееш. — Тонът на Тифани се ожесточи.

Чувство за вина жегна Бренди. Причината Тифани да не подвива крак бе, че се опитваше — неуспешно, ала се опитваше — да изкарва прехраната на Бренди.

— Мамо, не може да се каже, че си стара. Дори нямаш петдесет. Ти излез да се забавляваш.

— Мъжете на моята възраст търсят жени на твоята възраст, а мъжете, които искат жени на моята възраст, са престарели и вече не могат да се забавляват. По какъвто и да било начин. — Тифани май се шегуваше. — Обаче ми мина през ума...

— Какво?

Тифани се поколеба.

— Какво? — Не беше в стила на майка ѝ да проявява срамежливост. Даже напротив.

— Де да бях там, за да ти помогна! Затъжих се за теб!

Бренди беше готова да се закълне, че Тифани възнамеряваше да каже друго нещо. Само че бе адски уморена, адски мръсна, адски ѝ беше кофти и не ѝ се занимаваше.

— От седем години не живея вкъщи. Не вярвам чак толкова да си се затъжила.

— Да, знам, но е друго, когато си толкова далеч. „Вандербилт“ беше в другия край на града и смятах, че ако ти потрябвам, мога да се отзова моментално. Сега...

— Добре съм, Тифани. Голям човек съм, сама се грижа за себе си. — *И то далеч по-добре, отколкото ти за себе си.*

— Знам. Идеално се справяш. Гордея се с теб. — Тонът ѝ обаче беше язвителен. — Просто ми е жал, че Алан не е при теб. Това момче е такава опора.

Но точно сега никакъв го няма.

— Утре вечер той ще ме води на парти у чичо Чарлс. — А ако и утре от него нямаше ни вест, ни кост, нямаше да слуша оправданията му. Направо щеше да го удуши.

— Парти ли? — оживи се Тифани. — В къщата на Чарлс? Ау, бижу. Знам, че той неотдавна направи основен ремонт на вестибюла. Разбра ли, че когато свалили боята от витото стълбище, се показал

чист махагон? Представяш ли си? Де да можех да го видя! Чарлс симпатичен ли ти е?

Майка ѝ така скачаше от тема на тема, че Бренди леко се замая.

— Да. Особено откакто използва правните си познания, за да изкопчи детска издръжка от татко.

— Онази жена беше взела ума на баща ти.

— Значи се надяваме, че не е морално разложен, а просто фустите го въртят на пръста си?

— Не се изразявай така, Бренди. Доста си зловничка, а това не е никак красиво у една млада жена.

— Разбира се, госпожо. — Интересно: започнеш ли Тифани да се държи майчински, Бренди сякаш се успокояваше.

— Разкажи ми за партито.

— Става въпрос за благотворителен бал за набиране на средства за музея. Ще се проведе търг с мълчаливо наддаване, а по време на веселата част — между другото чичо Чарлс е уредил да пее Елтън Джон — съм настанена на масата на „Макграт и Линдоберт“.

И как иначе? Нищо че беше новак, дипломира се с пълно отличие от „Вандербилт“, а това не бе малък подвиг. Дори без влиянието на чичо Чарлс щеше да получи интервю за мястото и това бе козът ѝ. Беше получила работата честно и почтено. Биваше я.

— С какво ще си облечена? — поинтересува се Тифани.

Ооо!

— Тясната черна рокля, дето си я взех за купоните в юридическия факултет.

Тифани не каза: „О, ама ти си я купи от *Ан Тейлър*“, нито „Тя ти е отпреди две години“.

— Черно ли, скъпа? Типично по нюйоркски. Покажи на тези чикагски адвокати какви хубавици са южнячките!

— Приличам на плашило в розово! — Бренди се намести поудобно на дивана.

— Носи червено. Мъжете обожават червено.

— Пет пари не давам какво обожават мъжете — озъби се Бренди и бавно си пое въздух. Тифани така и не измени на мисленето си. След четиринайсет години, изкарани в лишения, тя все още смяташе, че мъжът е най-добрият приятел на жената — мъжът и подаръците, с които той би могъл да я обсипе.

— Само че тази рокля не подчертава красотата на фигурата ти.

— Слава богу. Знаеш ли колко ми е трудно да се обличам делово с бюст като моя?

— Всеки ден жените изсипват по един кош пари, за да се сдобият с такъв бюст. Мерилин Монро е натрупала богатство с бюст като твоя. С фигура като твоята! — Тифани гърлено се засмя, за да покаже, че ѝ е ясно как стават нещата между жените и мъжете.

Неволно Бренди също се разсмя. Такава беше истината. Ако не беше станала адвокатка, би могла да се препитава като шоугърла в Лас Вегас. Имаше фигура тип „пясъчен часовник“ — пищен бюст и дупе в комбинация с тънка талия. По време на събеседванията за работа здраво пристягаше гърдите си, защото иначе жените щяха да я намразят тутакси, а мъжете изобщо нямаше да я погледнат в лицето.

— Точно сега не съм за нова рокля. Преместването ми струваше цяло състояние.

— Мислех, че Чарлс е поел разноските.

— Пое ги кантората — поправи я Бренди. — Но аз купих мебели — мебели със сбъркан размер, да му се не види — освен това предплатих наема за апартамента. А от този месец започвам да изплащам на татко студентския си заем.

— Баща ти би искал да се издокараш с нова рокля.

Господи! Тифани се държеше като куче, захапало кокал. Не пускаше.

— Баща ти обича хубавите млади госпожици да носят хубави неща.

— Само ако хубавата млада госпожица е секретарката му и той я чука. — Преди Тифани да е възразила, Бренди добави: — Да не говорим, че щом Алан ще е с мен, няма да си търся кавалер.

— Така е, но трябва да си сигурна, че ще има очи само за теб и няма да те остави за секунда от страх, че някой може да те открадне.

Бренди пак се засмя, но този път криво.

— Алан е стабилен. Професионалист. Знае, че може да разчита на мен. Просто не е ревнивец.

— При правилно стимулиране всеки мъж става ревнивец.

— Не искам такъв мъж. Според мен бракът е съюз на равни... затишие сред вихъра на днешния забързан живот. — На *нейния* забързан живот, който се градеше на здрав разум, умереност във

всичко и методично напредване към поставените цели — да не бъде като майка си, да опровергае баща си, да изплати дълговете си и да бъде модерна жена.

Не искаше да си цапа ръцете с идеи тип „Отчаяни съпруги“.

— Боже господи — озадачи се майка ѝ. — Да не искаш да кажеш, че вие с Алан сте сдържани и в леглото?

— Не ставай смешна. — Въпреки че откакто Алан започна да следва медицина, беше започнал да се държи в леглото кратко и делово, а напоследък беше толкова уморен, че и за това не му стигаха силите. — Имаме си нашите бурни мигове. Обаче минаваме без писъци, битки и големи драми.

— Значи сега си му ядосана, но няма да му се развикаш?

— Кога си ме чувала да викам?

— Нямам представа на кого си се метнала — безпомощно отвърна Тифани. — Даже като малка беше невероятно спокойна.

Защото големите драми ги разиграваха родителите ѝ.

— Като се видя с Алан, ще му обясня, че трябва да е по-отзивчив към нуждите ми. — Бренди си наложи шеговит тон. — Не мога хем да съм достатъчно разумна, за да преценя, че е прекалено натоварен и сигурно е забравил, че се местя тази седмица, хем да горя от такава страст по него, че да не мога без присъствието му.

— Е... щом казваш. Но през първите години на брака ни, щом се озовяхме в леглото с баща ти, избухвахме в пламъци...

Бренди отдръпна слушалката от ухото си.

— О... мамо, не ми разправяй това!

— На този ранен етап връзката ви не бива да е толкова куртоазна. — Тифани се разведри. — Затова ти трябва нова рокля!

Бренди въздъхна мрачно.

— Ще отделя време да помисля. — Около три секунди.

— И непременно да си изрусиш косата. Че с това твоє мише кафяво...

— Русо-кафяво. — Бренди разтърка между пръстите си цъфналите краища. Ако ги видеше, Тифани щеше да припадне.

— Да бе, русо-кафяво. Да се изрусиш!

Мобилният ѝ избипка. Слава богу.

— Тифани, трябва да превключа. Ало?

— Бренди, ти ли си? Алан е.

— Да, Алан, познавам гласа ти. Чакай да затворя на мама — рече тя и ласкаво добави: — Алан, обеща ми, че няма да затвориш.

— Няма — унило промърмори той.

Страхотно. Само това ѝ липсваше — един от *онези* разговори. Но не можеше да рискува той да затвори и по-късно да се оправдае с някакъв спешен случай. Беше го правил преди, а сега действително се налагаше да разговарят.

Превключи обратно на майка си.

— За вълка говорим, а той в кошарата. Сега трябва да обсъдя нещо с Алан, мамо, а после ще ти се обадя. — Когато не бе толкова уморена и можеше да контролира раздражението си по-добре.

Прекъсна Тифани по средата на излиянията ѝ за довиждане и се обърна към Алан:

— Къде се губиш? Притесних се. — Това звучеше по-добре от: „Ядосана съм ти“.

— В Лас Вегас съм. — Иначе равният му масачузетски акцент трептеше от някаква силна емоция.

— *Лас Вегас!* — Ама че глупачка беше! Нищо не подозираше. — Да не би някой да се е разболял? Какво се е случило?

— Разболял? Толкова ли не схващаш? — Алан направо крещеше. Дотук с неговата сдържаност.

— Аз...

— Гаджето ми е бременно. Току-що се ожених. *И вината е изцяло твоя.*

ТРИ

Бренди немощно стискаше телефона и гледаше опулено апартамента, за чийто наем и обзавеждане бе похарчила луди пари, само за да бъде близо до Алан. Опита се да смели думите му.

Тя беше умна. Беше адвокатка. Думите бяха нейно оръжие, неин инструмент. Но не можеше да схване какво ѝ каза той. Тук имаше някаква грешка.

— Алан, да не си пиан?

— Малко. Да не мислиш, че ми беше лесно да ти се обадя на трезва глава?

Лесно! На кого му беше лесно?

— Нещо не разбирам. Ти... имаш гадже?

— Сега ми е жена. Казвам ти, че това изобщо нямаше да се случи, ако се беше преместила в Чикаго заедно с мен.

Бренди съвсем се обърка.

— Мен ме приеха да уча право във „Вандербилт“, а теб приеха в Чикаго. Как да дойда с теб и едновременно да завърша?

— По дяволите, ще бъда лекар. Да не мислиш, че нямаше да мога да те издържам?

— Мисля, че тук не става дума за подобно нещо. Държах да бъда удовлетворена от това, което работя. Ти нали ме разбираше? — Вцепенението ѝ отминаваше. Алан беше женен. *Женен.*

— Дрън-дрън.

— Спал си с друга жена. — Беше женен и щеше да има дете. Алан. Мъжът, който винаги си слагаше презерватив и настояваше тя да използва *едновременно* контрацептивна пяна.

— Не се ограничавах със спането... — Той снижи тон, сякаш не желае да го подслушат. — Слушай, и аз не умирах от желание да се женя, обаче тя е бременна. Трябва да се оженим, иначе ще съм кръгъл идиот.

— Ти вече си — захапа го тя.

Очевидно коментарът ѝ не му хареса. Тонът му стана по-язвителен и той продължи с гнусните си обвинения:

— Още нещо. Ако не беше такава студенокръвна риба, нямаше да бъде лесна плячка.

Да, вцепенението отшумяваше и темпераментът ѝ започваше да се надига.

— Я стига! Не съм виновна, че ти не можеш да си държиш ципа на панталона закопчан!

— За твое сведение мога!

— Ще перифразирам думите си. Отказвам да поема вината. — Бренди впи пръсти в слушалката, все едно това бе гушата на Алан.

— А-а-лан-н — чу се гласът на жена, доволна, че е постигнала своето.

— Това *тя* ли е? — попита Бренди.

— Да. Това е Фоун. — Алан не звучеше по-щастлив от Бренди. Само че тази констатация изобщо не я грееше.

— А-а-лан-н, да не забравиш... — Кучката сигурно бе затиснала с ръка слушалката, защото Бренди чу само някакво мърморене.

После Алан внезапно заряза имитацията на отритнат любовник и заговори с типичния си тон — като доктор, който дава съвети как да отслабнем.

Защо преди не го беше осъзнала? Защо не си бе дала сметка, че не е бил прекалено уморен да правят любов, а не е искал... получавал е удоволствие другаде.

— Бренди, върни ми пръстена.

— Пръстен?

— Стажант съм. Не мога да си позволя друг диамантен пръстен, затова си искам този, който ти дадох. — Когато тя не отговори, той нетърпеливо добави: — Годежния пръстен.

Бренди погледна безименния си пръст. Беше свалила пръстена, за да предпази диаманта, докато разопакова багажа. Защото олицетворяваше старателно планиране, логични житейски решения, истинска любов и разни други глупости.

Ръката ѝ се сви в юмрук.

— А-а-лан-н — извика тя в доста прилична имитация на Фоун, — това не е *твоят* пръстен. А *моят*. Приеми от мен един малък

юридически съвет. В подобна ситуация владението представлява деветдесет процента от собствеността.

Тя прекъсна връзката. Прекъсна я тихо, без намек за надигналия се гняв, но все пак я прекъсна.

Телефонът започна да звъни. И да звъни. И да звъни. Трябваше да намери телефонния си секретар и да го включи. Освен това трябваше да поговори с някого.

Отвори аптеката и се втрени в рафта, където диамантеният пръстен лежеше в черната си кадифена кутийка. Закрилян и обичан. Бренди разбираше от диаманти — и как иначе с майка като Тифани — и бе наясно, че пръстенът доста си го бива. Алан бе настоял да вземе заем, за да купи достоен диамант в достоен обков. Овален еднокаратов чисто бял диамант, искрящ със сините оттенъци на древно небе и с жълтите отблясъци на зазорило слънце. Платиненият обков бе самата елегантност.

Навремето Бренди си мислеше, че Алан знае колко много тя жадува този пръстен. Сега се питаше дали това не е просто символ на добрия му вкус. Защото определено не беше символ на здравия му разум.

Изведнъж непрестанното звънене я вбеси, тя вдигна, отрязва Алан и отново отвори линията. Пръстът ѝ се поколеба над номера на Тифани.

Но ако тази вечер ѝ признаеше какво е станало, щеше да излезе, че майка ѝ е права. Според Тифани никой мъж не се интересувал от разумни, интелигентни, организирани адвокатки, в състояние сами да се издържат и да градят кариера. Според Тифани всеки мъж мечтаел за лъскава съпруга, която да разчита на неговото одобрение. Всъщност копелето Мъж искало Мерилин Монро в червена рокля от коприна.

Бренди яростно натисна автоматичното набиране. Преброи колко пъти телефонът иззвъня и чу гласа на сестра си: „В момента съм заета и не мога да ви се обадя...“. Разбира се. Ким беше треньорка и в четвъртък вечер в „Смит“ сигурно играеха. Волейбол, софтбоул или нещо друго, което завършваше на „бол“.

— Моля те, Ким, звъни ми при първа възможност. — Бренди се поколеба дали да добави още нещо. — Трябва да поговорим — измъдри тя накрая и затвори.

Трепна ли гласът ѝ? Дано не. Ким щеше да реши, че е плакала, а никога не ѝ е било толкова малко до плач. Паренето в стомаха ѝ се дължеше на смесица от ярост, унижение и... пак унижение.

Измъкна пръстена от кутийката и го метна в тоалетната, все едно беше боклук.

За щастие капакът беше свален и пръстенът отскочи и се затъркаля по плочките.

Да, луда беше, но не чак толкова, че да изхвърли съвършен диамант в канализацията.

А дори да беше уцелила чинията, не можеше да дръпне водата. Тръбите бяха замръзнали.

Погледът ѝ проследи искрящия, славен символ на нейното романтично безразсъдство до ъгъла на ваната. Тя го вдигна, сви шепа... и се усмихна коварно. Ако беше видял тази усмивка, Алан щеше да се изпоти.

Сто пъти по-добре беше да използва пръстена, за да го удари на живот.

* * *

Докато Бренди вървеше покрай сградите в опит да се скрие от пронизващия чикагски вятър, телефонът ѝ извъня пронизително няколко пъти. Би предпочела да не отговаря — трябваше да си свали ръкавицата, да бръкне в плътното си черно палто и да избута нагоре вълнената си шапка, за да сложи телефона до ухото си — дейности, които гарантирано щяха да превърнат намръзналата ѝ плът в ледена шушулка.

Обаче рингтонът беше на Ким, а след цяла нощ, прекарана в будуване, Бренди имаше нужда да поговори с някого. След цяла минута бясно ровичкане най-сетне успя да извади телефона и да отвори капачето му.

— Какво има? — поиска да знае Ким.

— Чакай само да вляза. — Бренди отвори вратата на заложната къща, която нейният хазяин ѝ препоръча като ползваща се с най-добро име в квартала. Топлината заля бузите ѝ и тя простена радостно.

— Защо издаваш тези звуци? — Личеше си, че като треньорка Ким е свикнала да се разпорежда.

— Навън е студено. Вътре е топло. — През последните дванайсет часа Бренди беше изминала етапите на мъка, притеснение и ярост. Сега бе стигнала до момента, в който ѝ бе приятно да събщи новината на Ким, просто за да чуе реакцията ѝ. — Каня се да заложа годежния си пръстен.

— Защо?

— Алан ме заряза.

— Лъжеш! Алан ли?!

Малкото помещение беше претъпкано с големи стоки, наредени покрай стените, и с малки стоки, изложени под стъкления щанд. Всяка вещь си имаше флуоресцентно етикетче, на което цената бе написана с черен вълшебен маркер. Бренди се усмихна на азиатца зад касата и на двамата красавци, които се мотаеха край щанда с оръжията.

Беше ѝ забавно.

Е, не беше особено приятно, че се налагала отиде на важно благотворително мероприятие... сама. Но си имаше план. О, да, имаше си план.

— Господин Нгуен? — обърна се тя към мъжа на касата.

— Да. — Собственикът беше нисък, със съвсем черна коса, тъмни очи и хубава златиста кожа.

Бренди постави черната кадифена кутийка на щанда.

— Ерик Лернер от блока, където живея, ме увери, че сте почтен и ще ми дадете добра цена.

— Важно е да имам клиенти. Благодарете на Ерик от мое име.

— И тъй, колко? — Тя побутна кутийката към него. В същото време каза по телефона: — Приятелката на Алан е бременна от него и двамата на бърза ръка са се венчали в Лас Вегас.

— А музикалното оформление е било на Елвис, така ли?

— Откъде да знам.

— Я чакай! — каза Ким. — Значи тоя мерзавец Алан е спал с момичето и е бил принуден да се ожени?

Сега пък Ким изненада Бренди.

— Не го ли харесваш?

— Нали знаеш, че докторите винаги имат един характерен маниер на говорене, който те кара да обръщаш внимание на всяка

тяхна дума?

— Аха.

— От Алан щеше да излезе добър счетоводител.

Бренди шумно се разсмя.

Собственикът на заложната къща не беше много стар, може би имаше шейсет години, но трепереше като парализик. Пръстите му едва поднесоха бижутерската лупа към окото и той огледа диаманта.

— Май не личи сърцето ти да е разбито — предпазливо подхвърли Ким.

— По-късно може и да ми проличи. Точно сега съм адски бясна. Ободрява ме това, че ще заложа диаманта си и на Алан ще му излезе солено да си го върне.

— Хм. Ясно. Добре.

Бренди усети, че Ким мисли над нещо, чийто смисъл ѝ убягваше, но какво от това? Важното беше да си отмъсти. Независимо на какво ги учеха в курса по етика, отмъщението имаше страхотен вкус.

— Разкошен диамант в елегантен обков — изкоментира господин Нгуен.

— Лесно ще успеете да го препродадете — съгласи се Бренди.

В ухото ѝ Ким я попита:

— Какво каза Тифани за Алан и новата му съпруга?

— Още не съм ѝ казала.

— Да не кажеш на майка си! — не повярва Ким.

— Не мога. Ще има да ми натяква. „Нали ти казах, че трябва да угаждаш на мъжа. Нали ти казах, че неговата кариера е по-важна от твоята. Нали ти казах да бъдеш степфордска съпруга.“

— Според мен доста подценяваш майка си. — Както обикновено, когато обсъждаха Тифани, Ким звучеше зряло и уравновесено.

— Снощи, след като изобщо не ми се беше обаждал, откакто се пренесох, тя го защити. — Вчера това само я беше подразнило, но днес направо я вбесяваше.

— Снощи ти още си смятала да са омъжиш за него и Тифани отчаяно е искала всичко между вас да е на шест. Затова те е посъветвала както е могла.

— Щом казваш. — Не бе изключено Ким да е права. Вероятно беше права. Но Бренди беше в настроение да се заяжда.

— Ти говори ли с татко? — Тонът на Ким бе дълбоко подигравателен, както винаги, когато говореше за баща им.

— За Алан ли? Едва ли. — Гласът на Бренди преливаше от сарказъм.

— Да му честитиш рождения ден.

— Ужас! Отново забравих. — А Тифани я бе подсетила.

— Недей да се кориш. Стегнах се и му се обадох. Копелето даже не ми вдигна, затова оставих съобщение.

— Извадила си късмет.

— И аз така се убеждавам.

Господин Нгуен съзерцаваше диаманта в дълбок размисъл и почукваше с пръст брадичката си.

— Нося гаранционната карта — увери го Бренди. Половин нощ бе търсила картата, която удостоверяваше чистотата на диаманта. Азиатецът само ѝ хвърли бегъл поглед.

— Добре, давам ви осем хиляди.

— Осем ли? — смая се Бренди. Алан беше платил десет хиляди; нарочно ѝ беше показал касовата бележка. Всъщност беше изискал тя хубаво да погледне касовата бележка.

Задник!

Тъй като се наложи Тифани да разпродаде бижутата си, за да се издържат, Бренди натрупа опит със собствениците на зложни къщи. Те никога не даваха повече от четвърт от реалната стойност, а и тогава си придаваха вид, че ти правят много голяма услуга. И още: те никога, ама никога не бъркаха в оценката на бижутото.

Пазарлъкът с такива хора беше тънко изкуство и Бренди се беше подготвила. Но може би докато е залягала над учебниците по право, стойността на диамантите рязко е скочила. Тя не се поколеба:

— Хубаво. Осем хиляди. Имаме сделка.

— Добра сума — одобри Ким.

Господин Нгуен сложи пръстена в една кутийка, която пъхна в калъф.

— Хубавица като вас се нуждае от накити за вратлето и ушите. Вчера ми донесоха едни диамантени обици...

— Ако зависи от мен, докато съм жива, няма да погледна диамант — категорична беше Бренди.

— Коя си ти и какво си направила със сестра ми? — симулира ужас Ким.

— Я не ми се прави на интересна! — скастри я Бренди по телефона.

— Сапфири за красивите ви очи. — Господин Нгуен ѝ се усмихна. Около устата си имаше бели линии и рождено петно на бузата си... или синина.

Бренди хвърли поглед на двамата младежи. Те се бяха преместили при компютърната техника. Разговаряха тихо и изглеждаха съсредоточени върху айподите на витрината. Не бяха близо до нея и като че ли не се интересуваха от сделката ѝ, но и двамата бяха увидели главите си с шаловете. Сякаш се опитваха да се маскират. Обзе я неловко чувство.

— Ким, я задръж малко... — Тя се приведе над щанда. — Сапфири биха ми подхождали идеално — каза високо, а приглушено добави: — Нуждаете ли се от помощ?

— Какво става? — попита я Ким.

— Нищо. — Бренди взе кутията и се обърна към господин Нгуен: — Тези младежи нали не ви притесняват?

— Непрекъснато се мотаят в квартала. Дойдоха да се постопят и да проверят каква електроника имам. — Собственикът сви рамене. — Хакери са.

— Хакери ли? — Това не беше хубаво.

— Може би се изразих погрешно. Става въпрос за компютърни манияци. — Азиатецът бутна капачето с пръст и то се отвори. Като видя какво има вътре, Бренди затаи дъх. Подпрени на бялата кадифена възглавничка, сапфирите искряха във великолепен оттенък на синьото.

— Ау! — Сигурно камъните и на двете обици бяха по един карат, с обков от жълто злато. Бренди забрави да се пазари, забрави да се прави на печена. — Разкош.

— Бренди, сериозно ти казвам, че ако не ми отговориш... — Ким звучеше ядосана.

— Прощавай. Заплеснах се. Просто сапфирите...

— Хубави ли са? — Ким обичаше бижута и се показва схватлива ученичка, когато Тифани ги учеше да различават истинските от фалшивите. — Хей, чакай! Няма да ме разсееш. Имали някакъв проблем в магазина?

Бренди отново погледна мъжете. Те сочеха една антична тиара и се смееха. Изглеждаха млади и безгрижни. Както се смееше, единият започна да кашля, сякаш беше болен от бронхит, а другият взе да го тупа по гърба. Бренди реши, че може да са се увили така в шаловете заради настинка или грип. Не се сещаше защо господин Нгуен ще отрече, ако има проблем.

А сапфирите привличаха погледа ѝ като нажежени въглища.

— Всичко е наред. А сега нека видя тези камъни. — Бренди прие лупата, предложена ѝ от собственика. Избърса я внимателно и я поднесе към окото си. — С цвета на метличини — замечтано констатира тя.

— Кашмирски — допълни господин Нгуен.

— Кашмирски — глухо повтори Ким. — Най-добрите.

— Единият има включение, частично закрито от обкова. Другият е с петънце. Според мен са истински.

— Истински са! Питайте, когото щете! Ползвам се с добро име. На никого не съм одрал кожата. — Собственикът очевидно се вълнуваше. — Хиляда!

— На парче ли? — попита Бренди, удивена, че цената е толкова ниска.

— За комплекта!

Сапфирите имаха дефекти, характерни единствено за истинските камъни. Бяха с цвета на метличини, най-желаният оттенък. Азиатецът искаше само хиляда долара, а собствениците на зложни къщи бяха известни както с това, че купуват евтино, така и че продават скъпо.

Ким споделяше подозренията ѝ.

— Хиляда долара за комплекта? Но защо?

— Днес имам рожден ден, а по вьетнамска традиция първият гост в този ден заслужава специално отношение. — Господин Нгуен, който до момента се бе държал като роден и израснал в Америка, се поклони като азиатец.

Изненадана, Бренди също се поклони.

— Честит рожден ден.

Господин Нгуен възвърна деловия си вид.

— Значи ви дължа седем хиляди долара — осем за пръстена минус хиляда за сапфирите. Ще ви напиша чек и ще опаковам обиците.

— Да, благодаря. — По телефона Бренди каза: — Може би късметът ми проработи.

— И още как! — Ентусиазмът на Ким беше заразителен. — А сега какъв е планът?

— Защо реши, че имам план?

— Сладка моя, ти си адвокат. Даже до тоалетна не ходиш без план.

— Стига, не е вярно! Мога да бъда спонтанна!

Понякога. От дъжд на вятър. Чат-пат.

— Да бе, да. Нали те знам с твоите списъци — какви бяха... стратегически, тактически и дневни планьорки.

— Голяма си кучка.

— Да, знам, а ти си антитезата на *спонтанност*. — Ким изобщо не беше обидена.

След развода Ким се превърна в по-голямата сестра, която помогна на Бренди да преодолее травмата от това да изгубиш баща си, да видиш как майка ти се срива, да загубиш дома си и да издържиш на застигналата те бедност. Именно Ким настояваше сестра ѝ да гледа напред, да проумее, че един ден ще е в състояние сама да поеме юздите на живота си и няма да е жертва на обстоятелствата.

Бренди се вгледа в господин Нгуен, който нагласи обиците в кутийката и им постави закопчалките. Като забеляза, че го гледа, той се усмихна и ги поднесе към нея.

— Желаете ли да си ги сложите?

Бренди желаше. Бяха страшно красиви, а освен това нали сапфирите носеха добър късмет. Или лош, не си спомняше. Пък и какво я интересуваше? Щеше да оцелее. Щеше да просперира. Кучият син Алан щеше да има да се кае.

Наведе се към огледалото и си сложи първо едната, после другата.

— Мили боже, Ким. Фантастични са! — Наистина бяха с цвета на очите ѝ. Бренди се усмихна на отражението си и подаде кутийката на виетнамеца. Чу как той щракна капачето и се откъсна от пленителната гледка — продупчените ѝ уши с тези разкошни обици. Изправи се, прие кадифената кутийка от господин Нгуен и я пъкна в джоба си.

— На чие име да напиша чека?

— Бренди Лин Майкълс. — Бренди старателно издиктува името си.

— Планът — настоя Ким.

— Вкъщи нямам вода. Мръсна съм и ми писна да пишкам в замръзнала тоалетна. Вземам парите и отивам в петзвезден хотел.

— Дотук добре — някак си предпазливо отвърна Ким, като че ли нещо не ѝ харесваше в тона на Бренди.

— Ще си наема най-люксовия апартамент. Ще се изкъпя в огромната му вана, после ще се разходя до магазините на Миракъл Майл и ще си купя най-страхотната рокля. Червена. Ще си купя червена рокля, която подчертава бюста ми.

— Да ти имах бюста — непрекъснато щях да нося дълбоки деколтета — завистливо рече Ким.

— И нещо синьо, за да го съчетая със сапфирите. — Бренди се усмихна, докато обмисляше следващия си ход. — Ще си купя фантастично бельо. Модни дантелени бикини и сутиен, от който даже статуя да се надърви.

Младежите в дъното на магазина спряха да се смеят и я зяпнаха. Зяпнаха я така, сякаш се опитваха да запомнят външността ѝ.

Сигурно е говорила малко по-силно, отколкото трябва. Все тая.

— Невероятни обувки. Ще си взема най-високите, непрактични и секси токчета, които някога са били създавани.

Прие чека от господин Нгуен. Беше попълнен за точната сума. Бренди го размаха и се усмихна лъчезарно.

— Ще се върна!

— Вървете. — Азиатецът направи движение, сякаш да я отпъди.

— Да не ви е зле?

— Да. Зле ми е. Трябва да си вървите. Хайде!

— Благодаря. Голямо удоволствие беше да правя бизнес с вас. — Тя тръгна към вратата.

— Обаче следващата част от плана ти няма да ми хареса, нали? — попита Ким.

— Ти непрекъснато ме укоряваш, че съм зряла не като за годините си.

— Сега вече съм сигурна, че няма да ми хареса.

Бренди излезе навън. Студеният вятър сякаш щеше да ѝ одере кожата.

— Непрекъснато ми натякваш, че трябва да направя нещо диво, докато съм млада.

— Сега ли реши да ме послушаш? — изстена Ким.

— Ще отида на масаж, на педикюр и маникюр и ще се издокарам като за световно. В цялата си слава. — Бренди уви шала около ушите си. — А накрая ще отида на голямо, престижно благотворително мероприятие в къщата на Чарлс Макграт.

— Недей — предупреди я Ким.

— Ще си избира някой мъж.

— Не бива така.

— И една нощ ще правя невероятен секс, който ще има да помня, докато съм жива.

ЧЕТИРИ

Докато таксито превеждаше Бренди по обрамчените с дървета улици на „Кенилуърт“, я жегна чувство за вина. Със старомодните си фенери, огромни имения и безброй дървета кварталът олицетворяваше класа и богатство.

— Ех — промърмори тя. — На мама щеше да ѝ хареса.

— Какво? — Както редовно правеше, откакто я бе взел от спатцентъра, шофьорът погледна в огледалото за задно виждане и очевидно реши, че правилата за безопасност на движението и приличието не са толкова важни, защото я зяпна.

Не че Бренди не оценяваше доказателството, че гримьорката и фризьора са се представили брилянтно, но действително не искаше да извърви пеша няколкото километра до къщата на чичо Чарлс, защото са се блъснали в някой уличен фенер. Трудно се вървеше на високи токчета.

— Внимавай! — предупреди го тя.

Той рязко завъртя глава и се втренчи във вечерните сенки.

— Какво?

— А... стори ми се, че видях куче. — Не беше вярно, но поне този тип отново гледаше пътното платно.

— Куче ли? — Той поднесе. Предупреждението ѝ влоши бездруго ужасното му каране. — Тия хора са толкова богати, че като едното нищо ще ти вземат книжката, ако им удариш кучето. Представяш ли си?

Да, Бренди много лесно си представяше. За да се разсее от мислите за катастрофа, която ги грозеше на всеки завой, извади телефона си и го стисна в шепа.

Още не беше честитила на баща си. А трябваше. Ако му позвънеше точно сега, той вероятно щеше да е на някаква вечеря и нямаше да вдигне, но ако за кофти късмет все пак се обадеше, тя можеше да остане на телефона само докато пристигне на партито.

Част от всеки план да позвъни на баща си винаги включваше неотложна причина да затвори и разумна възможност той да не вдигне и тя да се размине единствено със съобщение.

— Топло ли ти е? — Таксиджията се протегна да изключи парното.

— Никак. — Тънките златни каишки около голите ѝ стъпала и глезени бяха предлог да поиска топлина. Всъщност ѝ беше добре, както се беше закопчала в плътното палто, но не би го признала. Парното имаше две степени: пълна мощност и изключено. Когато беше изключено, прозорците се заледяваха толкова бързо, че шофьорът нямаше видимост.

Не че това го притесняваше особено.

Бренди притвори очи, пое си дъх на няколко пъти, за да се успокои, и натисна номера на баща си.

Той вдигна. *Кофти късмет.*

— Татко, Брендис е. — Гласът ѝ звучеше бодро и жизнерадостно, в пълен контраст с начина, по който се чувстваше.

— А, ти ли си. Какво искаш?

Очевидно го беше хванала по средата на някаква среща. Тонът му беше доста отегчен.

— Нищо не искам, татко. Обадох се да ти честитя рождения ден.

— Аха. Мерси.

Поддържай разговора, Брендис.

— Как празнуваш?

— Работя.

— О! Добре. — Каква изненада. Когато беше малка, той пропусна повече рождени дни — нейни, негови, на Тифани — отколкото бяха годините му. — Пристигнах благополучно в Чикаго.

— Значи си пристигнала. — Чу го да прелиства някакви документи. — Как е работата?

— Още не съм започнала. Започвам в понеделник.

Той изсумтя.

— Много ще ми е интересно. Бас държа, че в „Макграт и Линдоберт“ никога не са си имали балерина.

— От тринайсетгодишна не съм ходила на уроци по балет. — Когато парите от еднократната издръжка на Тифани след развода свършиха, се наложи да избират между балета и яденето.

— Не на мене тия. Нали ходеше на балет в колежа. Пълна глупост! Защо не се записа на спорт? Спортът щеше да те научи на борбеност.

— Танцуването не е глупост, татко. — Разбира се, скритият подтекст беше, че тя е глупава. Възползваше се от всеки удобен случай да ѝ го натякне.

Защо ли това я нараняваше; нали знаеше, че не е вярно? Но при неговия студен, презрителен тон тя се върна към онзи момент преди четиринайсет години, когато ги напусна с майка ѝ, цялата мъка я заля отново и тя потрепери от болката на изоставено дете.

— Да-а... Как е Макграт?

— Скоро ще се видя с чичо Чарлс. Да му предам ли поздравии?

— Да. Дъртият глупак не ме харесва, но какво ми пука. Винаги е добре да поддържаш връзките си. — Някой го заговори. Жена. Може би секретарката му или новата му любовница, или и двете. — Слушай, Бренди, зает съм. Обади ми се, след като започнеш работа, за да видя дали ще има някаква полза от безбожно скъпата ти диплома.

Понякога направо ѝ идеше да му извие дебелия гуша.

— Татко, *ти* ме убеди да взема парите от теб, вместо да изтегля студентски заем. Това бил най-смисленият вариант, защото така съм нямало да плащам лихви.

— Да съм твърдял, че не искам да си прибера обратно парите? — скастри я той.

— Ще ти платя — тихо отвърна тя.

— Ще си платиш като поп.

— Ехо, тук ли да завивам? — намеси се таксиджията.

Той взе завоя толкова рязко, че рамото ѝ се удари във вратата.

— Надявам се, че тук. — Буквално се молеше на Бога да са пристигнали. Искаше да приключи с това такси. Искаше да приключи с този разговор. Е, не непременно в тази последователност. — Татко, трябва да вървя. Ще си поговорим по-нататък.

Но той вече беше прекъснал.

Таксито мина през отворената желязна порта на чичо Чарлс и пое по дългата осветена алея със скорост от петдесет километра в час.

Бренди ядосано натика телефона в чантата си. Лицето ѝ беше почервеняло. Мътните да го вземат баща ѝ. Винаги я караше да се чувства като некадърен лентяй. Изобщо не биваше да взима от него

парите за следването. Още тогава знаеше, че това няма да доведе до нищо добро, че ѝ предлага парите само за да я манипулира по-нататък. Но каквато си беше наивна, бе повярвала, че този път ѝ е предложил помощ, защото най-после е осъзнал, че я обича.

Глупачка.

Шофьорът яростно наби спирачки и се закова на три метра след широкото извито стълбище, което водеше към централната врата.

— Трийсет и седем долара и двацет и пет цента — обяви той, сочейки брояча.

— Обратно *пред* стълбището. — Тя така натърти всяка дума, че гласът ѝ зазвънтя като оловен кристал. Не беше в настроение да търпи простация от който и да е мъж, още повече от някакъв си смотаняк, който се опита да ѝ надпише сметката, като я прекара по заобиколни пътища, и с риск да я убие с некадърността си зад волана.

Шофьорът понечи да възрази, но нещо от тлеещия ѝ гняв навярно се бе изписало на лицето ѝ, защото щом погледна в огледалото за последен път, той даде на заден и спря където трябваше.

Мъж с дълго палто и тъмна шапка, украсена с хералдически символ, веднага отиде до колата, за да ѝ помогне. Дали не беше... лакей?

Такъв беше.

Той отвори вратата на колата.

Студеният въздух я блъсна в лицето.

Лакеят ѝ протегна облечена в ръкавица ръка.

— Добре дошла, госпожице...?

— Госпожица Майкълс. Бренди Майкълс.

Той поднесе почитателно ръка към шапката си.

— Госпожице Майкълс, господин Макграт ми заръча да ви изкажа специалните му приветствия. С нетърпение очаква да ви види.

— Благодаря ви. — О, да, на Тифани *определено* щеше да ѝ хареса.

Бренди му подаде чисто новия си сак „Луи Вюитон“ и бутна две двацетачки на таксиджията.

— Задръж рестото.

— Хей, че това са само три кирливи долара бакшиш. А аз те докарах тук бързо!

— А аз исках да закъснея. — Бренди пое ръката на лакея и излезе от топлото такси.

С тези обувки надхвърляше метър и осемдесет — с петнайсет сантиметра по-висока от лакея и с пет сантиметра по-висока от Алан. Не че имаше голямо значение, но за пръв път от четири години насам не ѝ се налагаше да щади егото на някой мъж.

Тя се взря в осветените очертания на имението в стил „Тюдор“.

Крилата на къщата се простираха наляво и надясно. Коничните ѝ кулички бяха на четири етажа, камъните образуваха причудливи шарки в съчетание с дървесината, а покривите с фронтони се надигаха и спускаха за наслада на окото.

Бренди знаеше историята: чичо Чарлс беше купил къщата за жена си — двамата с удоволствие се занимаваха с нейното декориране и устройваха приеми — а когато тя почина преди десет години, траурът му беше искрен. От време на време се обаждаше на Тифани, сякаш чувстваше, че тя го разбира и в известен смисъл Бренди предполагаше, че това е така. В края на краищата смъртта също бе вид раздяла.

— Влизайте, госпожице Майкълс — подкани я лакеят. — Температурата е под нулата, а пак излезе вятър.

Бренди потрепери и набързо се изкачи по стъпалата. Висок, едър мъж с бръсната глава и леденосини очи с бледи мигли ѝ отвори широката врата. Бренди въздъхна от удоволствие, когато топлината на фойето я обгърна.

— Ако обичате, може ли поканата ви?

Тя погледна табелката с името му. Джери. Охрана. С всички атрибути на поста: мускулест, с черен костюм, бяла риза, сива вратовръзка. Двама чернокожи мъже и една азиатка, всички облечени точно като него и с подобни непроницаеми изражения, стояха във вестибюла, за да приветстват други гости.

Бренди се убеди, че на това мероприятие в подкрепа на Чикагския художествен институт присъстват изключително важни особи. Чичо Чарлс се страхуваше от натрапници и не желаше инциденти, в които са замесени неговите много богати клиенти и приятели.

Бренди стоеше спокойно и отпуснато, докато Джери разглеждаше поканата ѝ, списъка с гостите и нейното лице.

Зад нея една възрастна двойка доста издокарани испанци прекрачиха прага и друг охранител поде с тях същата процедура.

— Госпожице Майкълс, ще възразите ли, ако надникна във вашата... въъ... раница? — попита Джери.

— Моля, заповядайте. — Тя му подаде сака.

Испанците си свалиха палтата и с любопитство загледаха как охранителят поставя сака на крехката старинна масичка до стената и отваря закопчалката.

В къщата бе красиво. Всичко беше голямо, високо, просторно — лъскавият паркет, потретите със сковани, напудрени аристократи, стените с дървена ламперия. Докато се любуваше на махагона на витото стълбище, на кристалния полилей, който искреше два етажа понагоре, и на китайските килими, Бренди бе обзета от въодушевление. Къщата беше фантастична точно както Тифани се надяваше. Специално обърна внимание на детайлите, за да разкаже на майка си — майката, пред която трябваше да признае и за разваления си годеж.

Разбира се, Бренди беше изкарала деня, глезейки се с вана, масаж, маникюр, педикюр, бронзов загар, подстригване и прическа, както и с най-големия си поход по магазините... Удивително беше колко лесно можеш да изхарчиш седем хиляди долара, ако си го поставиш за цел.

Също така беше поспорила с Ким за осъществяването на плана си. Ким се бе показала удивително непреклонна, щом ставаше дума за морала на сестричката ѝ.

Откъде време да се обади на Тифани?

Дискретно покашляне я накара да вдигне поглед към Джери.

Плещестите му рамене се бяха стегнали. Като се започне нагоре от вратовръзката и се стигне до оредяващата коса на челото му, бледата кожа се бе зачервила.

Така му се пада. Нека бере срам. Разбираше, че в задълженията му влиза да претърси чантата ѝ, но не бе нужно това да ѝ харесва.

Охранителят преглътна, повдигайки с два пръста тънкия дантелен сутиен, който по-късно щеше да прилегне адски еротично към гърдите ѝ. Бренди го беше изпробвала в магазина заедно с цял куп други ефирни одеяния за спалнята.

Джери се мъчеше да не я поглежда, но загуби битката. Кафявите му очи се стрелнаха към гърдите ѝ.

И видяха чисто и просто жена, увита в зимно палто. Бренди с удоволствие би се появила на партито само по изискан вечерен шал, но и дума не можеше да става да излиза на този лют студ без най-дебелото си палто — а дори и то не беше достатъчно дебело.

Джери дръпна ръката си като опарен, сякаш се бе измъкнал от капан с някаква коварна примамка.

— Добре. Искате ли, въъ... да ви дадем номерче. Тоест, искате ли да оставите тук сака и да не го разнасяте с вас?

— С удоволствие. — Тя извиси гласа си, както Тифани редовно правеше, когато желаше услуга от някой мъж. — Джери, бихте ли се погрижили за сака?

— Да. — Той подръпна яката около бичия си врат.

— А за палтото ми? — Бренди запърха с мигли. Гримьорът я беше уверил, че ѝ е сложил страхотна спирала, която няма да се размаже.

— О, да.

Когато другите охранители взеха да прочистват гърлата си и да пристъпват от крак на крак, Джери разбра, че е бил манипулиран. Със строг поглед ѝ каза:

— Гардеробиерната е там...

Тя му се усмихна право в очите.

— Добре де, няма значение. Дайте ми палтото. Аз ще ви го занеса.

Бренди развърза колана. Разкопча всички копчета. Пое си дълбоко дъх, сви рамене и палтото се изхлузи в ръцете на Джери.

Във фойето настъпи дълбока тишина.

Джери беше зинал с уста. Единият чернокож охраните се подпираше с ръка на стената. Другият бе пристъпил напред. Азиатката се усмихваше, все едно бе преживяла откровение — чак сега Бренди разбра, че жената е лесбийка. Испанецът гледаше прехласнато, а жена му изглеждаше бясна.

Значи мама се оказа права. Червената рокля върши чудеса.

Дълга копринена рокля без ръкави с две, както се беше изразил мистър Артуро, „много елегантни дизайнерски приспособления, скъпа, като и двете крепят корсажа“.

Разбира се, носеше бельо — прашки, както и острите си токчета, кристално синя гривна и сапфирените обици, невероятните сапфирени

обици. Но не беше абсолютно сигурна, че е постигнала целения ефект.

Досега.

Да, по всичко личеше, че тази рокля, това тяло и тези обувки бяха в състояние да зашеметят всяка раса, всяка икономическа прослойка, както и двата пола. На който и да е език това се наричаше *успех*.

За съжаление никой от тези мъже не бе кандидат за плана ѝ.

Тя си беше съставила списък с изисквания.

Държеше мъжът да е красив, зрял, богат, дискретен и най-важното — да не е от града. Така с малко късмет никога нямаше да го види отново.

А и да го видеше, Бренди бе решила, че няма да ѝ пука. Вече на никого не му пукаше за своята чест и доброто си име — например Алан; защо тя да е изключение.

Огромна арка отвеждаше към просторна зала, откъдето долитаха мъжки и женски гласове и звън от чаши. Бренди бавно закрачи нататък.

Претъпканото помещение беше боядисано в златно-кремаво, а едната стена бе заета от секции за книги, които стигаха чак до високия таван. В грамадната камина прещеше огън от живи дърва. Огромни огледала с позлатени рамки отразяваха красивите хора, които се движеха, усмихваха се, държаха чаши за шампанско и позираха за снимки. Мъжете бяха със смокинги, жените в черни тоалети, тук-там се мяркаше някоя тъмносиня рокля. Бренди беше единствената в алено.

Толкова по-добре. Нека я забележат. Нека всички я забележат.

Когато застана на прага, разговорите замряха — залата бе разтърсена от мълчание, епицентърът на което бе *самата тя*.

Бавно си пое въздух, гърдите ѝ се издуха над ниското деколте и това прогони неудобството ѝ, че е дошла сама, когато би трябвало да държи под ръка годеника си. Сама, защото се беше проявила като глупачка. Защото беше повярвала, че може да напише списък като за пазаруване с качествата, които търси у един мъж, и по тях да си го избере, както се избира парникова краставица.

Още веднъж си пое въздух и се усмихна. Усмивката ѝ сияеше и приканваше, маскираше гнева ѝ, излъчваше сексуално предизвикателно към всички перспективни мъже в залата.

Това постигна ефект, защото десетина костюмари тръгнаха в нейна посока — и спряха, когато чичо Чарлс излезе от навалищата с протегнати ръце.

Седемдесетгодишният Чарлс Макграт с лъскаво плешиво теме, двойна гуша и великолепа усмивка. Наказателното право не беше попарило ентузиазма му да се наживее. Напетата му походка, изтупаният му вид и искреното влечение към красотата му печелеха както приятели, така и жени. Падаше си малко нещо шовинист — удиви се, че Бренди се представи толкова блестящо в юридическия факултет и че желанието ѝ е да работи, след като се омъжи. Но храбро сподави мъжкия си закрилчески инстинкт и я зачисли при Вивиан Пеликан, една от най-изтъкнатите — и най-безмилостни — адвокатки по наказателни дела в Щатите.

Сега той широко разпери ръце, а в кафявите му очи блесна весело пламъче.

— Зашеметяваща си. Прости ми, че ще го споделя пред теб — знам, че една млада жена не бива да бъде сравнявана с друга — но ще позволиш на стария човек един малък спомен.

— Естествено. — Бренди вече знаеше какво ще ѝ каже.

— Сещам се за първия път, когато видях майка ти. Тогава тя беше на осемнайсет и ми се стори най-великолепното същество на света. Тутакси щях да хлътна, ако не бях женен и не страдах от глупави предразсъдъци за верността.

— Браво на теб. — Сигурно ожесточението ѝ беше проличало, защото той се слича. Бренди отиде при него, притисна буза до лицето му и се поправи: — Искам да кажа, че в наши дни това е рядкост.

Той я разбра погрешно. Разбира се. Нали не знаеше за Алан.

— Баща ти е глупак. Да изостави съкровище като Тифани заради друга жена... — Гласът му секна. — Но хайде да не нищим сега такива теми. Ти си направо неотразима. Кой да предполага, когато те видях за пръв път на три годинки да изпълняваш пируети по трико и пачка в офиса на баща ти, че ще пораснеш толкова висока и красива?

— О, да. Балерината Бренди. — Спомените, които доставяха на чичо Чарлс такова удоволствие, я унижаваха. — Танцувах, докато момчетата не започнаха да се оплакват, че не могат да ме повдигат, защото съм по-висока от тях. — Това не беше точно истината, но сега

не беше нито времето, нито мястото за по-достоверни и горчиви обяснения.

Чичо Чарлс се разсмя.

— Сега обаче имаш с какво да си отмъстиш. Какво ще стане с тази разкошна червена рокля, ако изпуснеш дъх?

— Ами твоето парти ще стане много интересно.

— Дишай — посъветва я той. — Прекалено съм възрастен, за да се оправям с масови размирици в къщата си. Впрочем къде е годеникът ти? Очаквах да го видя.

Тя даде отговора, който беше упражнявала; отговорът, който казваше толкова много и толкова малко:

— Нали знаеш, че е стажант.

— Ще има да съжالياва, че е пропуснал да те види така.

— Той вече съжالياва. — *Жалък, мръсен кучи син.* — Просто още не го е разбрал. — Дойде време за смяна на темата. — Чичо Чарлс, преди не бях идвала в къщата ти. Направо загубих ума и дума!

— Благодаря ти. — Възрастният мъж я хвана под ръка и я поведе към навалищата. — Все още текаат ремонти и проекти, но къщата е страшно голяма. През повечето дни се мотая тук сам-самичък. Липсва ми специален човек.

— Жалко. — Бренди се поколеба, но после се престраши заради старото семейно приятелство. — Може би е време да си намериш такъв човек.

— Май си права. Но я кажи: видя ли моя страхотен удар? — Той буквално грейна и насочи Бренди към стената в дъното.

Някаква витрина беше осветена с прожектори.

— Какво е това?

— Ще видиш. — Чичо Чарлс си проправяше път, водейки Бренди. — Извинявайте.

— Разкошен е, Чарлс. — Една възрастна дама го потупа по рамото.

— Благодаря, Мел. До последния миг не знаех дали ще успея да го докарам.

— Мили боже! Страхотно нещо, господин Макграт. Направо ми взе ума! — Една млада жена с блеснали очи здраво раздруса ръката на чичо Чарлс и се запромъкна към бара.

Той я изпроводи с поглед, поклати глава и се усмихна.

— Нямам представа коя беше тази.

Тълпата ставаше все по-гъста, коментарите — все по-многобройни.

— Прекрасен експонат, Чарлс.

— Изключително е да го видиш толкова отблизо.

Най-накрая двамата с Бренди стигнаха до витрината. Каdifено въже я отделяше от гостите. В центъра ѝ, осветена от прожектори, стоеше кутия с огърлица — огърлица, която би предизвикала сърцебиене у всяка нормална жена.

Бренди беше съвсем нормална.

Сред обков от платина и бели диаманти — самите те внушителни по размер — искри пръскаше най-грамадният син камък, който Бренди някога беше виждала.

— Даже не изглежда реален — промълви възхитено тя. — Какво е това?

— О, съвсем реален е — увери я чичо Чарлс. — Това е най-големият син диамант измежду руските царски бижута. Това, мила моя, е *Пламъка на Романови*.

ПЕТ

— Пламъка на Романови е част от пътуваща изложба, която в настоящия момент гостува на Чикагския музей. Цар Николай го подарил на императрица Александра, когато тя му съобщила, че е бременна с петото им дете. Говори се, че камъкът носи лош късмет, и наистина — след седем месеца принц Алексей се родил с хемофилия.

— Което допринесло за залеза на кралската фамилия — прошепна Бренди.

Всички си шепнеха, сякаш са в църква, сякаш подобно съвършенство изискваше смирение.

Хладната красота на диаманта и злостното проклятие хипнотизираха и омагьосваха.

Но четирима здравеняци от калибъра на Джери стояха около витрината и Бренди не се съмняваше, че ако тя или който и да е друг посегне на камъка, ще се разрази същински ад.

— Изключителен е, Чарлс. — Една дама на средна възраст с изискана черна рокля без ръкави и с доста хубави бижута не можеше да откъсне поглед от Пламъка на Романови. — Колко струва?

Чичо Чарлс пъхна палци под ревера си.

— Колийн, в сегашното си превъплъщение и с историческата си обремененост той няма цена. Ако го откраднат и го нарежат на помалки камъни, биха могли да му вземат четирийсет милиона приблизително.

— Никой не би могъл да нареже такъв съвършен диамант! — възмути се Колийн.

— Биха могли да го продадат само на колекционер, а шансовете да заловят колекционера са значителни. Ако го нарежат, затрудняват идентификацията, а за камъни с такава чистота има пазар.

Бренди беше впечатлена. Чичо Чарлс си знаеше урока.

Той се обърна към нея и снижи глас:

— Щеше да го охранява мечка, но в последната минута успях да намеря достатъчно пазачи, които да удовлетворят руснаците и музея.

На всичкото отгоре ми се наложи да убеждавам кураторите, че експонатът ще донесе двойно повече дарения за издръжка на музея. Тези хора ги бива по сметките; не зная откъде въобще им хрумна да ми отказват.

Сурово извитите му устни показваха по-ясно от неговите думи колко зле бе приел този отказ и Бренди заподозря, че като нищо е заплашил музея да оттегли издръжката си. Тя никога не беше виждала тази страна от характера на чичо Чарлс, но се досещаше за съществуването ѝ.

Гостите му се подмазваха. Музеят и руснаците бяха капитулирали пред исканията му. В края на краищата той бе влиятелна фигура и като такъв — свикнал да се налага.

— По-добре да направим място отпред на новодошлите. — Той хвана Бренди под ръка, изведе я от навалищата и направи знак на мъжа, когото бяха срещнали на отиване. — Бренди, познаваш ли Мел Колвин, един от старшите съдружници?

— Не, не сме се срещали — отвърна тя. — Но го познавам задочно от работата му по делото „Нолан срещу Чиклас“.

— Много мило от ваша страна. — Мел приветливо се усмихна и пое ръката ѝ. — Чарли, стари негоднико, за тази госпожица ли ми разправяше?

— Не! Назначих Бренди в кантората, за да работи по наказателни дела. — Чичо Чарлс изгледа Мел гневно.

— Охо, охо! Приятно ми е да се запознаем, млада госпожице. — Сякаш загубил интерес, Мел леко стисна пръстите ѝ — Бренди се озадачи от внезапната промяна в настроението му — и се обърна към чичо Чарлс. — А ще се появи ли дамата, за която ти ми разказа?

— Сега не. — Чичо Чарлс бързо насочи Бренди към друга гостенка — атрактивно миньонче с черна рокля, която сто на сто беше имитация на „Вера Уанг“. — Това е Шона Милър, талантливата администраторка на „Макграт и Линдоберт“.

Шона се ръкува с Бренди, но хладината, която излъчваше, можеше да съперничи на студа отвън. Тази жена не одобряваше Бренди.

— Роклята, която носите, би била идеална за... да речем, раздаването на „Оскарите“!

Естествено, подтекстът беше, че роклята е неудачен избор за благотворително мероприятие, организирано от юридическа кантора.

Само че Тифани бе втълпила на скептичната си дъщеря много уроци, включително и този как да се оправя с враждебни миньончета.

Бренди се наведе и прошепна в ухото на Шона:

— Следващия път идете в ABS. Там ще ви ушийт страхотна имитация на разумна цена.

С опита си на адвокат и светски лъв чичо Чарлс моментално усети назряващия скандал и се намеси, преди гневът на Шона да изригне:

— Пийни си шампанско, скъпа — подаде той на Брендли чаша от подноса на един преминаващ келнер и я насочи към една привлекателна афроамериканка на средна възраст. — Познаваш Вивиан Пеликан, нали?

— Така е. За мен винаги е чест, госпожо Пеликан. — Вивиан Пеликан беше една от първите чернокожи жени, пробили стъкления таван^[1].

Тя се беше издигнала на поста старши съдружник единствено благодарение на своя устрем и талант. Побелялата ѝ коса беше късо подстригана, живите ѝ кафяви очи оглеждаха наоколо; очевидно беше дочула хапливите реплики между Брендли и Шона.

Госпожа Пеликан се здрависа с Брендли.

— Дойдохте тъкмо навреме, госпожице Майкълс. В понеделник започваме работа по един нов случай, включила съм ви в екипа.

— Нямам търпение. За мен е чест да работя с вас.

— Нека ви запозная със съпруга си, който е архитект в „Хъмфрис и Харпър“.

— Приятно ми е, господин Пеликан.

— Харпър — поправи я той, но се усмихна и я представи на партньора си Хъмфрис, който отговаряше на всички критерии за любовник, освен че: а) живееше в Чикаго и б) приличаше на жаба-кекерица.

Неразумната афера на Брендли щеше да се състои на светнати лампи в спалнята и затова искаше мъж, който се занимава с вдигане на тежести, чиято загоряла кожа е обсипана с фини косъмчета и който не си закопчава с мъка колана заради шкембето. Затова тя се усмихна, остави чичо Чарлс да спомене годеника ѝ, а когато той я остави, за да

поздрави други гости, Бренди се сля с навалицата, търсейки любовника диамант, скрит нейде сред костюмарите и метросексуалните.

Срещна много колеги от кантората. Тип Джоуел, Елен Силвърстийн, Санджин Пател. Санджин се държа любезно, докато не му показва, че не се интересува от връзка с колега. Тип и Глен ѝ хвърлиха един поглед, след което тутакси решиха, че е изтъргувала своята сексуалност или семейните си връзки, или и двете за място в кантората.

Когато започнеш работа, щяха да научат. Те бяха мъже. Мъже като Алан. Щеше да ги смачка като буболечки с острите си токчета.

Тълпата я отведе в следващото помещение — огромна зала, където от фирмата за кетъринг приготвяха бюфета. Грамадните огледала по стените отразяваха порцелановите сервизи, сребърните прибори, гъвкавите движения на келнерите, които се носеха сред гостите, предлагайки ордъоври. Във всеки ъгъл бе подреден бар и Бренди се застоя там, търсейки Мъжа.

Запозна се с много адвокати и бизнесмени от града и страната. Но у всеки откриваше някакъв недостатък. Или бяха местни, или не бяха привлекателни, а ако бяха красиви, ставаше ясно, че са женени...

Повечето бяха женени, но въпреки това изглеждаха страшно навити да спят с нея. Мръсни копелета.

След два часа старателно търсене Бренди установи, че се е облегла с лакът на бара, пие втората си чаша шампанско и унило разговаря с Гуин Дюрант, младши адвокат от кантората, чийто съпруг беше акушер-гинеколог и в момента израждаше бебе. Гуин си мислеше, че с Бренди са сами по една и съща причина и затова търсеше съпричастие.

Не я разкара. Гуин скоро щеше да разбере каква е истината. Всички щяха да разберат, че Алан е спал с Фоун, тя е забременяла и той се оженил за нея, въпреки че е бил сгоден за Бренди. Скоро щеше да започне подхилкването и гадните забележки.

Почувства се гадно. Остави шампанското и се загледа в златните мехурчета, които се образуваха отстрани на чашата, издигаха се до повърхността и се пукаха.

Краката я боляха и за какво? За тоя, дето духа. Сред най-богатите, най-красивите и най-образовани мъже в Чикаго тя не намери

нито един, с чиято помощ да забрави Алан. Да забрави неговата измяна, своето унижение, невероятното разочарование.

Тя горчиво се усмихна, докато слушаше Гуин да ѝ разказва за неволите си като лекарска съпруга, и си помисли, че Ким с облекчение би научила, че сестра ѝ е прекарала нощта сама, сгушена под юргана в някоя от целомъдрените спални, с които разполагаше тази къща.

— Носят основните ястия — каза Гуин. — Надявах се, че Стан ще се появи навреме, за да хапнем заедно. Знам, че не е болка за умирање, ако се храниш сам, но все пак е хубаво до теб да има мъж, за да не изглеждаш като най-голямата загубенячка на света... *Божичко!* Ето го графът!

— Графът ли? — Тонът на Гуин накара Бренди да стане от бара.

— Роберто Бартолини. Той е италиански граф.

— Като граф Шокула ли? — *Граф. Хайде бе!*

— Не. Как е възможно да погледнеш този мъж и да се сетиш за детско мюсли с шоколад? Мен ме връхлитат образи на знойна плът и томителни ласки.

Тази вечер Бренди беше преживяла толкова разочарования, че не намери сили да се обърне и да погледне. Само повдигна рамо и отпи от шампанското. Но Гуин продължаваше да мели:

— Чух го по новините. Гласът му е като на Шон Конъри, само че с много лек италиански акцент. — Гуин показва колко лек, като доближи палеца и показалеца си. — Личи си, че не е американец по думите, които използва.

— Италиански думи ли? — саркастично попита Бренди.

— Не, английски, но... как да кажа... *дълги* думи.

— Като спагети? — Охо! Сарказмът щеше да се превърне в неин стил на живот.

— *Не.* Ласкателства. Думи, които не чуваш всеки ден. Като „възхитителен“. И „постмодернизъм“. И... откъде да знам... „родословие“. Той си служи с думите, както художник — с четката.

— Добре. Хубаво. — Гуин наистина беше в екстаз от благоговение, трепет и задъхана похот, затова Бренди се завъртя на едното си токче — и се вцепени.

Тълпата се беше разделила и той стоеше там — секс в костюм на Армани. Роберто Бартолини беше висок поне метър и деветдесет и

имаше такива плещи, че балерината Бренди си представи с каква лекота той ще я вдигне, ще я завърти и ще я притисне в обятията си...

— Видя ли? Какво ти казах? — Гуин яростно я сръчка.

Той беше Джони Деп без очната линия. Изправяше се като пират и разглеждаше залата с черни, премрежени очи, в които светеше насмешливо пламъче. Не изглеждаше никак изненадан от интереса, който възбужда персоната му. Дългата му до раменете коса беше сресана назад, разкривайки лице като суров планински хребет — съчетание от груби и великолепни черти с неустойма притегателна сила. Устните му — плътни, твърди, чувствени — накараха Бренди и всяка друга жена в залата да изтръпне от сладостна възбуда.

Освен това той имаше излъчването на мъж, който знае колко струва и е уверен, че винаги ще намери радушен прием. Този човек имаше нещо повече от пари, потекло и външност.

Той притежаваше харизма. И власт.

— Женен ли е? — попита Бренди.

— Не, но какво от това? Ти си сгодена. Аз съм омъжена. Можем само да гледаме менюто, не можем да поръчваме.

Ти така си мислиш.

— Не че се оплаквам или нещо такова. Стан е добър мъж, но не може да се сравнява с Роберто Бартолини. Виж го. Той е богат. Той е чужденец. Той е обиколил света и току-що идва от Италия.

Зарадвам, чичо Чарлс се запъти към Роберто с протегнатата ръка.

С лека усмивка Роберто се здрависа с него и Бренди затаи дъх, виждайки новото лице на връх — грешка, граф!

— Бартолини.

Гуин нервно се приближи до нея, готвейки се да съобщи най-важната си информация:

— И чуй това...

Бренди изшътка:

— Тихо, остави ме да се наслажда на гледката. — И на факта, че поне веднъж съдбата беше играла честно с Бренди.

Той беше избраникът. Той беше Матерхорн, а тя щеше да го покори.

Тя остави чашата си на бара и застана, както я бяха учили в балетното училище: ръцете леко сгънати в лактите, гърбът изправен, гърдите изпъчени. Алената ѝ рокля искреше като скъпоценен камък

сред черните вечерни тоалети. Бренди блестеше от ярост и от нуждата да си отмъсти. И гледаше Роберто Бартолини. Призоваваше го да отговори на погледа ѝ.

Главата му се обърна, все едно бе дочул призива ѝ. Погледът му я потърси в човешкото множество.

Тя знаеше, че ще я види.

Щом я зърна, по гръбнака ѝ пробяга тръпка.

Той бързо я прецени, сетне я загледа с възхищение.

Накрая я погледна в очите.

Бренди престана да чува брътвежа на Гуин. Изпълни дробовете си с въздух. Сърцето ѝ туптеше бясно. Нейната сексуалност пулсираше. За пръв път в живота си тя се държеше като инстинктивно същество, съсредоточавайки се върху едно-единствено нещо — задоволяването на тялото си. Без думи този мъж със здрачна чувственост и знойни очи обещаваше да я задоволи докрай.

Без да забелязва нищо, чичо Чарлс застана между тях и махна с ръка към ковчезето от витрината. Откликът на Роберто бе всичко, което един домакин можеше да си пожелае, но той се дръпна малко встрани, за да я огледа хубаво още веднъж.

Бренди му се усмихна по женски закачливо.

— Говори се, че той първо обича, а после бяга... Що се отнася до „обичането“, бил страхотен... — Гуин сигурно беше прегракнала, защото тя чуваше само откъслечни фрази.

— Да — промълви Бренди. — Знам. — Обърна се и умишлено бавно пое към коридора, който водеше към частните покои. На прага спря. След колко ли време, запита се тя, щеше да я открие?

---

[1] Термин от джандър социологията, изразяващ идеята, че съществуват предразсъдъци, които спъват развитието на „различните“ (жени, хомосексуалисти, хора от чужди раси) и те не могат да напреднат в кариерата си въпреки своите качества. — Б.пр. ↑

ШЕСТ

Роберто се питаше какво иска тази жена.

Питаше се дали ще го получи от него.

Ако беше това, за което той се надяваше, щеше. Кой да устои на подобно великолепно създание? Косата ѝ беше събрана на хлабав кок на тила, а яркоруси кичури докосваха бузите ѝ, целуваха розовите ѝ устни. Алената ѝ рокля изпъкваше сред убитото черно на светския елит. Тялото ѝ му взе ума — безкрайно дълги крака, закръглени хълбоци, тънка талия и бюст, който би накарал Ботичели да заплаче от радост. От това разстояние Роберто не можеше да види цвета на очите ѝ, но те го предизвикваха. Приканваха го.

— Благодаря ти, че дойде, Роберто.

Роберто пренасочи вниманието си към Чарлс Макграт, ръководителя на екипа адвокати по защитата му.

— Присъствието ти внася интересен елемент тук. — Очите на Чарлс блестяха дяволито.

— Не, благодаря ти, че ме покани. Малцина биха събрали кураж да рискуват името им да се подмята във връзка с моето.

Чарлс се засмя.

— Обещанието да те срещнат тук накара много гости да дойдат и да бръкнат в портфейлите си.

— Щом е за добра кауза, радвам се да бъда в помощ. — Роберто изпитваше симпатии към възрастния мъж. Поведението на Чарлс Макграт представляваше забележително съчетание от благодушие и твърдост, проникателност и гостоприемност. А и на партита му се появяваха шеметни жени.

— Да ти я пусна ли?

За момент Роберто си помисли, че Чарлс има предвид мадамата в червено. Уви, недалеч стоеше една жена, приближаваща четирийсетте, която го изяждаше с алчен поглед.

— Разбира се. Тук съм да се запозная с гостите ти. — Роберто отново хвърли поглед на госпожицата в алено и прецени положението

със студена логика.

По принцип съдбата не бе толкова щедра, че да му предложи на тепсия анонимна хубавица, която той да изхруска за закуска. Значи имаше някаква уловка. Невидима, но реална.

— Съгласно твоите напътствия трябва да си меря приказките пред репортерите. Как ще ги разпозная?

— Те всички носят баджове с името и длъжността си.

— Аха... — Мадамата в алено не носеше бадж.

— Баджовете са големи, бели и бият на очи. Аз лично се уверих в последното и дадох да се разбере колко печални ще са последствията, ако някой реши да хитрува и си го свали. Журналистките недоволстват — орезилявали им хубавите тоалети — а аз отсякох, че професията им изисква жертви. — Чарлс понижи тон: — Знам, че съм дърт пръч, обаче милея задните, когато мъжете вършеха важната работа, а жените бяха повече за красотата.

— Ех, с всички ни е така. Сега много жени използват ума си за други неща, освен да се чудят как да угодят на мъжа. Позор и падение. — Роберто се засмя, развеселен от собствения си шовинизъм.

Но Чарлс не се засмя, а кимна. И той като бащата на Роберто беше от друго поколение.

Без да изпуска от око разкошното създание в червената рокля, Роберто подхвърли:

— Но аз настоятелно моля да ме извините. Може би ще ми се наложи да се оттегля рано. Боя се, че съм доста замаян от часовата разлика.

— Разбира се. Един час сърдечни разговори стига.

— Ще оползотворя максимално този един час. — Двамата мъже се спогледаха усмихнато. Роберто видя, че мадамата в червено изчезва в дълбините на къщата. Направи крачка към нея.

И най-отбраното общество на Чикаго му се нахвърли.

Много изискано, разбира се, с повече класа от папараците, но въпреки това му се нахвърли.

Чарлс го представи на Аманда Потър, видна архитектка, която парадираше с усмивката — и гърдите си.

— Господин Бартолини, толкова съм поласкана. За пръв път имам удоволствието да се срещна с истински... италиански граф.

Жената беше прекалено възрастна, за да мине за срамежлива, но Роберто се поклонил над подадената му ръка — ръка, окичена с пръстен с красив изумруд в обков от бяло злато.

— Какъв паразитен камък. — Той леко го докосна. — От Колумбия и естествено със стойност 2.1 карата.

Архитектката ахна удивено.

— Това... това е абсолютно вярно.

Сред множеството премина шепот. Роберто плъзна поглед по всяко лице и по всяко бижу. Някои гости се поотдръпнаха. Но повечето направиха крачка напред.

Панаирджийски трик. Това беше панаирджийски трик, но ги впечатли.

Когато изпълнеше дълга си, щеше да последва разкошната мадама в червено.

Жените го засипаха с ласкателства и пърхане на мигли. Мъжете се здрависваха с него и изразяваха възхищението си. Журналистите го следваха с готови камери. Всички искаха да си направят снимка с него.

Чарлс го насочваше към когото трябва. Запозна го с кмета на Чикаго, двама сенатори и моделиерка със свое риалити шоу, в което учеше американките на вкус.

Той не я хареса. Презираше телевизионната си аудитория. Беше нагла и груба.

Но пък тя го хареса. Започна да се превзема, бележейки го с печата на одобрението си:

— Господин Бартолини, изглеждате фантастично в този костюм. Армани, нали?

Заради *това* ли той не се занимаваше с мадамата в червено?

— Не знам. Не обръщам внимание на марките. Толкова е буржоазно, не намирате ли? — Той ѝ се усмихна право в очите, присмивайки се на нейната претенциозност.

Тя се дръпна като попарена. Вече не го харесваше и затова го атакува брутално:

— Значи, *господин* Бартолини... или може би трябва да ви наричам „графе“?

— Господин Бартолини е добре.

— Ще отидете ли да разгледате Пламъка на Романови?

— Пламъка на Романови? — Той нарочно се огледа объркано. — Какво е това?

Тълпата се разсмя, точно каквото беше намерението му. Той се запъти към витрината, по-далеч от тази отвратителна жена, и установи, че с нетърпение очаква да зърне за пръв път един от най-величествените диаманти в историята. С удоволствие забеляза как пазачите се напрегнаха и набързо прецени какви охранителни мерки са взети. Много впечатляващи. Лазери и най-модерни джаджи плюс яки пазачи със студени очи. Роберто им кимна почтително — дядо му го беше учил да проявява уважение към хората, натоварени с непосилни мисии.

Те също му кимнаха — едри мъжаги, които сякаш ги сърбяха ръцете да го атакуват по какъвто и да е повод.

Ето го — Пламъка на Романови искреше с хипнотичен блясък под прожекторите. За миг Роберто забрави къде се намира и се усмихна на тази красота.

Но колкото и да му се любуваше, диамантът беше студен и твърд... за разлика от онова прелестно създание. Жената в алено.

Беше отделил на Чарлс и гостите му петнайсет минути. Петнайсет минути, през които се държа изискано, мистериозно, по европейски — всичко, което те искаха и очакваха.

Той се извини и пое по коридора след загадката, обгърната от алена коприна. Надничаше от врата на врата, докато накрая не я откри, сияеща като рубин в тъмната библиотека на Макграт. Беше застанала до камината. Взираше се в пламъците, на устните ѝ трепкаше лека усмивка и той видя различното лице на нейната хубост. Бледата ѝ кожа грееше като полирано злато. Беше си свалила токчетата, но още беше висока — типът жена, с която можеше да танцува — измежду много други неща — и заедно с това да я гледа в лицето. Ръката ѝ стискаше полицата над камината. Копринената рокля милваше снагата ѝ, очертавайки извивката на гърдите и дупето.

Очите му не го бяха подлъгали. Тя действително беше прелестно създание.

Тя обърна глава и го погледна толкова весело, че беше ясно — позираше за него. Под копринената рокля носеше само прашки — или нищичко, ако Роберто се окажеше късметлия. На ушите ѝ висяха

еднокаратови сапфири, но сините ѝ очите блестяха по-топло от който и да е скъпоценен камък.

— Разкошно — изкоментира той.

— Благодаря ви. — Тя прие комплимента без престорена свенливост.

Роберто влезе в библиотеката и затвори вратата.

— Струва ми се, че искате да говорите с мен.

Тя заби поглед в пода, сякаш търсеше как да формулира думите си. Изправи рамене, обърна се с лице към него и вирна брадичка.

Изведнъж вече не приличаше толкова на мечтата, която го бе омайвала цял живот, а по-скоро на професионалистка. Учен или адвокатка.

Или агентка на ФБР?

Естествено. Агентка на ФБР.

Удоволствието му от срещата се изпари. Той пхна ръка в джоба на самото си и зачака.

— Бих искала тази нощ да спя с вас.

Ръката му се сви в юмрук и възбудата отново пламна. Не беше от ФБР. Освен ако от бюрото не бяха променили значително тактиката си.

— Имам си причини. Очаквам да не ме разпитвате. Но ми трябва... мъж... за през нощта... *ти* ми трябваш — изостави тя учтивата форма. — Никога преди не съм бройкала мъже, затова не се притеснявай, че ще те отбележа с резка върху колана си. Това не е капан. Целта ми е единствено удоволствие. Моето и, надявам се, твоето. — Тя зачака отговор с напрегнато вцепенение.

Не беше от ФБР.

А свалячка?

Не бе изключено.

Първата шпионка, изпратена от клана Фосера?

Предположение, което не беше за изхвърляне.

Мълчанието му я смути. Тя погледна къде е оставила токчетата си и ги нахлузи едно по едно.

— Но преди да продължа, може би трябва да те попитам проявяваш ли интерес.

— Интерес? — В Чикаго нямаше нормален мъж, който да не даде дясната си ръка, за да стои там, където стоеше Роберто сега. Пращането на пламъците и тихото ѝ дихание разчупваха тишината в

библиотеката. Той тръгна към нея, а щом тя надигна глава и отметна златните кичури от лицето си, Роберто се усмихна с цялото си обаяние. Повдигна ръка и я спря на сантиметър от брадичката ѝ.

— Може ли?

Мислеше, че ще се отпусне в обятията му. Вместо това тя кимна вдървено като стара мома или детска учителка, която си позволява волност.

Аха. Не беше опитна. Не беше свалячка.

Миришеше хубаво като цвете, което цъфти нощем. Като жена с тайни. Той бавно плъзна пръсти от брадичката към ухото ѝ, наслаждавайки се на този първи, много важен допир. Кожата ѝ беше толкова кадифена на пипане, колкото изглеждаше, затоплена от огъня в камината и от огъня на нуждата. Докосна обичката ѝ с великолепен сапфир и помилва ухото, отмятайки косата ѝ назад. Тя долепи буза до ръката му като котка.

Чувствително създание, което обича да го гаят.

Тя го гледаше с най-удивителните очи, сини като метличини. Изражението ѝ бе тържествено, все едно той беше учител, а тя — прилежна ученичка. Държанието ѝ подхранваше егото му — его, което според вечните натяквания на майка му беше прекалено раздуто.

Роберто се наведе и положи лека целувка на устните ѝ. Искаше да добие бегла представа, да разменят дихания, да види дали са съвместими... а после пожела повече. Притисна пръст към пълната ѝ долна устна.

— Притеснява ли те, че червилото ти ще се размаже?

— Гримьорката се закле, че дори когато отдавна съм се разпаднала на прах, червилото и спиралата ще са останали.

Той се ухили. Значи имала чувство за хумор.

Но тя не се усмихна. Просто констатираше факт. Притисна длан към гърдите му — едно доста решително докосване.

— Искам целувка. Истинска целувка. Държа да разбере дали ще бъде толкова хубаво, колкото си мисля, или добрият секс е мит, подхранван от киноиндустрията и насърчаван от самотата.

Предизвикателство, значи? Може би. А може би тя говореше откровено. Определено бе преживяла разочарование в любовта.

Той още се хилеше, когато се наведе и осъществи желанието ѝ. Отворени устни, галювни езици... за пръв път от много години една

обикновена целувка го зашемети. Затвори очи, за да усети по-добре нейния вкус — първо на шампанско, а по-нататък уникалния ѝ аромат. Сладка кафява захар, разтопена от огъня на неуверен копнеж. Хладна сметана, излята върху горещо желание.

Тя бе като вино от лозята на Бордо — скъпа и великолепна при всяка глътка.

Роберто забрави всяка предпазливост. Забрави всякакви задръжки. Придърпа я към себе си, омачквайки роклята, копнеещ да почувства коприната върху голата ѝ кожа. Едната му ръка се плъзна към тила ѝ. Притисна я до себе си и чрез устата ѝ, тялото ѝ, уханието ѝ, ръката ѝ, която го стискаше за ревера, преживя *нея*.

Един първобитен инстинкт напираше у него: да заметне полата ѝ, да я тръшне на пода и да я обладае бързо, докато нуждата бушува в кръвта му.

Някакви остатъци от джентълмена в него го накараха да я пусне, да я хване за лакътя и да я попита с хрипкав глас:

— Това отговаря ли на въпроса ти?

Тя стоеше и го гледаше с широко отворени сини очи. Пръстите ѝ затискаха устните.

— Не било мит — прошепна накрая.

— Не. — Идеше му да се засмее, но титаничното усилие да я пусне за момента бе разрушило кавалерските му инстинкти. — Не, добрият секс не е илюзия, но това между нас няма да е добър секс. По-скоро ще е природна стихия... или номер, който съдбата ни е погодила.

— Странно. И аз това си помислих... за съдбата... щом те зърнах.

— Значи сме единомисленици. Това е съдба. — Колко доволен щеше да е дядо му да научи, че в крайна сметка Роберто се е проявил като половин Контини! Див. Безразсъден. Непоправим. — Ще прекараме нощта заедно. Няма нужда да ми казваш защо. А аз не трябва да се преструвам, че те обичам. А на сутринта ще се разделим, за да не се видим никога повече. — Преди никога не беше действал прибързано. Защо сега?

А, да. Защото животът му се бе обърнал с главата надолу и всичко, което му бе мило и познато бе съсипано безвъзвратно.

— Дадено. Съгласна.

Когато стисна протегнатата ѝ ръка, Роберто осъзна, че тя трепери. Надяваше се да не е от нерви, а от сподавено желание. Поднесе дланта ѝ към устните си и положи там томителна целувка.

— Само че не искам да ни видят, че излизаме заедно. — За жена, нацелувана до безпаметност, тя показваше голяма практичност.

Той също.

— Трябва да остана още известно време. По-малко от час би представлявало обида за господин Макграт. Затова ще се обадя на шофьора си. Той ще те вземе от парадния вход. Ще съобщя на портиера в моя хотел, че пристигаш. — Роберто ѝ подаде електронната си карта.

— Не се ли притесняваш, че ще открадна нещо?

При толкова хора, които го наблюдаваха?

— Това е последното, за което бих тръгнал да се притеснявам.

— Кой знае защо не си те представям като доверчива душа.

С което показва, че е прозорлива душа, помисли си Роберто.

— Но тази нощ ще ти поверя душата си.

Тя сведе глава не защото му вярваше, а защото смяташе, че той е в правото си да увърта. Тръгна към вратата, а всяко движение изпод алената рокля излъчваше съблазън.

— Не се преобличай — заръча той.

Бренди изненадано се обърна.

— Но аз съм си купила най-страхотната роба!

Подозрителността му — някои биха казали здравият му разум — отново се прояви:

— За мен ли?

— Да. Ами... — Тя сви рамене. — За мъжа, когото щях да намеря тази нощ. За мой късмет това си ти. Робата е от кремава коприна с дантелки тук и...

— Искам да си свалиш роклята — хрипливо прошепна той, задавен от бясно желание. Завладя го мисълта да намери ципа на тази съблазнителна рокля, да го разкопчае, да види какво има отдолу... Пристъпи към нея.

Тя видя копнежа му и се засмя гърлено.

— Спомни си, Роберто, че трябва да останеш на партито още час.

Трябваше. Намираще се в Чикаго по една конкретна причина. Никаква жена, независимо от своята привлекателност, не бе в

състояние да промени това.

— В полунощ можеш да се превърнеш в тиква. — Тя отново тръгна към вратата.

Той си спомни, че има нещо, което още не знае.

— Как се казваш? — извика.

Тя се облегна на касата на вратата — съблазнителен силует в сумрака — и се усмихна.

— Бренди. Аз съм Бренди.

— Хей, Бренди!

— Да?

— Удряш в главата!

* * *

Гуин и някакъв изтормозен мъж в омачкан костюм разговаряха с чичо Чарлс. Мъжът на Гуин. Гуин се облягаше на рамото му и държеше ръката му, спокойна, че вече не е сама, и Бренди се запъти към тримата.

Гуин и Стан си тръгнаха. Гуин се помъчи да го спре, но Стан я задърпа към бюфета и тя безпомощно махна на Бренди.

Бренди бе заета единствено с Роберто, затова когато Гуин я погледна със съжаление, тя не знаеше какво да мисли. Съжаление? За жената, която щеше да прекара нощта с Роберто Бартолини ли? Сви пренебрежително рамене.

— Чичо Чарлс, сега ще се сбогувам. Наистина щях да остана, но толкова работа ми се отвори с това преместване, че до понеделник... — Тя се помъчи да изглежда посърнала и да не показва на гостите — а най-малкото на чичо Чарлс — че току-що е преживяла най-страхотната си целувка. Като се замислеше за нея, за Роберто, я обземаше порив да притисне ръка до разтуптяното си сърце и най-сетне да почувства, че е жива.

За нейна изненада чичо Чарлс не тръгна да възразява.

— Ще те изпратя до фойето.

Тя изпита такова облекчение, че не забеляза помръкналия му поглед. Прибра си нещата от гардероба и докато ѝ помагаше с шлифера, той каза:

— Току-що си поприказвах със Стан Дюрант. Той работи в университетската болница.

— Да. — Тя се закопча. Съжали, че Роберто не тръгва с нея. Разбира се, беше немислимо да излязат заедно, но ѝ беше малко странно, че ще отиде в апартамента му сама.

— Стан каза, че в болницата се носели слухове как твоят годеник... че Алан...

— ... се е оженил за някаква пикла в Лас Вегас.

Разкрита! Тя беше разкрита, а чичо Чарлс щеше да разбере защо си тръгва толкова рано. Вероятно вината се бе изписала на лицето ѝ.

— Ох... не ми се искаше да ти казвам...

— Мило, мило момиче. — Той ѝ оправи яката. — Толкова си смела: да дойдеш тук, когато сърцето ти се къса.

— Къса се. — Може би вината изглеждаше като страданието. Защото сърцето ѝ определено не се късаше. По-скоро тя не можеше да дочака любенето с Роберто Бартолини.

— Пускам те да си тръгнеш без нито една дума повече — чичо Чарлс улови ръката ѝ, — но ти ми обещавай, че ще дойдеш при мен, ако мога с нещо да разсея скръбта ти.

— Ако се сетя за нещо, ти пръв ще научиш. — Или пък не. Чичо Чарлс никога нямаше да разбере как е разсеяла скръбта си; по този въпрос беше категорична.

— Ще ти извикам колата си.

— Не! — Бренди преглътна. — Тоест, вече съм уредила кола, която да ме прибере. Но иначе благодаря, много си добър.

Той я хвана здраво и я погледна право в очите.

— Обещавай, че няма да се държиш като майка си и заради една гнила ябълка да отсечеш цялото дърво. Тази прекрасна жена много отдавна трябваше да се омъжи повторно, тя обаче отказва да се довери на друг.

Той сравняваше нейното положение с това на майка ѝ. Сигурно беше неизбежно, но ѝ стана неприятно.

— Няма. Лека нощ, чичо Чарлс. — Тя го целуна по коравата буза и вдигна сака си.

— Колата ви чака, госпожице Майкълс. — Джери отвори вратата.

Леденият вятър направо я отнесе. Бренди рязко си пое дъх и бързо тръгна към колата. Дълга черна лимузина беше паркирала пред стълбището. Шофьорът ѝ държеше вратата отворена. Навярно беше измръзнал. Бренди се шмугна вътре, а той докосна с пръсти шапката си, затвори вратата и бързо се намести зад волана.

Една лампа на тавана смътно осветяваше интериора от черна кожа и полирана дървесина. Миризмата на нова луксозна кола я опияни. Тя се отпусна назад и нагласи парното на седалката така, че да я нагрее силно.

— Аз съм Нюби, госпожице. Ще ви закарам до хотела за около половин час. — Шофьорът имаше британски акцент и досущ като на кино носеше фуражка. — Преди да тръгнем, ще желаете ли нещо? Питие? Нещо за четене? Телефон или компютър? Разполагаме със сателитна връзка, ако решите да си проверите пощата или да сърфирате в мрежата.

Бренди беше впечатлена. Има си хас да не е.

— Не, благодаря, просто ще си почина по време на пътуването.

— Ако пожелаете нещо, уведомете ме.

— Непременно, благодаря.

— Има копче, с което да ме повикате. — Той вдигна преградата между предната и задната седалка, запали мотора и за разлика от нейния таксиджия подкара гладко.

Сред този лукс Бренди изпита усещане за нереалност. Пътуваше за тайна среща с мъжа на своите мечти; среща, която сама си беше уредила. Може би щеше да направи кариера в областта на трудовите спорове. Беше сключила добра сделка. Само че когато Роберто я хвана за ръката, когато я целуна, нещата не изглеждаха като сделка.

Съдбата ѝ бе поднесла на тепсия това, което искаше.

Защо точно сега трябваше да се сети, че съдбата винаги изисква възнаграждение за услугите си?

СЕДЕМ

Портиерът даже не трепна, когато Бренди му поиска изстудено шампанско, купа плодове и трийсетина бели свещи.

— Ароматизирани или обикновени? В бурканчета или на поставки?

— Обикновени и ако е необходимо, може няколко да са в бурканчета, но бих предпочела стандартни бели свещи. Сложете ги на... — Тя разгледа временното си владение. Роберто заемаше ъглов апартамент на последния петдесет и осми етаж на хотел „Резълюшън“ на Мичиган авеню.

Не ѝ харесваше, че е толкова високо. Имаше страх от височини. Но доколкото не поглеждаше през прозореца, всичко беше прекрасно. Даже повече от „прекрасно“. Таванът в хола и спалнята бе висок два етажа, а през капандурите звездите блестяха, студени и ярки, в черната вечност. В хола газовата камина къпеше стените в трептящо златно сияние.

Лаптопът на Роберто, чудо на технологията, беше поставен на писалището антика. Май всички мебели бяха антики, но местата за сядане бяха удобни и включваха тапициран с раиран сатен диван без облегалка, който се държеше на крачета, оформени като хищни нокти.

— Искам да ги поставите ето там, на масата. — Тя махна към въпросния диван.

— Зад кушетката за релаксация ли? — поинтересува се портиерът.

— Да. Точно там. Аз ще ги разпределя. Ще ми трябват след половин час.

— Разбира се. — Той се поклони на излизане.

Бренди го изчака да затвори вратата, преди да си грабне сака и да се втурне към банята. За по-малко от четирийсет и пет минути успя да се насапуниса, изплакне и пак да се издокара в алената си рокля и златните обувки. Изсуши си косата и я хвана високо с една шнола. Натри шията и китките си със санталово дърво и масло от портокалови

цветчета. Запали свещите и се изтегна на дивана с глава, подпряна на ръка. Пламъците трепкаха и я обливаха в знойна чувственост. Беше уверена, че е сторила всичко, за да превърне в магия тази нощ с най-сексапилния мъж в Чикаго — мъж по неин избор.

После Роберто влезе и тя си даде сметка, че тази нощ може да контролира всичко... освен него. Той беше неизвестният елемент в старателно изготвения ѝ план за отмъщение.

Щом я зърна, той се закова на място. Стисна юмруци. Присви очи.

Същински пират.

Приличаше на пират.

В движение той захвърли вратовръзката и изхлузи сакото си. Походката му не беше наперена, а... хищна. Изглеждаше гладен.

Изведнъж Бренди се почувства не толкова като прелъстителка, а като девица, която ще бъде похитена.

— Харесва ли ти апартаментът? — Тонът му обаче бе мек.

— В живота си не съм виждала нещо толкова прекрасно. Гледката... — Тя посочи двата гигантски ъглови прозореца, където светлините на Чикаго напомняха на свещички върху торта, а езерото Мичиган бе тъмно петно в ледената нощ.

— Добре. — Бездруго дълбокият му глас стана още по-басов. — Искам да си щастлива.

— Аз съм щастлива. — Бренди се поизправи. — Много щастлива. Банята е олицетворение на сладострастието. Бих могла да изпълня солото от „Лебедово езеро“ между ваната и тоалетното шкафче. — Тя дрънкаше безсмислици, защото сърцето ѝ туптеше все по-силно.

Нали това искаше? Възможността да се люби с мъж, за когото мечтае всяка жена?

Разбира се, че да, но не бе взела предвид, че жените по принцип мечтаят за опасни мъже. Един италиански граф с репутация на страхотен любовник едва ли беше опасен, но точно сега, в тъмното, като знаеше, че телата им скоро ще се слоят, на нея ѝ се струваше опасен.

Всъщност той изглеждаше опасен и на партито, но тогава беше толкова гневна, че подцени този факт.

Сега, разкъсвана между вцепенението и страхопочитанието, Бренди задъвка устната си и го загледа как разкопчава ризата си.

Облечен, той създаваше впечатление, че е висок и здрав, ала костюмът криеше жилестите мускули, плоския корем с плочки, яките мишци. Този мъж бе превърнал тренирането в изкуство и това я изненада. Повечето мъже, които се упражняваха толкова упорито, обожествяваха телата си и не им оставаше време да се възхитят на някоя жена.

Роберто бе насочил цялото си внимание към нея. Беше страшничко да си фокус на толкова много внимание. Страшничко... и вълнуващо.

— На път за тук си втълпявах, че очите са ме излъгали. Че няма начин да си толкова разкошна, колкото те помнех. Но ти... с тази златна коса, събрана високо, и червената коприна, галеца възхитителните ти извивки... — Роберто се усмихна и на бузите му се образуваха дълбоки трапчинки. — ... и тези фриволни токчета, приличаш на римско пиршество.

— Нима? — Странно как премръзналите ѝ крака се стоплиха под слънцето на похвалите му.

Той я върна във времето, когато тя беше на осемнайсет, в колежа и тъкмо осъзнаваше какъв могъщ сексапил притежава. Тифани ѝ беше казала, че младостта е най-големият афродизиак, но едва когато видя как момчетата от горните курсове ѝ се точат и едно по едно безуспешно се опитват да я впечатлят, разбра, че майка ѝ е била много права.

После срещна Алан, разумния избор, и постъпи както трябва. Прие неговото предложение. Излизаха заедно четири години и за това време някак неусетно тя забрави какво е да превърнеш някой мъж в свой роб само с усмивка. Превърна се в прозаична и почти уморена жена.

Сега Роберто я милваше с дълбокия си глас, казваше ѝ, че е разкошна и тя му вярваше.

Спомнила си плановете за прелъстяване, тя се изтърколи по гръб и се изтегна грациозно. Ръцете ѝ образуваха арка над главата, а гърдите ѝ почти — почти! — се изтръгнаха от роклята.

Роберто остро си пое дъх. Балсам за душата ѝ.

Тя разкопча шнолата и разтърси глава. Изрусените кичури се посипаха по раменете ѝ.

Не го видя да се движи, но ето че изведнъж той се озова коленичил до нея.

— Ти си римски пир и вече съм убеден, че аз съм победителят гладиатор. — Топлият, наситен тембър на гласа му се бе променил. Бе станал гърлен от отчаяние. От нужда. Той улови главата ѝ в шепите си и я целуна — с грубо желание, с нежна ярост.

Къде се беше научил да целува така — с идеалния натиск върху устните, с език, който толкова опитно изучи устата ѝ, че между краката ѝ се разля топлина? Той вдигна устни, а тя стегна бедрата си, опитвайки се да съхрани усещането.

Но Роберто целуна клепачите ѝ, засмука ушенцето ѝ и нежно го захапа. Тя изохка и се задърпа.

— Заболя ли те? — промърмори той. Когато не получи незабавен отговор, Роберто се отдръпна, наплюнчи пръста си и го прокара по долната ѝ устна. — Скъпа, трябва да ме инструктираш. Целта ми не е да те нараня. Да те дразня, да те възбудям, да те накарам да заплачеш от екстаз. Никога да не ти причиня болка.

— Не. Не, не ме заболя. — Само че внезапният преход от омайващото безразсъдство към острите му зъби я подсети да бъде предпазлива. Не познаваше този мъж. Беше едър, далеч по-висок и як, отколкото имаше спомен. А как само я гледаше — все едно бе хищник, а тя — негова плячка...

— Искам да полудееш от удоволствие.

Сега Бренди разбра, че ще му повери тялото си — тялото и чувствата си, защото му вярваше далеч повече, отколкото на Алан. Също така осъзна, че гласът на Роберто, неговият акцент, думите му, грижовността му, са я докарали до сладка отмала.

Тя улови ризата му, придърпа го към себе си и го целуна. Целуна го, както никога не беше имала смелостта — или желанието? — да целуне Алан. Плени езика му и го засмука. Искаше неговия вкус в устата си, неговото тяло в нейното. Когато най-сетне го пусна, попита:

— От това удоволствие ли?

Той отпра неразкопчаните копчета на ризата. Буквално ги отпра.

— С теб съм звяр.

— Така си е. — Колко доволна беше заради това! Свали ризата от плещите му, надолу по ръцете му... където го докосваше, кожата му започваше да гори като в треска.

Той доизхлузи ризата и положи длани върху голите ѝ рамене.

Тя се взря в него: в лицето му, гърдите му, кръста — и благоговейно прошепна:

— Толкова си красив.

— Красив? Аз ли? — Той звучно се засмя. — Мъжете не са красиви.

— Красив си като статуя, като произведение на изкуството, като... — Бренди погледна през капандурите. — ... като звездите на небето. Ти си далеч повече, отколкото очаквах... и всичко, което заслужавам.

— Харесвам твоите очаквания и ще отговоря на тях. Повечето американки не са наясно какво искат. — Италианският му акцент тътнеше силно и нежно. — Не знаят думите или прекалено се срамуват да ги кажат. Винаги съм ги съжалявал, че са осакатени. Но ти... говориш ми, а аз полудявам от страст. Искаш ли един побъркан?

— Искам *теб*. — Тя бавно погали изопнатото деколте на роклята си. — Искам да ме съблечеш. — *Господи!* Тя направо мъркаше!

— Поназнайвам нещичко за събличането и съм сигурен, че някъде тази рокля трябва да има цип. — Той я обходи с поглед, но не гледаше роклята. Гледаше *нея*.

— За имането — има. — Пръстът ѝ проследи очертанията на гърдите му и се спусна по плочките на корема.

Ерекцията му заплашваше да скъса *неговия* цип и Роберто шумно преглътна, след което застина в очакване.

Само че не още. Не още. Тя се усмихна като Мона Лиза, прокара пръст нагоре и докосна устните му.

— Решена си да ме съсипеш. Дано преживея нощта — хрипкаво промълви той. — А ако не я преживея... е, какъв превъзходен начин да си отидеш от този свят.

— Мъж с чувство за хумор. Нещо повече, мъж с чувство за хумор по отношение на *секса*. — Бренди отметна глава и се засмя радостно. — Не знаех, че имало такова животно.

— А какви животни познаваш?

О, не. Нямахше да провеждат този разговор. Не сега.

— Ципът — подсети го тя.

— Ципът — повтори той. Разгледа гърба на роклята, мъчейки се да намери коварната закопчалка. — Няма го тук. Разбира се. Аз съм отчаян, а проклетият цип е скрит. — Пъхна пръст под деколтето и леко дръпна. — Не ми се иска да ти разкъсам роклята.

— Все едно. Никога няма да си я сложа втори път — категорично отсече Бренди и се усмихна при мисълта колко успешно се е развил планът ѝ да изхвърли Алан от живота си с един грандиозен — и скъп — жест.

— Подсмиваш се като котка с перце от канарче в мустаците. — Той улови брадичката ѝ и изчака тя да го погледне. — За кого си мислиш?

Тъй значи. Трябваше да стъкми някакъв отговор.

— За бившия ми годеник.

— Аха. Това обяснява страшно много. — Роберто излъчваше обаяние, сила... съблазн. — По-добре мисли за мен.

— Лесна работа. — Тя се поддаде на любопитството и сведе ръце към колана му. Разкопча токата и измъкна каиша от гайките. Без да бърза, разкопча копчето и смъкна ципа.

Пръстите ѝ се отриха в горещата му ерекция. При допира Бренди се почувства жизнена както никога досега... Какво ли щеше да е да усети знойната му плът вътре в себе си? Предвкусването беше тъй невероятно, че тя се чувстваше оголена, нервна, нетърпелива... жадуваща.

Роберто я наблюдаваше с премрежени очи и отново я връхлетя онова усещане за опасност. Той я искаше така належащо, че гръдният му кош се надигаше и спущаше като ковашки мях. Бузите му бяха поруменели, а ръката му се свиваше, сякаш едва се сдържаше да не я грабне и да не я покори силom. Но ето че чакаше — могъщ мъж, смирен пред нейните желания.

Бренди установи, че флиртуването с опасността носи особена пикантност.

Слиповете му се издуваха и тя бръкна под ластика. Пръстите ѝ се спускаха все по-надолу — не търсеха, просто го измъчваха. Когато най-сетне докосна неговата възбуда, той се подпря на дивана и притвори очи, за да изпита по-добре удоволствието.

Да го гледа как възприема ласките ѝ беше могъщ афродизиак. Тя задъхано рече:

— Не губи време, а намери къде ми е ципа, защото току-виж аз сама съм си разкъсала роклята.

— Откога чакам да си поискаш. — Роберто едва-едва плъзна пръсти по деколтето ѝ, но кожата ѝ там пламна. Той откри ципа отстрани и набързо го разтвори.

Тя бе толкова стегната от напрежение, толкова чувствителна от еуфорията, че хлъзгавата коприна сякаш ожули кожата ѝ. Зърната я наболяваха, не ѝ стигаше въздух.

Той смъкна коприната от гърдите ѝ като момче, развиващо опаковката на най-дългоочаквания си коледен подарък.

Хладният въздух ощипа зърната ѝ. С лек ужас тя видя изражението на Роберто. В края на краищата Алан се оплакваше от гърдите ѝ — били прекалено пищни, зърната били прекалено големи, прекалено розови, прекалено чувствителни...

Роберто гърлено простена и се наведе да я оближе, все едно тя му беше подарила свършени диаманти в обков от чисто злато.

Езикът му, грапав и опитен, извикваше в нея толкова интензивни усещания, че ръцете ѝ не устояха на копнежа да го помилват.

С длан тя обърна лицето му към своето. Кожата му запламтя, където го беше докоснала.

Тя бе предизвикала треската му.

Беше млада. Беше красива. Имаше дарби, за които мъжете бяха готови да убиват. За които Роберто би убил. Той извърна глава и целуна пръстите ѝ, прогонвайки студа, който непрекъснато я измъчваше, откакто бе слязла от самолета в Чикаго. Накара сърцето ѝ да се разтупти, а кръвта ѝ да забушува. Свършеното му тяло излъчваше мощ, а тя контролираше тази мощ.

Бренди се къпеше в своето превъзходство.

— Гледай.

С ръце на ханша тя се изплъзна от алената рокля.

Той гледаше със зинала уста как тя му разкрива прелестите си.

Тя изрита роклята.

Роберто простена шумно.

— *Bella, bella!* Толкова си... красива. Красива!

Бузите му руменееха, черните му очи пламтяха.

Като се изключат дантелените прашки и високите токчета, тя беше гола, по-гола от когато и да било. Идеше ѝ свенливо да се покрие с ръце, но това би било нелепо. Жребият беше хвърлен.

Роберто се изправи. С усмивка, която разкри правите му бели зъби, той изхлузи панталона си.

Бренди стоеше в трепетно очакване. Глождеше я споменът за първия път, когато го зърна на партито. Дали щеше да бъде удивена и сега?

Той смъкна слиповете си.

Отговорът беше прост, сбит... и всичко друго, но не и къс. Той беше едър мъж и нищо в него не представляваше разочарование. Коремът му беше оформен на плочки, задникът — стегнат, краката му бяха изваяни като на човек, който се занимава с езда, бурна езда... Бренди бавно си пое въздух и се запита дали би издържала на една бурна езда с него.

Дали би издържала, ако той въобще не я яхне.

— Кажи ми, *cara*. Кажи ми доволна ли си от мен.

За миг плътният му глас с екзотичен акцент затули смисъла на думите. После тя осъзна — той искаше *нейното* одобрение. Този великолепен мъж не действаше напосоки, не я приемаше за лесна. Опияни я това той да зависи от милостта ѝ.

Постави показалец на езика си и го плъзна, влажен и топъл, по изпъкналото му бедро.

— Много съм доволна.

Без никакви превземки той си свали обувките и чорапите. Смъкна дантелените ѝ прашки, без да закачи токчетата, след което ги вдигна и ги разгледа с усмивка, която едновременно отричаше и боготвореше тяхната оскъдност.

После пусна прашките, заби коляно между краката ѝ, приведе се, помилва шията ѝ, плъзна пръсти по гърдите и корема ѝ. Завъртя палец около пъпа, целуна го... и мушна език в него.

Искрата, която припламна в нея, я накара да се извие като котка.

Той тихо се засмя. На Бренди едва ли не ѝ се стори, че той се смее на италиански.

Роберто вдигна нагоре краката ѝ и се отпусна върху нея.

Първата безсрамна ласка на езика му я накара да се съпротивлява. Не беше свикнала с такива интимности... нито с

концентрирания прилив на страст, който я прегази като скоростен влак.

Но той не обърна внимание на този отпор, а продължи майсторски да я дразни, докато тя вече не се бореше за свобода, а за още ласки. Езикът му направи на пух и прах самообладанието ѝ, свали всичките ѝ маски, защиты, бариери. Накрая Роберто я доведе до оргазъм с един тласък.

Бренди се гърчеше неистово, а той я окуражаваше. Тя намери свободата, щом разбра, че радостта ѝ го възхищава.

Когато еуфорията ѝ постихна, откри, че той е върху нея. Тежестта му я притискаше изключително приятно.

Всичко беше много по-различно, отколкото с Алан. Алан се цупеше, когато тя отправяше предложения, дърпаше се от всичко, което според него беше гнусно — тоест всичко, което би ѝ доставило удоволствие. Роберто беше по-голям, по-широк, по-висок, по-як... не се притесняваше, че би могла да го изтощи. С нищо не би могла да накърни егото му. Той беше адски самоуверен...

И тя искаше да е толкова самоуверена.

Стисна го за плешките, погледна го в очите и произнесе с най-властния си тон:

— По дупе, господине.

Той изпъшка и се засмя весело. Плъзна ръце под нея и изведнъж тя се озова в доминираща позиция. Ето го мъжът, готов да се откаже от първенството си. Бренди се надигна, погледна го в лицето и установи, че той я наблюдава с премрежени очи. Усмихна ѝ се с лека, предизвикателна усмивка и тя откликна с подобна. Едното високо токче изтрака на пода, после другото.

— Да не те заболи.

Това беше подигравка, предизвикателство.

— Не бой се — усмихна му се тя, — ходила съм на балет и на гимнастика. Много съм... пластична.

Той притвори очи, сякаш телом и духом вкусваше загатнатото обещание. Когато ги отвори, Бренди видя болезненото предчувствие, което го държеше в захлас. Затова продължи да му показва една страна от себе си, за която не беше подозирала, че съществува.

ОСЕМ

Мобилният на Бренди иззвъня. Глупавата мелодийка изтръгна Роберто от приятната дрямка, в която бе потънал след бурната нощ, и той осъзна, че отдавна е утро. Слънцето струеше през капандурите в пълния си блясък.

Бренди надигна глава от рамото му и погледна към дамската си чанта с изражение, което представляваше смес от безпомощна привързаност и раздразнение. Тя докосна Роберто по брадичката и се усмихна криво.

— Трябва да вдигна.

Измъкна се изпод завивките и грабна телефона.

— Здравсти, Тифани. Знам, че трябваше да ти се обадя с подробен отчет за партито.

Говореше бързо и се оправдаваше пред някой, който очевидно имаше право да знае.

Тифани... не беше споменавала никаква Тифани.

Разбира се, не бяха водили никакви задълбочени дискусии.

Заинтригуван, Роберто се надигна на лакът.

Без изобщо да си дава сметка, Бренди стоеше, окъпана от слънцето, великолепна в голотата си. Златната коса се сипеше по раменете ѝ. Гърдите ѝ бяха превъзходни — с големи розови зърна, с които той едва се наигра. Беше висока, а не някакво крехко момиченце, което да се безпокои да не смачка с теглото си. Краката ѝ идеално пасваха около кръста му, а тялото ѝ го накара да се раздаде максимално като любовник.

— Браво на чичо Чарлс — казваше Бренди. — Да, фантастично беше. Важни клечки, сума ти репортери, *страхотни* тоалети. Струваше си да се преместя в Чикаго, нищо че тръбите ми са замръзнали и нямам интернет.

Роберто повдигна вежди. Току-що е пристигнала в Чикаго?

— Съжалявах, че не си там. Страшно щеше да ти хареса. — Тя се заслуша. — О, така ли? Чичо Чарлс е прав. Изглеждах разкошно,

нищо че сама се хваля.

Роберто вдигна палец.

Тя му се ухили. Ако снощи бе неуверена в своята сексуалност, то днес нещата стояха различно.

Той беше причината.

— Не, Алан беше зает. — Бренди се обърна към прозореца.

Алан. Бившият годеник. Роберто се запита що за човек трябва да е Алан, за да не осъзнае какво съкровище притежава, но беше благодарен на този идиот. Иначе нямаше да прекара нощ на декадентски наслади в обятията на Бренди.

Погледна лявата ѝ ръка; ръката, която държеше телефона. Там, където е бил пръстенът, се виждаше избледняла следа и лека вдлъбнатинка. Значи годежът е бил развален съвсем наскоро. Може би вчера? Това обясняваше адски много неща.

Бренди се взря в езерото Мичиган, после надолу. От петдесет и осмият етаж към земята. Гледаше като хипнотизирана, после внезапно пребледня и се отдръпна.

Роберто разпозна симптомите. И майка му беше такава — нямаше страх от височините, но не ѝ беше приятно да гледа надолу. Беше се качила на кулата в Пиза, но през цялото време притискаше ръка към сърцето си и държеше погледа си насочен към хоризонта.

Бренди разтвори ципа на сака.

— Не останах при чичо Чарлс. Уморих се и си тръгнах рано.

Която и да беше Тифани, Бренди отказваше да ѝ се довери. Не ѝ каза къде е прекарала нощта, нито с кого.

— Само ако можеше да видиш Пламъка на Романови. — Тя се ровеше из сака. — Толкова е *голям*. Не чух точно, но май е петдесет карата...

Бренди имаше набито око. Четирийсет и осем цяло и осем карата.

— ... а блясъкът и чистотата му са такива, че ти се свива сърцето. Цветът е красив и бистър, почти виолетов, с огън в сърцевината. — Тя извади тънка ивица прозрачен розов плат. — Нищо чудно, че се казва „Пламъка“. — Пъхна в отворите първо едната си ръка, после другата.

Роберто осъзна, че тя си облича робата... ако тази прозрачна ризка с дантелени набори можеше да се нарече „роба“. Лъчите на

зимното слънце струяха през капандурите, проникваха през плата, загатвайки очертанията на тялото ѝ, оцветявайки го в розово.

А може би розовото сияние се дължеше на любовните му умения?

Роберто имаше остър слух, а и му беше интересно да чуе как завършва разговорът.

— Я кажи... Мамо?... Чичо Чарлс каза ли ти нещо за мен?

Мамо! Роберто се изправи в леглото. Разбира се, че трябваше да вдигне на майка си. Това беше добре. Но защо се обръщаше към майка си на собствено име?

— Не ли? — Брендли поддържаше тона си бодър. — Просто се опитвах да разузная какво всъщност е имал предвид, като ме назначи.

Назначил? Роберто скочи от леглото и отиде до прага. Значи тази жена, която приличаше на манекенка, хайлайфна дама или на скъпоплатена проститутка, работещ е за Чарлс Макграт?

Като секретарка, Господи, нека да е като секретарка.

— Колегите ми май са се настроили доста негативно срещу мен. — През поредната пауза тя застана до бюрото и галовно прокара лакиран нокът по лаптопа му. — Ами решили са, че съм получила работата заради познанството ни или заради външността ми, или и заради двете. Да, зная, мамо. Не се подценявам. — Тя говореше малко дръпнато, което го изненада.

Ако той вземеше да държи такъв тон на майка си, щеше да изяде един по врата.

— Отличната диплома от „Вандербилт“ щеше да ми извоюва място в коя да е реномирана кантора. Но колегите ми предпочитат да ме оплюват, нали? Особено при положение че още не са работили с мен.

Тя беше адвокат! Млад адвокат с отлична диплома от един от водещите юридически факултети в страната.

Само дето... само дето... огромните ѝ сапфири бяха истински, а роклята — висша мода. Нали каза, че никога няма да си я сложи отново? Такова нехайно отношение към толкова скъпа дрешка винаги означаваше, че семейството има пари.

Не че произходът от заможна фамилия изключваше успеха със собствени сили, но богатство в съчетание с хубост означаваше, че тя няма стимул да се изкачи на върха... и че той е надутото магаре. Роберто

произхождаше от привилегирован род, Господ го бе дарил с красиво лице и на трийсет и две години той бе успял. Всъщност преуспял.

А когато късметът му се обърна, беше сторил необходимото, за да излезе на верния път. Точно сега плащаше жестока цена, но си струваше.

Но Бренди работеше за „Макграт и Линдоберт“.

Той извърна погледа си от нея. Трябваше да откъсне очи от нея. Налагаше се да помисли, а това бе невъзможно, докато силуетът ѝ се очертаваше в прозорците с всичките си падинки и възвишения, които го зовяха.

Знаела ли е Бренди кой е, когато го прикани със знак? Беше осведомена за името му. Със сигурност е научила причината за неговата известност. Снимката му обиколи всички вестници.

Но очевидно току-що се бе преместила в Чикаго. Ако се е занимавала с разопаковане на багажа, ако е нямала вода, ако е нямала интернет, съществуваше шанс да не е чувала за него. Може би мълвата на партито не беше стигнала до ушите ѝ. Ако това бе вярно и тя държеше на работата си в „Макграт и Линдоберт“, тогава снощи и двамата бяха сгафили.

Да ѝ каже ли?

И какъв е смисълът?

Злината беше сторена.

Нямаше връщане назад.

Защо да не се насладят един на друг и да не понесат последиците, когато му дойде времето?

На логиката ли се градеше това решение, или на желанието? Когато Бренди се сбогува и затвори, Роберто с бавни крачки тръгна към нея. Все едно. Нищо нямаше значение... стига да я има още един път.

Сграбчи я за кръста изотзад.

— Удължавам поканата си да ми гостуваш за през уикенда.

Гръбнакът ѝ се стегна. Щеше да му откаже.

Но той имаше сили, за които тази *piccola tesora*^[1] даже не предполагаше.

Разгърна робата ѝ, прокара длани по бедрата ѝ и спря на златния мъх, който едва покриваше срамните ѝ устни.

Дъхът ѝ секна.

Роберто леко приклегна, притисна се плътно в нея и ѝ прошепна в ухото:

— Не съм ти показал какво умея с... език.

— Напротив. — Тя се закашля. — Показа ми.

— Има повече. Много — той плъзна език по раковината на ухото ѝ — повече.

Бренди не беше лесна. Опитваше се да разсъждава. Да удържи решимостта си да си открадне само една нощ.

— Трябва да си разопаковам багажа — немошно възрази тя.

— Можеш да се прибереш в студения си апартамент със замръзналите тръби и да се заемеш с багажа — работа, която няма да ти избяга — или да прекараш уикенда с мен — на топло. Ще бъдеш разгорещена, обгрижвана... и обичана. — Той разтвори сърцевината ѝ и нежно бръкна вътре, докосвайки я където трябва, карайки я да се разтопи. — Ще ти покажа такива наслади, за каквито не си подозирала. Ще припаднеш от блаженство. Непрекъснато ще се усмихваш. Хайде, *cara*, бъди моя за още един ден.

Телефонът ѝ отново зазвъня — редица пронизителни сигнали. Бренди още го стискаше в шепата, но сега го гледаше, като че ли не разбираше какво трябва да направи. Поклати глава, сякаш излизаше от унеса си, и го постави до ухото си.

Accidenti!^[2] Почти я беше навил.

— Здравсти, Ким. Всичко е наред. Да, направих го. — Тя се заслуша. — Знам, но грешиш. Беше невероятно. Надмина всичките ми фантазии. Всъщност — тя продължително изгледа Роберто през рамо — ще трябва да ти се обадя в понеделник, защото ще прекарам уикенда с него.

* * *

Докато вървеше по коридора към новия си апартамент, усмивката на Бренди не слизаше от лицето ѝ. Беше неделя. Неделя вечер. Бе прекарала почивните дни в обятията на мъж, който я докара до безпаметност. Роберто беше всичко, което една жена можеше да си пожелае — здрачна чувственост, секси акцент, изсечено лице,

мускулесто тяло, опитни ръце — а най-хубавото бе, че никога нямаше да го види отново.

Усмивката ѝ трепна.

Никога няма да го види отново.

Но нали така искаше? Брендни въздъхна, защото този мъж ѝ бе доставил невъобразима наслада. Щеше да тъгува за гладните му очи, докато той вървеше от банята към спалнята и от спалнята към хола.

Позабави се, докато открие ключа си.

Облечен, той бе разкошен. Съблечен, беше...

Преди да продължи мисълта си, вратата зейна на панти.

Един безкрайно дълъг миг Брендни гледаше, без да разбира. Сигурна беше, че е заключила. Огледа бравата и видя, че ключалката е разбита.

В апартамента ѝ явно е било проникнато с взлом.

Заше метена, тя побутна вратата и се ококори. Ръцете ѝ увиснаха безпомощно.

Възглавниците на новия ѝ диван се въргаляха по пода. Всичко бе посипано с накъсани документите. Кашоните с багажа ѝ бяха отворени, а съдържанието им — изсипано на пода. Чашите в шкафа бяха натрошени на сол. Върху кремавата стена бе оставено размазано послание с червена боя: „УМРИ КУЧКО“.

А драконът ѝ... Брендни простена и се втурна вътре. Коленичи край зелените парчета и нежно докосна остриите ръбове. Толкова години беше опазила дракона си без драскотина по него. Разнасяше го от дома, където бе живяла с родителите си, до все по-малки и по-малки апартаменти, после до спалнята в колежа, после в университетското общежитие... а сега някой беше дошъл и го беше счупил.

Тя се втренчи невярващо в бъркотията. Била е обрана. Как можа толкова глупаво да влезе? Ами ако престъпникът още бе вътре?

Изтича обратно в коридора и набра полицията.

---

[1] малка чаровница (итал.). — Б.пр. ↑

[2] По дяволите! (итал.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТ

— Бих могла да изтъкна, госпожице Майкълс, че е доста неразумно да закъснявате на първия си работен ден. — Госпожа Пеликан стоеше начело на конферентната маса, подчинените ѝ бяха събрани около нея. Укорът бе отправен, когато Бренди се промъкна през вратата.

— Няма проблем, когато господин Макграт е най-добрият приятел на семейството ти — гнусно подметна Санджин Пател.

Бренди се сети колко приятно се държеше той в петък вечер, когато се надяваше да я свали, но реши, че един силен шамар по красивото му лице сега е извън темата.

— Извинявам се, госпожо Пеликан. Апартаментът ми е бил нападнат от вандали. Полицията си тръгна около полунощ. Ключарят си тръгна в един. А аз трябваше да разчистя, за да мога да стигна до леглото си. Не успях да си легнах преди три. Тази сутрин се обадох, за да предупредя, че ще закъснея. — Беше оставила съобщението на Шона Милър с ясното съзнание, че то никога няма да бъде предадено.

— Можеше да изпратиш имейл — намеси се Санджин.

— Счупили са лаптопа ми. — Не го бяха откраднали, а *потрошили*.

— Съжалявам. — Гласът на госпожа Пеликан прозвуча искрено. — Лошо начало в нашия хубав град.

Вашият хубав град, в който на човек му измръзва задникът.

— Какво казаха полицаите?

— Според тях охраната в блока всъщност е много добра. Домууправителят ме затрупа с извинения. — До степен, че уреди неговият застрахователен агент да заснеме днес щетите и изпрати фирма, която да почисти. Ерик *не желаше* другите му наематели да имат причини за безпокойство. — Даде на полицията видеолентата от камерите на входа. Там ще я проучат и ще видят дали не познават извършителя, но обикновено в такива случаи излиза, че някой наемател се е показал „любезен“ и го е пуснал.

— Какво е било откраднато?

— На пръв поглед нищо не липсва. — Някак си това правеше положението по-лошо. Притесняваше я, че някой от чиста злоба е обърнал наопаки нещата ѝ, нарязал е с нож новия ѝ диван, изпразнил е чекмеджетата ѝ и кашоните, които още не бе разопаковала. Изглеждаше, че вандалщината е на лична основа.

Снощи, след като всички тръгнаха, Бренди се беше опитала да поспи, но щом почнеше да се унася, рязко се разбуждаше. Лежеше в мрака с широко отворени очи и чакаше да чуе тихия звук от стъпки или да види тъмна сянка на прозореца.

— Можехте да си останете вкъщи, госпожице Майкълс. — Госпожа Пеликан намръщено огледа Бренди. — Може би е най-добре да се *приберете*.

Очевидно Бренди не бе скрила добре с коректора тъмните кръгове под очите си.

— Разбира се, благодаря ви, госпожо Пеликан. Но аз с нетърпение очаквам да заработя с вас и вашия екип и не бих желала да пропусна първоначалното обсъждане на това вълнуващо ново дело. — Тя стискаше куфарчето в потните си длани и се надяваше, че поддържа някакво подобие на професионализъм, и не звучи като абсолютен неудачник.

Не можеше да понесе мисълта, че през първия ѝ работен ден всички ще ѝ се присмиват злобно, ще одумват поведението ѝ на партито и ще пускат гадни коментари за отношенията ѝ с чичо Чарлс. Затова си сложи най-стегнатия сутиен, намъкна се в най-консервативния си и най-малко намачкан черен костюм и се изръси за такси, което да я закара максимално бързо до „Макграт и Линдоберт“. Поне сега Санджин можеше да пуска гадните си подмятания право в лицето ѝ.

— Хубаво. — Госпожа Пеликан заговори с бодър, делови тон. — Знаете защо сме тук. Тип Джоуел, Глен Силвърстийн, Даяна Клим...

На Бренди ѝ се дощя да е в апартамента на Роберто — стоплена, закриляна и обичана.

Е, не точно обичана, но определено ценена и обгрижвана. Въпреки че той не направи опит да узнае фамилното ѝ име или къде живее. Устройваше го тя да напусне живота му завинаги... така и трябваше. Нали Бренди това искаше. Уикендът бе минал далеч по-

добре, отколкото искаше и заради неговото равнодушие — точно така си беше — тя реши да не му се обажда, когато откри погрома в апартамента си. Слава богу, че ѝ бе останало достойнство.

Вместо това се намираше в тази зала с колегите си, които зяпаха своите органайзери, тефтери или мини лаптопи. Стараеха се да не поглеждат към нея и да не проявят ни най-малка любезност.

Може би така се поздравяваха в Чикаго, но Бренди беше от Нашвил, където добрите маниери бяха правило, а не изключение. Нямаше да им даде да я правят на маймуна.

Тя решително се запъти към Тип.

— Тип, в петък ми се стори, че нещо си настинал. Дано сега си по-добре.

Тип беше стар адвокат, вероятно не най-добрият, защото беше на шейсет и още не бе съдружник, но знаеше как да играе играта. Той се ръкува с нея.

— Благодаря, по-добре съм.

— Даяна, радвам се да те видя отново. Надявам се, че ще ми кажеш кой е фризьорът ти. Моят направо ме окълца последния път.

Всъщност последния път тя беше при истински стилист, но Даяна беше на трийсет и нещо, омъжена, изрусените ѝ кичури крещяха „изгорени сме“, а прическата подчертаваше големите ѝ бузи. Малко ласкателство нямаше да ѝ се отрази зле.

— Разбира се. — Кафявите очи на жената светнаха.

Глен се прокашля.

— Само че след малко — добави Даяна.

— Санджин. — Бренди му подаде ръка, но при него едва ли щеше да успее с южняшки чар. Беше неженен, интелигентен, от Индия и не му се нравеше, че не е проявила интерес към мъж, който работи в кантората.

Той докосна ръката ѝ и хладно сведе глава, с което показа, че в негово лице си е създала враг.

— Госпожице Майкълс, свършихте ли с приказките? — строго я скастри госпожа Пеликан. Очевидно бе наясно какво цели Бренди. — Глен е водещият адвокат по вашето първо дело, затова ще му сътрудничите.

Глен кимна надутото и Бренди разбра, че ще ѝ се стъжни животът. Той беше петдесетгодишен, с олисяло теме, което прикриваше със

зализан отгоре кичур. Петък вечерта направо му бяха потекли лигите по нея и тя десет минути се шегува с жена му за това какви глупаци били възрастните мъже. Според Бренди мъж, който бе готов да изневери на половинката си, трябваше да бъде осмян, приземен и неутрализиран — не непременно в този ред.

— Глен, защо не изложиш случая в общи линии заради новото ни попълнение? — Госпожа Пеликан седна и скръсти ръце на гърдите си.

Бренди разгърна тефтерчето си и щракна химикалката.

— Ще бъде кратък, тъй като всички тук вече знаем подробностите и нашият клиент скоро ще се появи. — Глен стана и заговори директно на Бренди. — Той има двойно гражданство — американско и италианско. ФБР твърди, че е крадец на бижута, специализиран в диамантите — големите диаманти, които бил откраднал от музеи и частни лица в Ню Йорк, Сан Франциско и Хюстън. ЦРУ също се интересува от него. Според тях този човек е извършвал подобни престъпления в Рим, Бомбай и Лондон. Но от ФБР са го хванали първи.

Бренди кимна. Всички останали изглеждаха отегчени.

— Няма ли да си водите бележки, госпожице Майкълс? — Глен многозначително погледна тефтерчето пред нея.

Тук всички вече я мразеха, затова Бренди им каза истината:

— Имам фотографска памет, господин Силвърстийн, но ще си водя бележки, когато стигнем до детайлите. — Тя му се озъби в усмивка.

Глен търпеливо си пое дъх, с което очевидно изразяваше скептичното си отношение.

— ФБР разполага с видеозаписи на нашия клиент на две от тези места преди обира и най-важното: аудиозапис, на който той разговаря със собственика на магазин за ювелирни изделия само час преди извършването на кражбата. Носят се слухове, че покорявал романтично жените, преди да задигне най-свидното им...

— *Най-свидното* ли? — изсумтя Тип.

Бренди се помъчи да не прихне.

— А една свидетелка, госпожа Вандермиър, твърди, че го видяла да задига огърлицата ѝ от осемкаратови диаманти, преди да си тръгне от нея. ФБР води следствие срещу него въз основа на косвени улики и

обвиненията на една потърпевша. — Глен се залюля като кобра, приготвяща се за удар. — Биха могли да го тикнат зад решетките... ако клиентът ни, разбира се, беше беден. Но той не е. Може да си позволи най-добрата адвокатска защита, а това сме ние.

— Разбира се — съгласи се Бренди.

— Сам е натрупал богатството си и е уважаван бизнесмен. — Даяна се усмихна радостно. — Фактът, че е италиански граф, също не е за изхвърляне.

Косата на Бренди настръхна. Тя заби химикалката в тефтерчето си. Страницата се разкъса, но тя не забеляза. С див поглед гледаше ту един, ту друг колега.

— Как му е името?

— Никога ли не четеш вестници? — поинтересува се Санджин.

— Името му! — Бренди почука с кокалчета по масата.

Глен се смая от яростта ѝ.

— Бартолини — каза той. — Роберто Бартолини.

ДЕСЕТ

— Навярно сте видели господин Бартолини. — Проницателните кафяви очи на госпожа Пеликан наблюдаваха ужасеното изражение на Бренди. — Беше на партито у господин Макграт.

— Тя си тръгна рано. Вече ни беше картотекирала във фотографската си памет. — Гласът на Санджин преливаше от злоба.

Вратата се отвори. Секретарката на госпожа Пеликан влезе и задъхано съобщи:

— Тук е.

Преди Бренди да се съвземе или да затвори зиналата си уста, Роберто влезе.

Изглеждаше апетитен даже в костюм.

Нищо чудно, че не я попита за фамилията ѝ. Беше му казала къде работи. За кого работи. Копринената черна коса, която тя с такова удоволствие рошеше, беше прилично подстригана.

Знаел е, че тя ще е част от екипа по защитата му. Знаел е, че пак ще се видят. Ваклите му очи обходиха помещението, поспряха се на Даяна...

Бренди трябваше да си направи отвод.

О, боже. О, не. Трябваше да си направи отвод... и да се мотивира.

Той погледна госпожа Пеликан. Глен.

На Бренди ѝ идеше да падне от стола си и да се скрие под масата.

Божичко. Щяха да я уволнят от първата ѝ работа. Баща ѝ щеше да има да мърмори колко е безполезна и как никога няма да му върне парите за колежа. И... може би щеше да се окаже прав, защото тя бе извършила най-големия грях: беше се забъркала в любовни отношения с клиент.

Смътно Бренди си даваше сметка, че се извършва официално представяне.

— Господин Бартолини, струва ми се, че познавате всички тук — казваше госпожа Пеликан. — Глен, Санджин, Даяна, Тип...

Те се изправяха при произнасянето на имената си.

Роберто се здрависваше с всеки поотделно.

— Струва ми се, че не се познавате с Бренди Майкълс? — попита госпожа Пеликан.

— Госпожице Майкълс. — Усмивката му бе вежлива, изпълнена с възхищение и общо взето можеше да мине за усмивка на човек, който за пръв път се запознава с привлекателна жена. — Приятно ми е.

Тя се обиди. Преструваше се, че не я познава след цял уикенд заедно?

Не, чакай. Беше доволна, защото това ѝ даваше време да помисли как да постъпи. Очевидно трябваше да се оттегли от случая. Във „Вандербилт“ беше държала изпит по етика.

Някой я сръчка в гърба. Глен. Той я изгледа яростно, намеквайки ѝ, че трябва да се изправи.

Бренди несигурно стъпи на краката си.

— Господин Бартолини, с нетърпение очаквам да работим с вас.

Това пък откъде се взе? Нямаше да работят заедно. Тя щеше да си направи отвод. Нищо, че щеше да е адски неловко, че означаваше край на нейната кариера и че до края на живота си ще трябва да сервира „Хепи Мийл“ в Макдоналдс.

Интересното бе, че той ѝ предлага избор, като пази в тайна отношенията им. Дали не се срамуваше от нея?

Не, не беше това. Той не знаеше, че е адвокатка в кантората, преди тя да му каже. Спомни си колко внимателно я беше погледнал — сякаш не бе сигурен какво да мисли.

Някой отново я сръчка.

Глен. Сега всички бяха седнали.

Роберто седеше начело на масата заедно с госпожа Пеликан и слушаше, докато тя разясняваше защитната им стратегия.

Бренди също седна и се опита да реши какво ще прави. Независимо че Роберто ѝ даваше възможност да потули истината, тя трябваше да я признае. Ако връзката им се разчуеше, това щеше да застраши защитата. Но не беше нужно да се обяснява пред всички тук. Не и пред Санджин, който я гледаше лошо. След събранието щеше да отиде в кабинета на госпожа Пеликан...

Гласът на Санджин я върна обратно към обсъждането:

— Предлагам да изпратим Бренди. И бездруго трябва да опознае тукашните съдии, а липсата ѝ на опит не играе роля, защото какво би могло да се обърка на подобно заседание?

Тя се огледа. Заради душевния си смут бе пропуснала нещо много важно.

— С удоволствие ще свърша каквото трябва. — Безобиден отговор.

— Добре — рече госпожа Пеликан. — Тип, вие с Даяна ще видите какво друго може да се изрови от източниците на ФБР. Санджин, поверявам разследването всецяло на теб.

Санджин посърна. Така ѝ се падаше на тази подла невестулка.

— Глен, ти си с мен. Бренди, ти отиваш с господин Бартолини на заседание при съдия Найт. Нищо не би трябвало да те затрудни. Щом види хубавото ти лице, и е твой. — Госпожа Пеликан се изправи и кимна бодро.

Всичките ѝ колеги станаха и кимнаха бодро.

Бренди стори същото, но... как така щеше да ходи с Роберто на заседание? Как се бе получило така?

Ето на. Откъснаха я от плана ѝ за етически изискуемото убийство на кариерата ѝ, докато той още бе в зародиш.

Сякаш всички я чакаха да излезе първа, затова тя се запъти към вратата, а Роберто моментално се залепи за петите ѝ. Колегите ѝ се пръснаха по кабинетите си.

Бренди тръгна след госпожа Пеликан.

— Къде отиваш? — Роберто я улови за ръката.

— Да ѝ кажа...

— И по-късно има време. Нищо няма да ти стане, ако ме придружаваш на заседанието при съдия Найт. Чу шефката си. Човекът си пада по хубавиците, а доста се е настроил против мен, така че ще ми бъдеш закрилник.

Бренди се взря в ръката му. Последния път, когато тази ръка я държеше, тя го целуваше за сбогом и тази целувка бе приключила на пода пред камината в хотелската спалня. Бренди го погледна в очите. Последния път, когато двамата бяха толкова близо, тя бе заровила нос в гърдите му и бе вдъхнала чистия му, свеж аромат, като ли че беше афродизиак.

Сега отново вдъхваше уханието му и не знаеше дали да се втурне в обятията му, или да избяга по-далеч от тях.

Но той сякаш бе сляп и глух за колебанието ѝ. Пусна я и трезво попита:

— Къде ти е шлиферът?

— В кабинката ми.

— Вземи си го. Навън е студено.

— О, така ли мислиш? — Това беше казано саркастично. Само че тя не настоя да ходи при госпожа Пеликан. Така бе редно, макар да се страхуваше, че Роберто имаше право. Нали? Нищо чак толкова нямаше да стане, ако отиде с него да омае съдията.

Остави го да ѝ помогне с шлифера. В асансьора си надяна ръкавиците. Не го поглеждаше. Не погледна и хората, които се качиха с тях. Даже не срази с поглед жената, която го бройкаше.

Струваше ѝ се, че ще бъде голям късмет, ако асансьорът се разбие и сложи край на нейното малодушие и нерешителност... и на тази нахалница, която му налиташе.

Лимузината на Роберто ги чакаше, паркирала неправилно на завоя. Нюби излезе. Той ѝ свали шапка и отвори вратата.

Свидетел. Нюби беше свидетел, че с Роберто са имали нещо. Портиерът в хотела на Роберто беше друг свидетел. Както и всеки, който я беше видял да влиза в хотела. О, и Джери, бодигардът, беше видял в чия лимузина се качва тя. Бренди закри лицето си с ръка, представяйки си техните показания по делото, което щеше да я лиши от правото да упражнява професията си.

— Няма нищо. — Роберто я хвана и я насочи към колата. — Прекалено усложняваш нещата.

— Аз съм на друго мнение.

Той я натика в лимузината и се качи след нея.

— Случаят е пределно ясен. Просто съм адски страхлива...

Той я стисна за раменете и я извъртя към себе си.

— Не си страхлива. От всичко, което научих за теб през уикенда, това е истина номер едно. Моля те, направи ми услугата никога да не се подценяваш така.

Бренди бе забравила. По време на уикенда с фантастичен животински секс беше установила, че харесва Роберто.

— Благодаря ти. — Тя живна малко. — Но ти си крадец на диаманти, така че дали те бива да преценяваш човешкия характер?

— Първо — не съм никакъв крадец, докато няма влязла в сила осъдителна присъда.

Което, като негова адвокатка, тя знаеше.

— Второ, един крадец на диаманти задължително трябва да е добър познавач на човешкия характер. — Той се приведе към нея. Тя се отдръпна от топлината му, миризмата му, натиска на тялото му. Той я закопча с предпазния волан. — Това е дори по-важно, отколкото да съумееш да се задържиш на пръсти за един перваз пет етажа над уличното платно.

Колата потегли. Бренди го загледа с ужас и възхищение.

— Държал си се на ръце за някакъв перваз пет етажа над улицата? Можеше да се убиеш! — Смрази я представата как този красив мъж лети към тротоара...

Един неканен спомен изникна в главата ѝ... Роберто си разкопчава ризата и разкрива плоския корем и мускулестите си гърди... Нищо чудно, че има *такова* тяло. За да висиш на пръсти се искат упражнения, иска се практика...

— Не. Чакай. — Точно сега не биваше да си спомня какво последва, след като той си свали ризата. — Ти току-що си призна, че си крадец на бижута. Никога не произнасяй това пред другото. *Никога*.

— Къде направих гаф, сладка Бренди, та да ме помислиш за глупав? — Акцентът му беше силен и многозначен по начин, който не беше чувала... освен когато се любеха. Тогава всяко слово, нашепнато в ухото ѝ, изобилстваше от италиански тонове, а когато тялото му се движеше върху нейното, тя забравяше Чикаго, студа, сбърканите мебели, лекомислената си майка и гадния си баща, и кучия син, който беше чукал друга жена по време на годежа им. Този уикенд можеше да мине за най-готиния в живота ѝ... а този понеделник — за най-лошия ѝ ден *изобщо*.

— Не те мисля за глупав. — Само това оставаше. — А за неморален. Защо не ми каза кой си?

— Ти с какво мислеше, че си изкарвам хляба?

— Не знам. Ти си италиански граф!

Той направи гримаса.

— Да си *граф* вече не е това, което беше.

— Да, едва ли върви със заплата. — Какво си въобразяваше тя?

— Ти знаеше как се казвам. Изглежда, не знаеше в какво съм обвинен, но не виждах защо това трябва да ни засяга.

Чудесно. Той с нищо не беше по-различен от Алан. Прехвърляше ѝ вината.

Роберто продължи:

— Чак когато говореше с майка си по телефона и отвори дума за работата си при Чарлс Макграт, си дадох сметка, че сме правонарушители.

— О! — Той не я изкарваше виновна. Изкарваше и двамата невинни. Колко освежаващо. — А тогава е било прекалено късно.

— Именно.

— Почакай. Това беше в събота сутрин. — Спомняше си много добре разговора с Тифани, защото непосредствено след това той дойде при нея и ѝ предложи да останат заедно, а тя се разля върху него като горещ карамел върху сладолед.

Роберто ѝ се усмихна, черните му очи блеснаха весело, устните му се извиха многозначително. Очевидно чакаше тя да стигне до същото заключение като него.

— Добре де, гафът вече е бил станал — неохотно си призна Бренди. — Толкова ли не можа да ми кажеш?

— И да се обадиш на Чарлс Макграт със съобщение, че напускаш? Не си познала. Освен това — той зашепна в ухото ѝ — ми се спеше с теб.

Звучеше досущ, когато се любеха. *О, не*. Тя сплете пръсти и заби поглед в скута си. Трябваше да се съсредоточи.

— Виж. Не набрах смелост незабавно да кажа на госпожа Пеликан истината... — Гласът ѝ трепна, ала тя се овладя. — Но няма да застраша изхода от делото. Когато се върнем, ще постъпим както е редно, аз ще се отведа и... ще си понеса последствията.

Добре беше за душевния ѝ покой, че не видя изражението му.

— А сега ми обясни: защо ще се явяваме пред съдията?

— Ти не беше ли в час?

Тя изгледа сърдито Роберто.

— Добре де! — Той вдигна ръце, сякаш се опитваше да отбие кроше. — Съдия Найт държи да се срещнем. Той ще гледа делото. Инструкциите ми са да се държа сериозно, да му напомня за реномето

си на крупен бизнесмен с връзки в Чикаго — тонът му стана груб — и с подмазвачество да си издействам оправдателна присъда.

— Колко му е. Ти си много обаятелен. Аз също съм обаятелна. — Тя отправи на Роберто усмивка тип „южняшка красавица“. — Ще се справим за половин час.

ЕДИНАДЕСЕТ

— Как можа да наговориш на съдията тези неща? — Бренди отсечено крачеше към изхода по широките коридори на съдебната палата.

— Той е прекалено докачлив. — Роберто лениво крачеше до нея с ръце в джобовете, разкопчана яка и разхлабена вратовръзка.

— Каза му, че американската правосъдна система е фарс. Каза му, че от ФБР не могат да си завържат обувките, без да прочетат упътването. Само дето не му каза в прав текст, че си виновен и са щели да те хванат много отдавна, ако от ЦРУ не са били шайка некадърници. — Бренди съскаше като усойница. Знаеше го, но не можеше да се удържи. — Това бяха трите най-унизителни часа през живота ми.

— Поне ще останем заедно.

Наближаваха изхода. Бренди се опита да се напъха в шлифера си. Той улови ръката ѝ и помогна с ръкавите.

— Какво ще каже госпожа Пеликан, когато разбере, че си пуснат под мое попечителство? Ще ме уволни. Вече не е нужно да си правя отвод, защото — Бренди повиши тон — тя ще ме уволни най-позорно!

Хората в коридора започнаха да ги заглеждат.

Роберто сви рамене пред униформения пазач, намеквайки, че не разбира какви ги дрънка тя.

— Видя ли? Не искаш да обясняваш защо трябва си направиш отвод, така че всичко се нареди перфектно.

— Ти на това ли му викаш перфектно?! Прецаках първата си задача, която ми възложиха... Я чакай! — Завладя я подозрение и кръвта ѝ се смрази. — Ти какво каза преди малко?

— Казах, че всичко се нареди перфектно. — Той си облече балтона.

— Не, преди това. Ти каза: „Поне ще останем заедно“. — Гласът ѝ се изви възмутено. — Нарочно ли го направи?

— *Sara*. — Той се обърна с лице към нея и я стисна за раменете. — Ти май наистина ме взимаш за глупак. Обожавам те, но не бих

рискувал да гния цял живот в затвора заради няколко седмици под твоето попечителство. В това просто няма капка смисъл.

— Да — успокой се Бренди. — Така е. Но поведението ти пред съда също няма смисъл. — Тя посочи обратно към кабинета, от който бяха излезли.

— Той е американски съдия. Аз съм италиански граф. — Роберто се облегна на стената. — Държеше се нагло. Напомних му къде му е мястото.

Неговият снобизъм й напомни, че те нямат нищо общо. *Нищо.*

— Определено. Докато ти беше в тоалетната, съдия Найт ми разказа, че е отраснал по улиците на Чикаго, но е станал най-почитаното длъжностно лице в града.

— Сигурен съм, че е преувеличил, за да впечатли такова хубаво момиче. — Роберто отхвърли твърденията на съдията с леко махване на ръката.

Бренди така затегна колана си, че едва дишаше. А може би се задушаваше от ярост?

— Той смята, че е в правото си да разпита мъж с твоите привилегии, който се е отдал на престъпления.

— Няма това право. — Роберто не се шегуваше.

И тя се бе възхищавала на неговото самомнение?

Бренди извади ръкавиците от джоба си. Заедно с тях се изтърколи бялата кадифена кутийка от заложната къща. Роберто я вдигна и й я подаде.

— Дано вътре няма нищо ценно.

— Не, обиците са на мен. — Тя натика кутийката обратно в джоба си, сложи си ръкавиците и шапката и тръгна към вратите.

Той я последва.

Когато излязоха навън, леденият вятър я връхлетя. Лимузината. Лимузината беше рай. Бренди се запъти към нея.

За разлика от Роберто. Той спря на стъпалата и се огледа нагоре-надолу. Погледът му се заби в двама мъже, сгушени до грамадния монумент, който Пикасо бе подарил на града.

Бяха облечени като полярни мечоци — с шапки, ръкавици, ботуши и шалове, но сигурно задниците им бяха измръзнали.

И тогава Роберто произнесе най-глупавото нещо, което бе чувала. Каза:

— Нека да повървим.

— Да *повървим!* — Крайниците й вече бяха вкочанени. — Ти да не си *полудял!*

— Вече ме мислиш за такъв. Мога само да потвърдя твоето мнение. — Той усмихнато нагласи шала си около врата и ушите й. — Хайде. Да кажем на Нюби. Той може да ни следва с колата.

— Офисът е на километри оттук. — Нежният кашмир я обгръщаше с неговата топлина, ухание, самоувереност.

— Не се връщаме в офиса. Отиваме на ресторант. Не съм ял.

Тя го изглежда яростно.

— Не е далеч — увери я Роберто. — Само на няколко пресечки.

Бренди искрено копнееше да му се сопне, че ще го гледа как бие път пеша от колата, но съдия Найт се вбеси от неуважението на Роберто и гневът му се разпростря върху „Макграт и Линдоберт“, и по-конкретно върху Бренди. Той изключително подробно обясни какво ще я сполети нея и едва започващата й кариера, ако изпусне Роберто, затова не й стискаше да го остави сам. Не и пред съдебната палата. Вероятно не и докато делото не приключеше.

— Добре. Ще повървим.

Роберто се разбра с Нюби, после отиде при нея и бодро я поведе по тротоара. Тя бойко закрачи до него, мърморейки:

— Ама че гадост. Това не е зима. Зимата е горещ шоколад и коледни сладки. Зимата е сняг, който леко се сипе по хълма. Зимата е каране на шейни. Сега е прекалено студено да завали сняг. В този глетчер Чикаго само можеш да измръзнеш, докато се разхождаш.

— Ела. Нека те стопля. — Роберто я прегърна с една ръка.

Тя го отблъсна.

Не личеше да е засегнат. По-лошо, не личеше да му е студено.

Съвсем малко хора се бяха претрашили да излязат на улиците при този лют вятър. Общо взето, пешеходците изчакваха лятото и топлото време — даже двамата мъже край статуята явно бяха решили, че е прекалено мразовито, за да стоят на площада, защото ги следваха на около една пресечка разстояние. Единият кашляше.

— Защо се премести тук, след като върло ненавиждаш зимата? Репутацията на Чикаго е известна. Той е Ветровитият град.

— Годеникът ми. — Роберто не биваше да мисли, че му е простила за изцепките в съда. Единствено гневът не й позволяваше да

стане на ледена шушулка.

— За да си далеч от него ли?

— Преместих се, защото той живее тук. — Знаеше накъде бие с въпросите си, а нямаше желание да му казва истината. Намирайки си разкошен италиански любовник, бе извадила жилото от измяната на Алан. А откривайки, че разкошният италиански любовник е крадец на скъпоценности, бе преживяла ново унижение. — Колко има до ресторанта?

— Една пресечка. — Той хвърли поглед на колата, сетне пак погледна назад. — Нюби кара точно зад нас. Можеш да се качиш.

Бренди също се огледа назад. Нюби се движеше успоредно с тях, без изобщо да се интересува, че пречи на пътното движение.

— Не. Само да ти обърна гръб, и ще ми избягаш.

Роберто се засмя. Засмя се съвсем неподправено.

— Ако исках да ти избягам, как щеше да ме спреш? За глезена ми ли щеше да се увесиш?

— Ще се изненадаш — заплаши го тя. Всъщност балерината Бренди можеше да го ритне в тила, но не бе нужно той да го знае. Току-виж ѝ се наложило да го възпира. — Къде е ресторантът? — Засега в полезрението ѝ се мяркаше една типична американска закусвалня с флуоресцентни реклами на бири „Будвайзер“ и „Олд Милуоки“.

— Това е — каза Роберто. — „Препарираното куче“.

Мазна закусвалня.

— Едва ли ще подхождаш на обстановката. — Един нахакан италиански граф едва ли би избрал такова място за хранене.

— Ще се изненадаш. И така... значи се премести тук миналата седмица, а тази седмица вече не си сгодена?

Я виж ти! Господинът си знаеше своето.

— Точно така.

— Кой развали годежа?

Тя нарочно се позабави с отговора и докато той отваряше вратата, подхвърли:

— Жена му.

Подът на закусвалнята бе с черно-бял балатум. Но стените висяха препарирани животни, облечени в целофан пудели, чау-чау, немски овчарки, голдън ретривъри, лабрадори. Столовете бяха

разнородни, краката на масите бяха метални, а седалките им — от лакирано дърво. Носеха се божествени аромати.

Бренди не беше хапвала от снощи, когато излезе от хотела на Роберто. Устата ѝ се напълни със слюнка, а червата ѝ изкуркаха.

— Я сядай, момиче, преди да си припаднала от глад. — Прошарената келнерка ги насочи към едно сепаре, а после се закова на място и се втрени в Роберто. — Ти да не си онзи, дето го пишат във вестника? Дето е задигнал куп диаманти от разните дами от висшето общество?

За него са писали във вестниците? Всички ли знаеха кой е?

— Диамантите ми бяха подаръци. — Той отдаде цялото си внимание на закръглената, изтощена келнерка и я срази с усмивка.

Тя притисна длан към гърдите си. Изчерви се. Вероятно се изчервяваше за пръв път от четирийсет години насам. Усмихна му се трескаво.

— Сигурна съм.

Мили боже, усмивката му озари ресторанта. Една жена с ортопедични обувки, изгаряне на лявата ръка и изражение, което показваше, че е видяла всичко и не е била впечатлена, сега изохка прехласнато. Такава усмивка определено щеше да бъде възнаградена с диаманти от която и да е представителка на нежния пол.

Роберто хвърли поглед назад, към дългата маса, където някакви мъже се бяха привели над чиниите си и пушеха, ядяха и разговаряха. Около тях не седяха други клиенти.

Заради цигарения дим, предположи Бренди.

— Виждам там едни приятели. Ще седнем при тях.

Келнерката понечи да възрази, но внимателно се взря в Роберто.

— Жив се погребваш.

Бренди реши, че пак са я направили на маймуна. През последните три дена доста добре беше опознала това чувство.

— Заради тях ли искаше да се храниш тук?

— Заведението е прочуто с хотдога си.

Това не беше никакъв отговор.

— Какви приятели са ти тези?

— Стари познати на семейството.

Вече ги бяха забелязали. Когато Роберто и Бренди поеа към тях, мъжете се изправиха. Бренди се почувства неудобно, че ще бъде

единствената жена на масата им, а те я зяпаха... все едно беше някоя пачавра.

Един мъж, около петдесет и петгодишен, с широки рамене и кръгло шкембе се подаде иззад чиния с два хотдога и огромна купчина пържени картофи. Приветства ги с широко отворени обятия.

— Боби! Боби Бартолини! Колко се радвам да те видя. Брей, голям си пораснал! — Италианският му акцент беше по-силен от този на Роберто, гласът му отекваше гръмовно.

Бренди вдигна вежди. Щом се осмеляваше да нарича Роберто „Боби“, вероятно тези хора наистина бяха стари приятели на семейството. Но с изключение на него и още един мъж до дясната му ръка, останалите бяха на възрастта на Роберто. Около трийсетгодишни, с различен ръст, в добра форма, с мускулести ръце, подаващи се изпод навитите ръкави.

— Мосимо Фосера, каква приятна изненада. — Роберто сърдечно го прегърна. — Кой да предполага, че ще те срещна тук и сега?

Как ли пък не. Бяха дошли на среща.

— Ние, от рода Фосера, доста се застояваме тук — отговори Мосимо.

Роберто го потупа по шкембето.

— Личи си. Грег, ти ли си това? — Той се ръкува с един мъж, красив почти колкото него. — Хей, Данте. Още ли излизаш с онова страхотно момиче Фиоренца?

Данте цял грейна.

— Не. Престанах да излизам с нея... след като се оженихме.

Всички се засмяха.

Данте и Роберто шеговито си размениха по едно кроше.

— Хей, Фико, най-последно си се отървал от акнето. Рики, ти откога си без коса? Супер татуировка, Дани. По дяволите, сигурно е боляло адски. — Роберто беше загубил лекия си италиански акцент и звучеше като типичен американец. Освен това го раздаваше като типичен американец — мъжкарски и покровителствено. Е, може би беше леко предубедена към силния пол заради Алан.

— Това какво е? — Мосимо се обърна към Роберто и я посочи с глава.

— Бренди, нека ти помогна да съблечеш шлифера. — Роберто развърза шала си, с който беше увил лицето ѝ.

— Ооо! — Възклицанието се изплъзна от изненадания Фико.

Роберто ѝ помогна с шлифера и го окачи на закачалката.

Мъжете я зяпнаха най-безцеремонно. Бренди ясно си даде сметка, че инквизиторският сутиен и консервативният костюм изобщо не прикриват фигурата ѝ, както се бе надявала.

Роберто плъзна ръка около кръста ѝ и я притегли до себе си.

— Това е Бренди Майкълс. Адвокатката ми.

Представянето беше последвано от хилене и ръчкане с лакти: „Хм“... „Да бе, сигурно.“ „Виж ти.“ „Вече така ли му викат? Адвокатка?“

Мъжете принизяваха Бренди и се смееха, все едно я няма там. Сякаш беше някаква безмозъчна блондинка.

Сякаш беше майка си.

Тя сръчка Роберто в ребрата и когато той изохка, тя излезе напред и подаде ръка на Мосимо.

— Казвам се Бренди Майкълс. Работя за „Макграт и Линдоберт“ и не само че съм му адвокатка, но е и под мое попечителство.

По-младите мъже спряха да се хият и се ококориха, не знаейки как да реагират.

Мосимо се наведе над ръката ѝ.

— Трябваше да се досетя, че Боби ще си вземе най-хубавата адвокатка в бранша. — И той, като Попай, сипеше думите от ъгълчето на устата си. Бренди се учуди, че не дъвче спанак и не демонстрира бицепси.

— Седнете, госпожице Майкълс.

Дани издърпа стол.

Тя седна, а Роберто си проби път и се настани до нея. Непосредствено до нея, едва ли не в скута ѝ, като момче, защитаващо територията си. Изкушаваше се отново да го ръгне с лакът, само че келнерката тръшна две менюта пред нея и Роберто, след което се изправи с бележник, готова да записва.

Един поглед стигаше, за да реши какво иска.

— Кока-кола и наденички на скара. — В тези наденици слагаха чесън, а нали чесънът прогонва вампирите... и италианските любовници.

— Пържен лук и кисело зеле? — предложи келнерката.

— О, да. — Бренди сладко се усмихна на Роберто. — И картопки. Много картопки.

— За мен същото — добави Роберто, пронизвайки я с поглед.

Бренди доби усещането, че му е безразлично дали тя ще мирише на чесън и кисело зеле, което бе лошо за плана ѝ да го отдалечи от себе си — и в същото време изключително ласкателно.

— Е, Боби, как е дядо ти? — Кривата усмивка на Мосимо подхождаше на маниера му на говорене. — Серджо не се показва много-много навън. Отдавна не съм го виждал.

— За осемдесет и една годишен се държи. Е, има си някоя и друга болестка. Когато застудее, ръката го боли. Но умът — Роберто почука с пръст по челото си, — умът му още е остър.

— Хубаво. Хубаво. Колкото до ръката — Мосимо направи тъжна физиономия — лошо се получи, но нямаше как да се размине.

Разговорът замря, когато мъжете първо се спогледаха, после погледнаха нея.

Сякаш никога не бяха обядвали с жена.

— От Чикаго ли сте, госпожице Майкълс? — попита Мосимо.

— Не, току-що се преместих. — Никой не направи коментар и тя глупаво добави: — Студено е.

Мъжете размърдаха крака под масата. Роберто се отпусна на стола, пъхнал палци в джобовете си, сякаш изобщо не го интересуваше накъде тече разговорът.

Защо бе настоял да обядва с тези хора, ако не смяташе да говори с тях?

Само че Тифани здраво бе вгълпила на дъщеря си дълга на жената, затова Бренди подхвана нишката:

— Цял живот ли сте живели тук, господин Фосера?

— Роден съм в Италия, но на единайсет години дойдох тук с брат ми Рики. Тези деца до едно се родиха тук. — Мосимо млъкна, все едно неволно беше разкрил държавна тайна.

Воденето на разговор с тези Фосера беше най-тежкото социално бреме, с което се бе нагърбвала досега, и когато телефонът извънтя, Бренди радостно го измъкна от чантата си. После видя номера и радостта ѝ се стопи.

— Извинете ме, трябва да се обадя. Търсят ме от кантората. — Тя избута стола си и се отдалечи от масата. Чу как разговорът зажува, но мнението на тези типове за нея не беше и наполовина толкова важно колкото това, което от кантората щяха да ѝ съобщят.

Тонът на Глен я охлади не по-зле от времето навън:

— Какво се случи?

— Щях да ви се обадя. Възникна малък проблем със съдия Найт. — Ама че *евфемизъм!*

— Току-що приключих разговора с Найт и той ми каза нещо съвсем различно.

Бренди трябваше да предвиди това. Щеше да го предвиди, ако не я бяха объркали трансформациите на Роберто: от Роберто чаровникът, до Роберто крадецът на диаманти, Роберто аристократът, Роберто простакът. Мозъкът ѝ се нуждаеше от проветряване.

— Съдията се засегна от някои от нещата, които господин Бартолини каза.

— Госпожице Майкълс, предвид вашата неопитност ви възложих най-леката работа по делото — заседанието, на което господин Бартолини да предразположи съдията. А вие се издънихте.

Плешив, помпозен въздухар! Никой не ѝ беше виновен, че си е легнала с един абсолютно непознат (ала не с Глен), но нямаше да позволи да я изкарат виновна за отвратителното поведение на Роберто.

— Господин Силвърстийн, едва ли съм в състояние да слагам думите в устата на нашия клиент и ако съдия Найт действително ви е казал всичко, значи е споменал, че аз отървах господин Бартолини от затвор за проявено неуважение към съда.

— Вместо това сега той е под ваше попечителство. Всяка жена би убила, за да е на ваше място. — Глен ѝ повиши тон: — За глупак ли ме мислите, госпожице?

Искаше ѝ се Глен да не ѝ задава такива директни въпроси — не и когато е адски уморена, изгладняла, бясна на мъжете по принцип и на Роберто в частност.

— Господин Силвърстийн, нека ви успокоя. Обядвам в една закусвалня, а докато стигна до нея, здравата измръзнах, защото на господин Бартолини му се вървяло пеша. Искам или не, се налага да се задоволявам с компанията на господин Бартолини, вместо да съм си вкъщи и да ремонтирам опустошения си апартамент. И в случай че не

сте чули клюката: годеникът ми току-що се ожени за друга. — Хубаво ѝ стана на душата, че поне веднъж може да използва Алан, за да отърве кожата.

— Хм, да, чух колегите да говорят. Но това наистина не е оправдание. — Глен вече не беше толкова настървен. Може би беше от мъжете, които се смущаваха от женските сълзи.

Само ако знаеше колко далеч е тя от плач!

Телефонът ѝ избибка. Бренди провери номера.

— Извинявайте, господин Силвърстийн, налага се да приема този разговор. Хазяинът ми ме търси — вероятно с новината, че са заловили вандала, който е съсипал апартамента ми. — Тя злобничко включи Глен на изчакване.

— Госпожице Майкълс? — Ерик звучеше бодро и делово. — Застрахователният агент пристигна и си замина, като междуременно засне пораженията. Чистачите приключиха. Аз лично надзиравах работата им. Стъклата са обрани с прахосмукачка. Вещите ви — невредимите — бяха прибрани. Знаем, че не всичко е сложено където трябва, но когато се върнете, поне няма да имате усещането, че незабавно трябва да се захванете с подреждане на багажа. Накарах чистачите да сложат в кашони вещите, от които според мен ще пожелаете да се освободите. Кашоните са натрупани до стената между спалнята и хола. Накарах да изперат и килимите...

— Килимите? — *Какво им е имало на килимите?*

— Понамирисваха лекичко. Установихме, че вандалите...

— *Вандали!* Значи не е бил само един? — Тя потърка челото си.

— На видеото се виждат двама мъже. Лицата им са скрити от шалове и шапки. Няма начин да установим кои са.

— Как са влезли?

— Изглежда, че някак са проникнали с взлом.

Бренди уплашено си пое въздух.

— Вероятно някой ги е пуснал. Ще усъвършенстваме охранителните средства в портиерната. Моите извинения, госпожице Майкълс, това никога преди не се е случвало и никога няма да се повтори. — В тона му действително се усещаше съжаление.

Бренди потрепери. Предполагаше, че все някога отново ще почувства сигурност.

— Оценявам това, Ерик. А какво за килима?

— Вандалите са се изходили в хола, затова почистихме всички килими.

Бренди размисли. Никога нямаше да се почувства в безопасност в този апартамент. И никога нямаше да върви боса из него.

— Бояджиите премахнаха всички графити по стените. Дрехите ви заминаха за химическо чистене. Апартаментът изглежда страхотно. Позволих си да сменя матрака ви с нов. Същата марка, същият десен, а чистачите оправиха леглото. През нощта може да спите като къпана. — Ерик се престараваше, за да гарантира, че тя няма да заведе дело срещу него или дружеството му.

Ако знаеше колко зле ѝ върви напоследък, сигурно той щеше да заведе дело срещу нея, че му е донесла лош късмет.

Бренди хвърли поглед към дългата маса, където около Роберто се бяха скупчили приличащите на главорези мъже. Гласовете им кънтяха, но тя не разбираше и думичка. Всъщност... А, явно говореха на италиански.

— Благодаря, Ерик. Оценявам помощта ви. Ще ви уведомя дали ще остана, или предпочитам да се преместя заради преживените неприятности.

— Напълно ще ви разбера, ако решите да се преместите. Не се притеснявайте, че ще сте в нарушение на договора за наем. — Ерик звучеше толкова ентусиазиран, че Бренди се зачуди дали все пак не е разбрал отнякъде за лошия ѝ късмет.

— Благодаря. — Тя погледна екранчето на телефона. За нейно учудване Глен още беше на линия. Мислеше си, че той ще прекъсне, разярен. Затова го включи, бърборейки: — Току-що бях уведомена, че се е наложило почистване на килимите в апартамента ми, понеже вандалите са се облекчили върху тях. Полицията няма никаква представа кои са тези типове. А хазяинът много ще се зарадва, ако се изнеса. Е, господин Силвърстийн, наистина ли вярвате, че съм в настроение да бъда покосена от някакъв нафукан италианец без морал и с крадливи пръсти? Бихте ли обвинили мъж, дори той да е обратен, в нарушение на служебния си дълг, задето е измъкнал господин Бартолини от панделата?

— Госпожице Майкълс, не исках да кажа...

— Не, не се извинявайте. Просто си спомнете, че е трудно да си ответник по дело за полова дискриминация. — Надяваше се, че

добродушният ѝ укор ще докара Глен до бясно изстъпление. — Довечера трябва да сортирам някои неща за изхвърляне. Да разчитам ли на вас, че ще станете бавачка на господин Бартолини? Плащам десет долара на часа!

ДВАНАДЕСЕТ

Мъжете на масата чуха как Бренди все повече се настървява.

— Тази е кибритлия. Сигурно много ядове ще береш с нея. — Мосимо се взря в Роберто и премина на италиански: — Защо я доведе на срещата?

— Нямах избор. Тя ми е адвокатка. Имахме неприятности в съда. — Освен това беше маце-трепач, разкошна и чаровна. Беше разсеяла мъжете, осуетявайки стратегията на Фосера да малтретира Роберто. Разбира се, Мосимо щеше да наложи своето, но беше хубаво да видиш как плановете му се провалят, макар и за малко.

— Затова ли закъсна? — Сякаш Мосимо имаше право да му държи сметка за времето.

— Знаех, че ще ме изчакаш. — Роберто наклони стола си назад, отговори на втренчения му поглед и зачака да види дали мъжа ще лапне стръвта.

Онзи направи някаква гримаса, която трябваше да мине за мазна усмивка.

— Имахме проблем с нашия вътрешен човек. Федералните го подгониха за укриване на данъци.

— Класически ход от тяхна страна. А той не е ли проявил достатъчно разум, за да... Сигурно не е. — Роберто едва не прихна, като видя объркването, изписало се по лицето на Мосимо. Неговият вътрешен човек беше синът му Марк. Роберто току-що го беше оскърбил, а Мосимо се нуждаеше прекалено много от него, за да вземе да се засяга.

О, да. Мосимо лапна стръвта.

— Но ти си имаш други вътрешни лица. — Роберто небрежно махна към мъжете, насядали около тях.

— То се знае, само че не от неговия калибър. — Мосимо примигна в непохватен опит за скромност и гласът му стихна почти до шепот. — Не е за тънка работа като тази.

— Разкажи ми. — Роберто не очакваше Мосимо да проговори. Още не. Не и докато условията не бъдеха съобщени.

Обаче Мосимо си запали цигара. Пръстенът на кутрето му смигна на Роберто.

— В музея има един диамант — подхвана той с привидна искреност. — Петдесет карата, нещо такова; малко синкав, малко лилав, много прочут. Трябва да го освободим.

— Пламъка на Романови. — Роберто хвърли поглед на Бренди. Тя още говореше, но вече не толкова разгорещено, а със стоманена решителност, която вещаеше зло за слушателя в другия край на линията. Не им обръщаше никакво внимание. Това го радваше, защото не проумяваше играта на Мосимо. Какъв ли кос държеше, че толкова бързо му издаде информацията си?

— Знаеш за него.

— Всеки любител на скъпоценните камъни е чувал за Пламъка на Романови. — Роберто прекрасно знаеше, че Мосимо нищо не е чувал за Пламъка преди пристигането му в Чикаго, когато е видял шанс за своето забогатяване. Дядо му казваше, че Мосимо е главорез; селяк, който не отбира от хубавите неща в живота.

И Мосимо беше наясно. Това бе една от причините така да ненавижда стареца. В сравнение с него се чувстваше — и беше — посредствен.

Роберто посипа сол в раната, като му напомни, че се движи в най-висшите кръгове на обществото.

— Видях го събота вечер на благотворителното тържество в къщата на Макграт. Ако камъкът непременно е трябвало да бъде „освободен“, не е било зле това да се случи на път от музея към частен дом.

— По-добре вечерта преди да отпътува за следващия град. Опакован, ще е по-лесен за пренасяне.

— Много хитро. Много умно. — Мосимо беше проникателен, затова Роберто се престори на наивник. — А това мен какво ме засяга?

— Ти си вътрешен човек.

— Още не са ме осъдили.

— Технически. — Мосимо се засмя и се закашля, след което угаси цигарата в чинията си. — Дядо ти беше най-добрият в бранша.

— Докато ти не го извади от бизнеса — отвърна Роберто без излишни емоции. Нямаше причина да се сърди. Не и когато бе на крачка от постигането на отмъщение.

— Време беше за промяна. Повярвай ми, неприятно ми беше да го натикам в миша дупка. Но той остаря. Стана мекушав. Налагаше се да действам твърдо. Обаче ми се струва — Мосимо му се закани с пръст, — че те е научил на всичко, дето знае.

Роберто стрелна с поглед Бренди, която говореше тихо и бързо, излагаше пред Глен Силвърстийн фактите и не приемаше да я правят на маймуна.

— Адвокатката ми няма да е вечно заета. Давай по същество.

— Искам ти да бъдеш моят вътрешен човек за тази работа.

Роберто прихна шумно, при което Бренди отлепи телефона от ухото си и го погледна.

Мосимо даже не трепна.

— Зле ли ще ти е да вземеш своя пай от този диамант?

— Парите не ми трябват. — Роберто държеше под око Бренди. Бузите ѝ бяха зачервени, очите ѝ пламтяха, докато говореше рязко и грубо по телефона.

— Ти си граф. Важна личност в Италия.

— Както и на някои други места. — Роберто си даде сметка, че се забавлява.

— Да. И на някои други места. — Мосимо оголи пожълтелите си зъби в нещо, което трябваше да мине за усмивка. — На теб пари никога не ти трябват, само дето крадеш бижута из цяла Европа и Азия. За човек като теб това е предизвикателство. Възбуда. Помисли си какво ще е да обереш важен музей. Ще се прочуеш в нашите среди.

Роберто си поигра с идеята да отрече, че принадлежи на техните среди. Само че предпочиташе да не разярява Мосимо до степен на безпаметност. Беше виждал последиците от неговия гняв. Затова каза:

— Не ми се мре. Охраната на този диамант сама по себе си е произведение на изкуството. Ще бъда изпържен, преди да съм изминал и два сантиметра.

— Разгледал си охраната, а?

Роберто нехайно сви рамене.

— Да ти е ясно — тази работа ще я свършим с или без твоя помощ. — Мосимо заговори по-бързо, защото Бренди привършваше

разговора си.

— Без мен. Вече ми виси на врата един процес. Само глупак би се захванал сега с такава работа.

— Глупак с дядо.

— Ах. Това било значи. — Той наистина ли допускаше, че няма да защити дядо си? Обаче Мосимо познаваше стила му на мислене.

— Стар е. Не излиза от къщата си, нито от квартала, а не би ти разрешил да му назначиш телохранители. Ако не ни сътрудничиш, рано или късно ще го докопаме.

Келнерката се отправи към масата им с подносите.

— Рано или късно, Мосимо, някой здравата ще ти се ядоса и ще го отнесеш. — Тонът на Роберто бе толкова вгълбен, че изминаха няколко мига, докато членовете на клана Фосера да разберат с какво ги заплашва.

Рики и Дани се изправиха рязко и столовете им се блъснаха в стените.

Келнерката се отдръпна и улови за ръката Брендди, която понечи да тръгне към тях.

— Спокойно. Спокойно. — Мосимо махна на хората си да седнат обратно по местата си. — Няма причини да се заплашваме. Тук всички сме приятели. Ще се спогодим.

Тоягата и моркова. Доходоносната търговия с крадени скъпоценности в Чикаго се изплъзваше от ръцете му и от отчаяние Мосимо бе готов на всичко, независимо колко рисковано. Точно както Роберто се надяваше.

— Стародавна дружба свързва нашите фамилии. Векове наред разбойниците от родовете Фосера и Контини са действали съвместно. — Мосимо показва на Роберто сплетените си пръсти. — Едно обединение сега ще е в рамките на традицията.

— Не съвсем. — Роберто положи длан на масата. — Фосера не знаят що е отговорност.

Рики и Дани отново скочиха.

Роберто също. Той сложи и другата си длан върху масата и се приведе към Мосимо:

— Пуснали сте ми например две куки по петите. Тъпо е и държа това да престане.

— Никой от моите не те следи. — Мосимо успя да изтипоса някакво учудване.

Роберто изведнъж сграбчи китката на Мосимо и я изви.

— Откачи ми опашката!

Мъжете заръмжаха вкупом.

Роберто усети до врата му да се допира хладен метал.

Той нарочно спря погледа си върху пръстена на кутрето на Мосимо. Пръстенът беше толкова стар, че заврънкулките върху златния обков се бяха поизтрили. Камъкът, изумруд със съвършен наситенозелен цвят, не беше шлифован, а заоблен и полиран. Този пръстен...

Не искаше да си дава вид, че гори от нетърпение да приеме задачата, но не бе очаквал такъв бурен прилив на чувства при вида на дядовия си пръстен. Прииска му се да извие врата на Мосимо. Вместо това изви китката му. Без да се оглежда, Роберто изсъска:

— Кажи на кучия син да свали пистолета, иначе ще се наложи докторите да изрежат пръстена от счупеното ти кутре. Ще бъде справедливо, нали?

Кръглото лице на Мосимо се беше оросило с пот.

— Прибери оръжието. *Diavolo*, Дани, прибери го, преди да са те видели ченгетата. Не е необходимо целият град да развява имената ни!

С крайчеца на окото си Роберто видя как Дани пхна пистолета под ризата си. *Така*.

— А сега, Мосимо, кажи на хората си, които ме следят, да се разкарат.

— Не съм ти слагал опашка. Но щом искаш, ще разкарам досадниците. Мога да се справя. — Мосимо изпитваше болка, така че може би казваше истината.

А може би лъжеше, проклетникът му с проклетник.

Роберто предизвикателно се взря в подлите малки очички, давайки му да разбере, че има насреща си достоен противник.

— Много се извинявам за несправедливото обвинение. Трябваше да се досетя, че ти, отколешен приятел на фамилията, няма да прибегнеш до една толкова презряна практика. — Роберто го пусна. — А аз лично ще се заема с ония двамата.

— Ако искаш, да ти помогна — предложи Мосимо.

— Няма нужда. — След една усмивка, разкриваща всичките му зъби, Роберто се обърна към Бренди.

Тя бе затворила телефона и сега се взираше в него изненадано.

И как иначе. Мислеше го за дилетант, за италиански граф с крадливи пръсти, не за мъж, способен на насилие.

Той ѝ подхвърли шлифера:

— Облечи го.

Тя се подчини. Докато си завързваше колана, пръстите ѝ трепереха.

Роберто даде бакшиш на суетящата се келнерка, заръча ѝ да опакова надениците с гарнитурата в хартиени пликове, а на Мосимо благодари за обяда.

— А какво ще стане с работата? — попита Мосимо, докато си разтриваше китката. Беше загубил престорената си сърдечност. Изглеждаше такъв, какъвто си беше — гнусен, злобен крадец без капчица финес.

— Ще държим връзка.

ТРИНАДЕСЕТ

Нежно, ала твърдо Роберто улови Бренди и я побутна към вратата.

Бренди беше раздвоена. Искаше недвусмислено да заяви, че не ѝ е приятно да се отнасят с нея по подобен начин. Същевременно нямаше търпение да излезе от ресторанта, преди някой да е пострадал. Например тя. Или той.

— За какво беше всичко това? — попита го шепнешком.

— Спор кой ще плати гощавката. — Роберто награби пликете с храната от келнерката.

— Вие, мъжете, винаги ли вадите пищови, когато се стигне до спор? — Бренди се огледа назад. Всички Фосера се бяха изправили на крака и наблюдаваха с присвити очи тръгването им.

Тя отново се загледа пред себе си. Между лопатките я засърбя. А може би се дължеше на студената пот, която се стичаше по гръбнака ѝ?

— Как мина разговорът с „Макграт и Линдоберт“? — попита Роберто небрежно.

— Разговорът с... Ох! С Глен Силвърстейн. — Как бе възможно да ѝ задава въпроси за такива делнични неща, когато всеки момент можеше да ги застигне някой куршум? — Искане да го държа в течение, като му се обаждам на всеки два часа.

Роберто отвори с рамо вратата.

— Сериозно? И какво смята, че ще постигне?

— Ако не се лъжа, целта му е да ме тормози. — Испита удоволствие от студения въздух след задушавачната атмосфера — а може би беше просто облекчение? Бренди дълбоко вдиша.

Колата не се виждаше никъде.

— А сега в каква посока ще вървим? — саркастично попита тя.

Роберто отвори телефона си:

— Нюби, готови сме.

Бренди се дръпна по-далеч от прозорците на закусвалнята. Оръжия. Тези типове бяха вържени. Баща ѝ имаше ловна пушка.

Като се изключи това, целият ѝ опит с бойните оръжия се свеждаше до филмите на Стивън Сегал, които бе изгледала с Алан, и то насила. Знаеше, че е наивна, ала никога не беше виждала пистолет, използван за сплашване на човек. На човек, когото познава. На човек като Роберто.

Хвърли му кос поглед.

Той изглеждаше невъзмутим и Бренди осъзна, че по време на цялата сцена той излъчваше авторитетност. Онези биячи можеха да го размажат, можеха да го убият, но той надделя в ситуацията.

Кой бе той? Крадец на диаманти? Гангстер? Или просто граф?

Роберто я отведе до входа на съседната сграда. Избута я до стената, за да я пази от вятъра, и ѝ връчи пликите.

— Не мърдай оттук.

И хукна — затича като състезател по писта, а не като италиански граф/крадец на диаманти в делови костюм.

А онези двамата, които ги следяха от съда, сега се шляеха на ъгъла и щом Роберто ги подгони, удариха на бяг. Сякаш бяха виновни за нещо.

Роберто заобиколи ъгъла.

Изчезна от полезрението ѝ.

По дяволите! Беше го загубила!

Без да мисли повече, Бренди също затича. Задъха се на ледения вятър. Сърцето ѝ туптеше бясно заради студа, препускането, страха, че той се е изплъзнал от попечителството ѝ.

Сви зад ъгъла. Роберто и двамата мъже не се виждаха никакви. Тя се взря напрегнато. Чувстваше се безпомощно и глупаво... разтревожена за безопасността на Роберто.

Защо? От къде на къде ще се тревожи за него? Трябваше да се тревожи как ще се върне при съдия Нйт и ще му признае, че е загубила Роберто Бартолини. От „Макграт и Линдоберт“ също нямаше да бъдат във възторг.

Притесняваше я и това, че Роберто ще си докара неприятности. *Още* неприятности. Че ще пострада.

Каква глупачка беше само. Представа нямаше какви ги върши Алан. Не знаеше какви са търканията между Роберто и клана Фосера. А Роберто... щом решише, че е разбрала що за личност е, той се променяше неузнаваемо.

Нещо по-лошо: на фона на душевните ѝ терзания се прокрадваше мисълта, че наденичките ухаят невероятно апетитно.

Как можеше да мисли за храна в такъв момент?

Очевидно я биваше единствено в яденето.

О, и в секса. Знаеше, че я бива в секса. През уикенда беше накарала Роберто да се моли.

Продължи нататък по улицата, мъчейки се да се стопли, като го търсеше, надяваше се...

Той внезапно изникна иззад ъгъла.

— Какво правиш тук? — Стисна я отново за ръката и я спря. В този момент Нюби изникна с лимузината и Роберто я забута към колата.

— Няма ли да спреш да ме буташ? — озъби се тя.

— Насочвам те. — Той не изчака шофьора да излезе и да ѝ отвори вратата. Лично я „насочи“ вътре. Отпусна се на седалката до нея, затвори вратата и колата потегли.

— По дяволите, Бренди, казах ти да не мърдаш.

— Много мразя да ми казват какво да правя. — Беше ѝ омръзнало да се разпореждат с нея, да я побутват и да я използват като изкупителна жертва.

Сигурно нещо в решително извитите ѝ устни му подсказа, че е прекалил, защото промърмори само:

— Хм. Да. Ще го запомня. — Взе пликчето от ръката ѝ. — Добро момиче. Още не си излапала наденичките.

— Радвам се, че съм направила нещо както трябва. Не мога да вървя сама, Глен ми прочете конско, че не съм те „държала под контрол“ — тя оформи кавички с пръстите си, — онези типове не повярваха, че съм адвокатка, а... — Млъкна. Сигурно бе уморена. За малко не зачекна темата за прекарания заедно уикенд.

— Когато огладнееш, ставаш спривава — отбеляза той.

— Не е вярно. — Въпреки че уханието на надениците, лука и зелето бе непоносимо изкусително, а това, съчетано с облекчението, че тя и Роберто са в безопасност, накара стомаха ѝ да изкурка.

Той издърпа поднос от една скрита жабка встрани и го положи на скута ѝ. Отвори плика ѝ и подаде едната порция.

— Хайде, хапни.

— Виж, трябва да ми кажеш какво става. — Бренди разопакова наденицата с треперещи пръсти. — Кои бяха онези типове?

— Онези в ресторанта или тези, които подгоних?

— Тези, които подгони.

— Не знам. Исках да поговоря с тях и да разбере защо вървят по петите ни.

Трябваше да признае уменията му да отговаря на въпроси. Не издаваше повече информация от необходимото.

— И те ли имаха пистолети? — Тя ухапа наденицата и загуби нишката на мисълта си. — Страшно вкусно е — измърмори с пълна уста.

Роберто ѝ се усмихна. Усмихна ѝ се както онази нощ, както онзи уикенд, сякаш тя бе най-чудесната жена на света.

Бренди се пресегна и пръстите им се докоснаха, когато той понечи да ѝ подаде салфетка.

Защо яденето на наденица я навеждаше на мисли за секс с него?

О, я стига.

Тя заговори припряно:

— Кой *според теб* ни преследва?

— Може да е всеки. — Той също ухапа питката с наденица и замислено задъвка. — ФБР, полицията, репортери. Реших, че може да са Фосера, но Мосимо отрече. Разбира се, лъже като циганин.

Значи онези типове са носели пистолети. Бренди се досети, че отговорът няма да ѝ хареса, но въпреки това зададе въпроса:

— Защо Фосера ще те преследват?

— Професионално любопитство.

Когато схвана смисъла на думите му, все едно я удари електрически ток.

— Те крадци на бижута ли са?

— Мосимо управлява най-голямата операция в света директно от къщата си.

— Ще загазя, ако се разчуе, че съм те допуснала близо до криминално проявен. До огнестрелно оръжие! — Бренди отмаля при самата мисъл.

— Силно се съмнявам, че съдия Найт ще се разсърди, ако ме застрелят. — Роберто се ухили без капчица разкаяние. — След тази сутрин той горещо ми желае смъртта.

— Не, не. Но ти едва не счупи китката на онзи човек. — Освен това си личеше, че Роберто разбира какво прави. — Опряха в теб пистолет. Не може да се каже, че това беше типична делова среща на обяд.

— Може би не за теб. Не се притеснявай, *sara*, не ще допусна тези грубости да ти помрачават настроението. — Той отвори кутийка с кола и ѝ я подаде.

— Защо изобщо са нужни грубости? — Тя отпи и захарта моментално възбуди нервната ѝ система.

— Щом има Фосера, задължително има и грубости. — Роберто отхапа още веднъж. — Трябваше да поискам деликатесна горчица.

Той не взимаше на сериозно кръстосания ѝ разпит.

— В момента ти си ми подопечен. Ако не си забравил, съдия Найт каза какви ще са последиците, в случай, че се издъниш; мен също ме уведоми за това, така че...

— Ако отговоря на въпросите ти, ще отговориш ли на моите? — Роберто ѝ подаде плика с пържени картофи.

Бренди моментално застана нащрек.

— Какви въпроси? — Картофите представляваха унили, преварени жълти резени и Бренди ги върна обратно.

— Значи годеникът ти си има съпруга?

Доколко жадуваше да узнае тайните му?

— Само една.

Той не се засмя.

Всъщност какво значение имаше дали ще открие сега, или по-нататък? Така или иначе *всички* щяха да разберат. Онзи гадняр Санджин щеше да разбере — вероятно вече беше чул клюката от мазника Глен. Да-а... ако не беше предплатила за една година наема за разбития си апартамент, ако не си даваше сметка как ще съсипе шансовете си за в бъдеще, в случай че се издъни с първата си сериозна работа, и ако не беше назначена за попечител на Роберто, щеше да напусне „Макграт и Линдоберт“ и да се върне в Нашвил. Точно сега мисълта как Тифани ще я прегърне, ще я погали по косата и ще каже „О, миличката ми!“ ѝ се струваше рай.

Ръката на Бренди се плъзна към чантичката, към мобилния телефон.

Не. Не можеше да говори сега с майка си. Не тук. Не и докато Роберто я гледаше и очакваше отговор.

— Любовницата на Алан забременяла и се наложило той да се ожени за нея. — Тя изтри ръце в салфетката.

— Аха. — Роберто не изглеждаше никак изненадан, сякаш такива неща се случваха под път и над път.

Ах, тези мъже! Бяха мръсници до един!

Той я гледаше задълбочено и разсъждаваше върху нещо, в което тя не беше посветена. Най-накрая очевидно Роберто си състави мнение.

— Поне не си го обичала.

— Обичах го! — *Обичаше го.*

— Не, не си. Не си сразена, само си раздразнена.

— Защото ти ме дразниш! — *Ти, отвратителен тип!*

— Цял ден не си се сетила за бившия си годеник. Жена, чието сърце е разбито, не мисли за нищо друго.

— Голям експерт се извъди! — Само защото прекараха заедно един бурен уикенд, Роберто си въобразяваше, че я познава. Тя самата не се познаваше.

— Имаш ли някакви въпроси към мен — попита я той, — или искаш да се караме?

— Аз не се занимавам с караници.

Роберто имаше наглостта да се усмихне загадъчно.

Тя не се занимаваше с караници. Тя беше разумна и практична. Затова призова на помощ каквото беше останало от дисциплината ѝ и се *фокусира*.

— Да. Имам въпроси. Във връзка с Фосера — защо отиде при тях?

— Те поискаха да се срещнем. — Сякаш не му пречеше, че картофите са недоизпържени. Хапваше ги със завиден апетит.

— Защо? Защо се срещаш с хора като тях, когато ти предстои процес?

— Никой не отказва на Мосимо.

Безизразният тон на Роберто я смрази.

— Опасен ли е?

— Много.

— Тогава защо не се оплачеш в полицията?

— По няколко причини. Първо, полицията едва ли ще вземе на сериозно нещо, казано от мен. Ако не си забравила, предстои ми процес по обвинение в кражба и полицията ще сметне, че става дума за съперничество или разчистване на сметки, а ако ме убият — е, светът се е отървал от един мошеник. Второ, Мосимо никога не е бил уличаван в каквито и да било престъпления. Той би възприел зле едно следствие и би убил инициатора му. — Роберто се наведе и строго се взря в очите ѝ. — Разбираш ли? Не бива да разговаряш с полицията за Мосимо или за клана Фосера. Тях не ги интересува, че си млада и хубава, че си жена. Ще те убият.

Бренди не знаеше какво да каже. Не знаеше какво да мисли. Нещата, които ѝ наговори... кой бе той? Страстният любовник? Очарователният крадец на диаманти? Властният аристократ? Или този навъсен, страшен мъж, който... който може би беше на „ти“ с убиването на хора?

Ядоса се, че знае толкова малко. Някак си трябваше да го проучи. Жалко, че не носеше лаптопа си. Тя се огледа из колата.

— Къде е компютърът?

— Какъв компютър?

— Нюби каза, че в колата имало компютър.

— Искаш да драснеш имейл на полицията ли? — любезно се осведоми Роберто.

— Не... — Тя не можеше да му обясни защо иска компютър — че си е наумила да научи всички подробности за него, за живота му, за работата му, за любовните му похождения, за кражбите му.

— Един имейл няма да предаде информацията до съответните държавни органи.

Той имаше право.

Но откакто си бе тръгнала от апартамента му преди по-малко от денонощие, животът ѝ се превърна в хаос, а сега я грозеше опасност. Да, така беше, но откъде идваше най-голямата опасност? От клана Фосера или от него?

— Трябва да постъпя както смятам за добре.

— Моля те, Бренди Майкълс, запомни, че си ми адвокатка и всяка информация относно моите действия или нашите разговори е строго поверителна.

— Съмнявам се, че съдия Найт споделя същото мнение. — Въпреки че най-вероятно грешеше; съдиите и адвокатите обикновено бяха на твърда позиция по въпросите за доверието между клиент и адвокат.

— Добре се получи, че ме поставиха под твоето попечителство. Така ще мога да те държа под око — благо подхвърли Роберто.

Поби я ледена тръпка. Той не я заплашваше с насилие; по-скоро изглеждаше, че му е твърде приятна тяхната непрекъсната близост.

— Какво искаха Фосера?

— Главата ми на тепсия.

— Това какво би им спечелило?

— Бързо схващаш. — Този вбесяващ мъж изяде още няколко увехнали картофчета.

— Искат да им помагаш, нали? — Тя наистина схващаше бързо. Стисна рамото му: — Роберто, те искат да откраднеш нещо, а хванат ли те отново, ще ти лепнат доживотен затвор и даже най-талантливите адвокати няма да успеят да те измъкнат. — Тази мисъл ѝ беше непоносима.

— Тържествено обещавам, че с нищо няма да застраша работата ти и че няма да изпълнявам никакви поръчки за клана Фосера. — В дълбокия му глас прозвуча искреност, а черните му очи обещаваха много, много повече.

— Разчитам на думата ти, понеже... Чакай! — Лимузината пъплеше по тесните улици на стар квартал. — Къде ме водиш? — И защо сърцето ѝ подскочи при мисълта, че Роберто ще я замъкне в леговицето си, за да се позабавлява с нея още един път?

— Реших, че ще ти е приятно да се запознаеш с дядо ми.

— О, така ли. — Колко приземяващо. Той не я отвеждаше в леговицето си.

Колко ласкателно. Искаше да се запознае със семейството му.

Колко глупаво. Не ставаше въпрос за среща със семейството му. Даже не ставаше въпрос за попечителството, което изискваше двамата да не се отделят един от друг. Ставаше въпрос единствено и само за неговото удобство. Не му се занимаваше да я връща в апартамента ѝ. Беше дотолкова незначителна, че той просто я влачеше насам-натам като допълнителен багаж.

Тя свирепо се нахвърли върху наденицата. Която беше много вкусна, по дяволите!

— Ще харесаш дядо. Добър човек е; вярно, пада си малко ексцентрик, но ако на неговата възраст не можеш да бъдеш ексцентрик, какъв е смисълът изобщо да живееш? — Роберто също довърши наденицата си, както и двете порции пържени картофи.

— И? — Тя зачака продължението.

— И е крадец на бижута.

Ясно. Продължението се оказа достойно за трилър.

— Тогава защо мислиш, че ще го харесам? Симпатични са ми честните хора. Хората с морална отговорност, които не крадат за удоволствие. — Тя нарочно се държеше обидно.

Но Роберто само се ухили от ухо до ухо.

— Той не е крал за удоволствие. Такъв е бил семейният бизнес. Родът Контини...

— Контини?

— Роднините ми по майчина линия са Контини. Те поколения наред са крали от богатите. Произхождаме от Северна Италия, от планинските проходи. Навремето предците ми са обирали пътниците, на които им прилошавало от спускането.

— Колко героично — саркастично се заяде Бренди.

— Бедността те учи да вземаш каквото можеш.

Бренди едва ли би тръгнала да спори. Отлично знаеше какво причинява бедността. Помага ти да развиеш галопираща амбиция и превръща успеха не в избор, а в задължение.

— Ноно е легенда. Той има невероятно лека ръка. Ще те предупреди какво ще направи, после ще ти измъкне портфейла, часовника, обиците, носната кърпичка, ключодържателя. Виждал съм го да вади шофьорската книжка на една жена от портфейла в закопчаната ѝ с цип чанта, а на всичкото отгоре, след като приключи, дръпна ципа обратно.

— Значи е джебчия.

— Не, това би било прекалено лесно за него. Не би открил предизвикателство. — Роберто гордо се ухили. — Той е крадец на бижута с международна известност. Като по-млад е бил апашът; човекът, който физически е задигал скъпоценностите. Обезопасявал е алармата, преди тя да се обади. Бил е призрак; човекът, наеман за

големите обири, а накрая се е превърнал в човека, който планира големите обири.

Бренди се ненавиждаше, че любопитства, но трябваше да знае:

— Ти с това ли се занимаваш?

— Неприятно ми е да обръщам гръб на традициите — добродушно отвърна той.

Тя се взря в ръцете му — с дълги, широки длани, способни да докарат една жена до екстаз...

— Много те бива в краденето.

— Да, така е, Бренди. Само че... — Строгият му тон я накара да го погледне в очите.

И моментално да съжали. За пръв път от онези нощи в хотелския му апартамент той се фокусира върху нея с неподправен чувствен умисъл.

— Никога не съм взимал от теб нещо, което не си готова да дадеш.

— Ако не си забравил, аз ти направих офертата. — Тонът ѝ беше разумен, но лицето ѝ пламна.

Тя също не бе забравила уикенда, но оттогава той не ѝ беше налитал така. Не беше направил нито една интимна забележка. Изглеждаше готов да се преструва, че връзката им е и винаги е била изцяло професионална. Бренди малко се беше подразнила, че му е толкова лесно да игнорира случилото се помежду им, но също така изпитваше благодарност. Неловко щеше да се получи, ако трябваше да отблъсква авансите му — току-виж не устояла...

Разбира се, друго щеше да е, ако бяха прекарвали дълго време заедно. Официално тя се запозна с него едва тази сутрин. Това време само ѝ се *струваше* дълго.

Трябваше да се изяснят.

— Да, ти много точно описа нещата. Бях сърдита на Алан. Искан да си отмъстя и си отмъстих чрез теб. Вероятно се чувствах използван и омерзен, за което съжалявам. Знаем, че не биваше да постъпвам по този начин, но направих такива саможертви заради него, а той... просто ме обвини, че не са били достатъчно. Бях се озлобила истински. Разбираш ли? Когато ти предложих секс, това беше чисто и просто отмъщение.

Роберто улови ръката ѝ в длани, поднесе я към устните си и я целуна, сякаш миризмата на кисело зеле, пържен лук и наденица с чесън не можеше да го стресне... стига този мирис да идваше от *нейната* кожа.

— Прелестно създание, използвай ме колкото често пожелаеш.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Когато Роберто я нарече „прелестно създание“ с онзи италиански акцент, Бренди мислено се приготви да го атакува с ароматизирани свещи, свежи цветя и с... О, господи, какво обичаха мъжете? С шевролет „Номад“ от петдесет и шеста година, който имал (така беше чувала) огромна задна седалка, която се разгъвала.

Той отново ѝ целуна ръка и бодро рече:

— Пристигнахме.

Докато ѝ помагаше да излезе от колата, Бренди се огледа наоколо. Намираха се в работнически квартал, покрай улицата се редяха двуетажни тухлени къщи. От тротоара до вратите се простираха високи стълбища. Една бабка надникна иззад дантелените пердета към лимузината, Роберто и Бренди.

— Това е госпожа Чарлтън. — Роберто ѝ помахаше весело с ръка. Хвана Бренди под мишница и ѝ помогна да се изкачи по стълбището. — Да не се подхлъзнеш на тази буца лед!

Възрастният мъж, който ги пушна да влязат, приличаше на карикатура на типичния италианския дядо от снимките. Дълбоки бръчки прорязваха бузите и челото му. Оредялата му бяла коса стърчеше нагоре и се развяваше на вятъра. Кафявите му очи блещукаха. На ръст беше около метър седемдесет и пет и за разлика от внука си имаше много изискана фигура.

— Бързо, влизайте. Навън е същински хладилник. — Той затвори след тях и те се озоваха в смътно осветено тясно преддверие с врати към другите помещения и стълбище за втория етаж. Дядото метна палтата им на един стол. С широка усмивка, която разкри здрави бели зъби, той улови внука си в юнашка прегръдка.

Роберто сърдечно го потупа по гърба. Двамата мъже се целунаха по бузите с такава обич, че Бренди се просълзи.

Божичко, наистина трябваше да се обади на майка си. Беше се затъжила да си изплаче душата на близък човек.

— Кое е това прелестно създание?

Още веднъж *прелестно създание*, произнесено с разкошен италиански акцент. Току-виж се пристрастила.

— Това е госпожица Бренди Майкълс, моята адвокатка — гордо я представи Роберто.

Току-виж и към това се пристрастила.

— Бренди, това е моят *поппо* Серджо Контини.

— Виж ти, Бренди. Какво *опияняващо* име! — Господин Контини също я прегърна и я целуна по бузите. — Колко красива жена си ти. И толкова висока. Добре дошла в моя дом.

— Благодаря ви, господин Контини. — Той миришеше на сапун и вино, беше як и жилав, а акцентът му беше досущ като на Роберто. Обзалагаше се, че госпожи и госпожици се редят на опашка пред вратата му.

— Наричай ме Ноно. — Телефонът настоятелно се развъня. Възрастният мъж не му обърна внимание. Хвана я под ръка и я отведе в дневната, декорирана със завеси от кафяв брокат, черно-бели снимки и покривчици от жълтеникава дантела. — И тъй, как се запозна с моя Роберто?

— Срегнахме се на едно парти, но всъщност работим заедно по неговото дело. — Тя хвърли поглед на безжичния телефон край златния фотьойл. Той все така звънеше.

А *поппо* все така не му обръщаше внимание.

— Точно така; той каза, че сте му адвокатка.

— Една от цял екип адвокати — увери го Бренди. — В лицето на „Макграт и Линдоберт“ вашият внук е намерил експертна защита.

Телефонът звънеше ли, звънеше.

— Моето момче го е загазило. — Ноно строго се взря в Роберто, а после лицето му разцъфна в усмивка. — Но ще се измъкне.

— Ноно. — Гласът на Роберто съдържаше предупреждение.

— Не, не. Аз съм дискретен. Аз нищо не казвам.

Телефонът се скъсваше да звъни.

— Ноно, няма ли да вдигнеш? — попита най-накрая Роберто.

— Това е госпожа Чарлтън, старата клюкарка. Телефонът ще иззвъни още пет пъти и ще спре. Слава богу, че е студено, иначе тя щеше да довтаса тук, за да се запознае лично с нашата прелестна малка адвокатка. — Ноно ѝ се усмихна. — Седнете. — Постави ръка на

рамото ѝ и така я избути на кафявия диван, че старите седалки хлътнаха.

Очевидно всички мъже от тази фамилия обичаха да „насочват“.

Както беше предрекъл Ноно, телефонът най-сетне престана да звъни.

— Вино? — Той вече наливаше три чаши от кристална гарафа.

Бренди забеляза следи от богатство, в които се долавяше нотка на запуснатост. Шлифован кристал и изтърбушен диван. Безчет книги с кожени подвързии и парно, чиито старомодни вентили съскаха неравномерно. Картина с маслени бои от Марк Шагал, която спокойно можеше да е оригинал, и сплъстен зелен килим. Стаята беше удобна, но занемарена — любима стая, в която доста се е поживяло.

Роберто потъна от другата страна на дивана и се изпружи — сякаш за пръв път можеше да се отпусне спокойно.

Ноно ѝ подаде виното и тя видя ръката му. По кожата имаше белези, пръстите бяха вдървени, сякаш не можеха да се свиват. Злополука? Заради това ли се беше пенсионирал?

Ноно я изчака да отпие.

— Харесва ли ви?

— Великолепно е. — Руйно вино, което я сгръ и остави в устата ѝ после вкус на боровинки. По-добре да не се напива, защото умората ще я повали на този изтърбушен стар диван. Подобно на Роберто, топлината и уютата, които излъчваше домът на *поппо*, вече я бяха отпуснали.

— Заповядайте бисквитка. — Ноно ѝ подаде чиния.

Бренди загриза една бисквитка. Съвършенство. Ваниловото ухание и бадемовият вкус на ронливо маслено тесто изпълниха главата ѝ, опияниха я с богатство на аромати — идеше ѝ да грабне целия поднос и да види сметката на всички бисквити.

— Това е най-божественото нещо, което съм опитвала. Кой ги е приготвил?

— Аз. Пенсиониран съм, жена ми почина, затова все гледам да съм зает. — Очевидно доволен, Ноно подаде една чаша на Роберто, взе своята и се настани на фотьойла пред телевизора. Там се изтегна, подпря петите на износените си ботуши на една табуретка и им се ухили.

— Моето момче. То ще се оправи с бизнеса. Развива се добре и има сръчни пръсти. — Той размърда пръстите на здравата си ръка и й се усмихна хитро. — Това знаете ли го?

Бренди се изчерви.

— Ноно. — Роберто изгледа укорително дядо си.

Ноно невъзмутимо продължи да им се хили.

— Роберто е прекалено висок и едър, за да се превърне в наистина велик крадец на бижута. Един професионалист трябва да умее да се скрие на много малка площ, да се промъква незабелязано в спалните. Но майка му не ме послуша, когато се влюби, да-а.

— Графът също ли е висок? — Бренди се обърна и насмешливо погледна Роберто.

Той седеше абсолютно неподвижно, фиксираше леден поглед върху своя дядо с ярост, която сякаш изсмукваше въздуха от стаята.

Ноно отметна ръка, все едно парираше удар.

— Роберто, честна дума, не знаех!

Роберто не спираше да го гледа яростно.

— Честна дума. Ти си любимият ми внук. Щях да ти кажа, ако знаех.

Роберто кимна рязко.

— Добре. Вярвам ти.

Какво се беше случило? Какво толкова беше казала? По-скоро... какво беше казал Ноно?

Пред очите й Роберто отново стана кротък като агънце.

— Днес се натъкнахме на клана Фосера. Мосимо ти изпраща поздрави.

— Да гори в ада дано. — Той вдигна чаша към внука си, който отговори на поздрава. Навеждайки се напред с напрежение, което учуди Бренди, Ноно запитва: — Видя ли пръстена?

— Носи го на кутрето си.

— Дръзва. — Ноно присви устни.

Бренди си спомни пръстена на Мосимо — малък, стар, от масивно злато, обаче цветът на изумруда беше фантастичен. Очевидно той беше обект на някакво съперничество и Бренди усети, че е притисната между чука и наковалнята. Благодарение на родителите си добре познаваше това усещане.

— Той най-безсрамно ми се похвали с пръстена. — Роберто се усмихна неприятно. — Намекнах му за в бъдеще да бъде по-внимателен.

— А ти откъде си се научил да правиш това? Имам предвид номера с китката.

— Графът е голям богаташ. Занаятът на дядо ми е бил краденето на бижута. — Роберто отпи от чашата си. — Като бях малък, ми се видя добра идея да усвоя елементарна самозащита.

Тя бе понаучила нещичко за характера му, затова попита:

— Колко елементарна?

— Умница сте вие — кимна ѝ Ноно. — Внукът ми има черен колан четвърта степен по жиужицу и втора степен по карате.

— О!

— Ама и тебе си те бива, Роберто. Предизвика ли Мосимо? — Ноно отпусна глава на облегалката и се взря във внука си. Тъмните му очи блестяха изпод сведените клепачи. — Мислех, че ще се правиш на страхопъзльо.

— Установих, че ролята не ми е по вкуса.

Ноно гръмко се изсмя.

— Адски си усложнил задачата си.

— Какво е животът, ако не низ от трудности, които трябва да се преодолеят? — Роберто протегна ръка в толкова типично италиански жест, че Бренди изпита усещането, че се е пренесла на Ботуша.

— Много вярно. — Ноно ласкаво се усмихна на внука си. — На дивана до вас, Бренди, виждате моя единствен внук, единственото дете на моето единствено дете. Ние, от рода Контини, крадем, но само от богатите.

На устните ѝ разцъфтя неудържима усмивка.

— Да, да, истина е! Ние сме италианските робинхудовци. Помагаме на бедните, застъпваме се за правдата и от поколения наред сме известни с нашата страст, с нашия живот, с нашите безразсъдни решения, с нашите танци, с нашето пиене, с нашата смелост... с нашите любви. — Той вдигна чаша в поздрав към предците си. — Но Роберто беше такова едно сериозно момче, което израсна навъсен, отговорен мъж — и аз се гордеех — та как иначе! Но си мислех, че кръвта на Контини най-сетне е отстъпила на цивилизацията. Обаче не. Тя само е тлеела в жилите на момчето ми и е чакала условията, които

да го превърнат в мъж, луд и безразсъден като нашия родоначалник, като стария Чироко!

Противоречивите чувства към Роберто и умората лишиха Бренди от всякакъв такт.

— Значи той е навъсен и отговорен крадец на диаманти? Тук нещо куца! — Тя си прехапа езика. Нямаше значение колко е разочарована от Роберто, не биваше да си го изкарва на приятния старец, който обичаше внука си и ѝ поднесе вино и бисквити.

— Ще разбиеш сърцето на моя *nonno*, като се изказваш по подобен начин за семейния занаят — захили се Роберто и докосна с показалец мекото на ухото ѝ.

Бренди рязко се дръпна.

— Щом те чака процес, явно не си усвоил кой знае колко добре семейния занаят.

Ноно се изкикоти и започна да се пляска по коляното.

— Тя те закова!

Старецът изобщо не беше засегнат, затова Бренди се разгорещи.

— Би трябвало да оставиш незаконната дейност на професионалисти като Мосимо.

Смехът на Ноно секна.

— Хей, Роберто, ти не предупреди ли очарователната и красива Бренди?

— Да. Тя твърди, че щяла да постъпи както намери за добре.

Двамата мъже я изгледаха така, сякаш не бе особено умна.

Ноно изцъка укорително с език.

— Ноно, надявах се, че ще покажеш на Бренди част от триковете си.

Ноно се взря във внука си и полекичка кимна.

— Да, разбира се.

На Бренди каза:

— Разбира се, аз съм немощен и не съм пъргав както някога. Ще простите непохватността на стареца, нали?

Бренди се досети, че ще я смаят, но какво да се прави? Налагаше се да участва в играта.

— Какво да правя?

— Изправете се. — Ноно също се изправи и с ръце върху раменете ѝ я насочи към прозореца. — Ето така. Оттук светлината е

най-добра, за да ме наблюдавате. Трябва да си носите часовника. — Той ѝ подаде един тимекс на кожена каишка.

Бренди зяпна. Часовникът беше досущ като нейния.

Той беше нейният.

— Сложете си го — нареди Ноно.

— Но аз бях с него. — Значи го беше свалил от китката ѝ, докато я е отвеждал към прозореца.

Роберто се ухили.

— Браво, Ноно. — Тя закопча тимекса. — Бива си ви.

— Поласкан съм, но вие няма с кого да ме сравнявате, нали така? Нали? — Той ѝ подаде пръстена, който Тифани ѝ беше подарила по случай дипломирането.

— Как го направихте? — Беше го свалил от пръста ѝ!

— Виж си часовника — посъветва я Роберто.

Бренди си погледна китката. Тимексът го нямаше.

Ноно пак ѝ го връчи.

— Брей че лесно се губят такива неща — весело я предупреди той. — Ето на. Загубила сте си ключовете.

Те би трябвало да се намират в джоба на сакото ѝ.

— И мобилния си.

В другия ѝ джоб.

— Виж си часовника — повтори Роберто.

Нямаше го. Отново. Зави ѝ се свят.

— Как го направихте? — повтори тя. Прибра ключовете и мобилния обратно по джобовете. Закопча си часовника без особена надежда, че ще остане на китката ѝ.

— Това нищо не е — скромно призна Ноно. — Трябваше да ме видите преди.

— Преди какво?

— Преди това. — Той повдигна сакатата си ръка и я показа отпред и отзад. — Това е дясната ми ръка. Аз съм десничар. С лявата не ме бива и наполовина.

— Какво се е случило? — попита Бренди.

Сърдечната усмивка на Ноно изчезна и той доби мрачен израз. Яростен израз.

— Случи се Мосимо.

— В какъв смисъл? — Уплашена и отмаляла, Бренди се приведе към него. Спомни си, че Роберто изви китката на Мосимо, но не разбираше как подобна маневра може така да ти осакати ръката. — Как Мосимо...

Роберто я осведоми за това, което я интересуваше:

— Изпотроши всяка костица в дядовата ръка с чук.

ПЕТНАДЕСЕТ

Бренди се отдръпна много, много далеч от този образ. Чук, ръждясала калена стомана, размазва безжалостно крехките костици на човешка ръка...

— Искаше бизнеса ми — продължи Ноно. — Аз нямах никакво намерение да му го отстъпя. Но от болницата човек не може да ръководи екипа си, а майстор-крадец никога не може да работи отново с такава ръка.

— Хората му се разплакаха, щом видяха ръката на Ноно. В своята област той надмина всичките си предшественици. За в бъдеще няма да се намери втори като него. Той беше творец. Да счупиш ръката му, е като да разбиеш Пламъка на Романови. — Роберто я наблюдаваше, опрял лакти на коленете си, сключил длани.

Сега Бренди разбра защо Роберто инициира този малък спектакъл. Това не бяха панаирджийски трикове, а най-добрият начин да я убеди колко опасни са Фосера. Не просто убийци, а хора, които обичат работата си...

Тя се предаде — точно както Ноно и Роберто бяха предвидили.

— Добре. Няма да се оплача от тях в полицията.

— Обещавате ли? — Ноно ѝ върна часовника, пръстена, ключовете и мобилния.

— Обещавам. Схванах! — Тя рухна на дивана. Едва се държеше на краката си от мисълта за подобно насилие, за подобна болка. — Не съм глупачка! — Ала потрепери.

Прав ли беше баща ѝ? Беше ли глупава? Беше се забъркала в глупава ситуация с професионални крадци като съюзници и други професионални крадци, които представляваха опасност за живота ѝ; адвокатите, които би трябвало да ѝ бъдат съюзници, се изявяваха като нейни врагове, а един от най-изтъкнатите чикагски съдии я презираше заради компанията, в която тя се движеше. Бренди разтри дясното си око, където я болеше, и се опита да забрави подигравателния тон на баща си, който кълтеше в главата ѝ.

Бренди е глупава.

Не беше. Знаеше го. Справи се отлично с учението, а приятелите се осланяха на здравия ѝ разум.

Но в моменти като този, когато беше уморена и обърквана, беше по-лесно да повярва на баща си.

Тя приписа познатото парене в стомаха на днешните си притеснения.

— Роберто, ако не сътрудничиш на Мосимо, и той ли ще ти размаже пръстите с чук?

— Недейте се тревожи за Роберто. Той може да се оправи. Не е майстор като мен, но е сто пъти по-умен. — Ноно почука с пръст по челото си и смигна. — Е, хайде да не е сто пъти, ама е умник.

Роберто прихна.

— Ноно, ти още ли излизаш с Кармин?

— Не, тя взе да ми прави фасони. — Ноно недоволно се отпусна на фотьойла. — Когато изведох Тереза на голф, Кармин побесня. Нямам време за сцени на ревност.

От промяната на темата Бренди разбра, че са доволни от обещанието ѝ. Тя облегна глава на дивана и се опита да не мисли как чукът размазва ръката на Ноно, за pistolетите и бруталността на тези хора, за потрошения ѝ апартамент, за несигурната ѝ адвокатска кариера...

— Мама разправя, че отново трябва да се ожениш.

— Майка ти да си гледа работата.

— Тя казва, че ще го направи, когато първо ти започнеш да си гледаш своята.

Гласът на Роберто долиташе до нея някъде отдалеко. Тя се обърна и го погледна. Беше толкова красив. Даже профилът му беше великолепен. Сърцето ѝ се свиваше, косъмчетата по ръцете ѝ настръхваха, а щом се сети с какво упоение се любеха... Мили боже! Тя повдигна глава. От всички неща, за които не биваше да мисли, това беше номер едно. Никога, никога не биваше да се унася в спомени за онази нощ, за онзи уикенд...

За какво говореха тези двамата? Май за някакви роднини... всъщност не разбираше и думичка. Нима слухът ѝ изневеряваше?

Не, усмихна се Бренди. Те говореха на италиански.

Беше ѝ топло, чувстваше се сита, снощи почти не беше спала... знаеше, че го е загазила здравата. Тифани щеше да я порицае, че е заспала, докато е на гости, но тя щеше да затвори очи само за няколко минутки... само за няколко секунди...

* * *

Ноно кимна към Бренди и се усмихна.

— Заспа.

— Беше въпрос на време. — Роберто се изправи и погледна Бренди, която се беше свила в единия край на дивана. Брадичката ѝ опираше в гърдите. Той я издърпа така, че да полегне. Ноно пхна възглавница под главата ѝ, а Роберто повдигна краката ѝ на дивана. Бренди измърмори нещо; нослето ѝ се намръщи, сякаш ѝ се присънваше нещо неприятно.

Не, разбира се. Как да ѝ се присъни нещо приятно? Беше преживяла няколко сътресения поред. Общо взето, денят беше ужасен.

— Вземи ѝ мобилния, Ноно. Да не би да я събуди.

Ноно извади телефона от джоба ѝ.

Роберто взе едно одеяло и я зави. Харесваше му да я гледа как спи в дома на Ноно със златна коса, разпиляна по тъмната кальфка на възглавницата. Сложи един кичур зад ухото ѝ и се обърна към дядо си.

Ноно го гледаше с ръце на хълбоците.

— Приличаш на някоя италианска продавачка на риба — тихичко подхвърли Роберто.

— Да бе, да. — Старецът взе гарафата и още една бутилка вино и се отправи към кухнята.

Роберто затвори вратата. Седнаха на старата маса, дяляха ги само чашите.

— Коя е тя? — запита Ноно.

— Едно момиче, с което се запознах.

— Хубаво момиче. Какво ще го правиш?

На моменти дядо му можеше да бъде адски рязък.

— Тя си ме набеляза. А аз се съгласих. А когато разбрах, че ми е адвокатка, за тогава ли питаш? — Роберто разпери ръце в типично италиански жест на примирение. — Какво да правя?

— Ти си луд: да я вземеш, докато си на работа.

— Още не съм се заел с работата, а ти трябваше да видиш израженията на Фосера, когато ги запознах. Те представя нямаха как да тълкуват ситуацията. — Роберто се засмя тихичко и наля две чаши догоре. Мъжете се чукнаха и отпиха. — Не знаеха да повярват ли, че ми е адвокатка. Не можеха да отлепят очи от нея. Няма да я излагам на опасност, Ноно, но ще я използвам, за да им замажа очите и те да не разберат какво всъщност става.

— Какво всъщност става?

— Съвсем скоро ще разберем. — Роберто погледна първо задната врата, после часовника си.

Който беше изчезнал.

— Върни ми го. — Протегна към дядо си шепа, пълна с дребни монети.

Ноно бръкна в джоба си. На лицето му разцъфтя усмивка.

— Хей, момче, ставаш добър. Не знаех, че си ме преджобил.

— Упражнявам се.

— Адски правилно. — Ноно му върна часовника. — За такава работа трябва да си най-добрият. Отново ми кажи защо си забъркал момичето.

Роберто си пое дъх и осъзна как дробовете му се изпълват с въздух, как гръдният му кош се издува, как кръвта кипва в жилите му, как го завладява непознатата досега възбуда.

— Искам работата да мине като по вода. Искам да отмъстя за ръката ти. Искам да покажа на света какво мога. Искам копелетата, които ми парят под петите, да разберат с кого са се захванали. И искам тя да е с мен. Искам да е до мен.

Ноно бавно поклати глава в знак на разбиране.

— Момче, дълги години духът на Контини е бил погребан дълбоко в теб. Но сега го виждам. Ти си луд като всички нас.

— Не обичам да ме притискат в ъгъла.

— Ясно. А момичето ми харесва. — Ноно се втренчи мрачно в Роберто. — Сигурен ли си, че е тази, за която се представя?

— Не. Не съм сигурен. Би могла да е подставено лице на Фосера или по-вероятно на ФБР. — Нищо не беше изключено.

— Да, да. — Ноно потърка брадичка. — Според клюката Мосимо го е загазил.

— Защо да е загазил?

— Не притежава умения. Открай време го бива само да планира задачи и да изнудва хора, които да свършат черната работа. Доста време мина, откакто за последно направи голям удар. Носят се слухове, че по-младите стават неспокойни, гледат да се отцепят, захващат се самостоятелно с рекет, създават проблеми на улицата — побоища и грабежи. Голяма фамилия — голяма издънка. Още никой не е заловен, но май текат пазарлъци кой ще замести Мосимо.

— Чудесно. — Роберто се замисли за мъжете на масата в заведението днес. Кой от тях щеше да заеме мястото на Мосимо? Грег? Данте?

Не. Фико, мъжа с белезите от акне и проницателните, умни очи. Беше наблюдавал пререканието между Роберто и шефа си без емоции, сякаш не го интересуваеше кой ще победи и кой ще загуби.

— Мосимо трябва да те принуди да му сътрудничиш и да изпиш цялата работа, иначе ще го изпратят в пенсия, независимо дали това му харесва, или не — каза Ноно. — Непременно да се погрижиш за момичето. Звярът, приклепен в ъгъла, е опасен.

— Няма да позволя Брендъ да пострада. — Роберто щеше да я завърже, ако се налага, за да не се изпречи тя на пътя на злото. Щеше да убие, преди да допусне който и да било да я нарани. — Още нещо, което трябва да знам?

— Сдобих се с плановете на музея — ухили се Ноно.

— Изобщо не съм се съмнявал — засмя се Роберто в отговор.

— Струваха ми цяла пачка. — Ноно извади спретнато руло с подробните плановете на музея иззад нащърбената зелена кутия за хляб.

— Ще ти платя. — Докато Ноно развиваше картата, Роберто се изправи и остави пълната си чаша върху единия ъгъл, за да я застопори.

Ноно постави чашата си в другия ъгъл.

— Това е най-голямото ми приключение, откакто ме приеха в болницата с тази ръка.

Главите им почти се докосваха, докато обсъждаха входните и изходни пунктове, мерките за сигурност, капаните, които евентуално можеха да са заложени... как да осуетят строежите на Фосера. Това беше военен съвет, където липсваше само един от генералите.

На задната врата се похлопа.

Роберто нави плановете и ги прибра в долапа. Отиде при кутията за хляб, отвори я рязко и измъкна заредения пистолет, който Ноно държеше там.

Ноно отиде до вратата между кухнята и хола, за да нагледа Бренди. Кимна на внука си и отново затвори.

Роберто огледа двамата мъже през шпионката. Яките им бяха вдигнати нагоре, шапките им бяха смъкнати надолу, но лицата им бяха открити. Те гледаха право напред, все едно знаеха, че първо ще бъдат идентифицирани, преди да ги допуснат вътре.

Не че не можеха да прострелят ключалката, ако така преценяха.

Роберто изключи алармата, превъртя секретния ключ и откряна вратата, колкото те тихичко да се промушат през нея.

Ноно стоеше до масата с извити устни, настръхнал от негодувание.

Роберто заключи вратата и настрои алармата.

— Някой видя ли ви на влизане?

— Не. Държат къщата под наблюдение, но не ни видяха. — По-възрастният мъж по навик си свали палтото и шапката.

По-младият остана по палто, взирайки се в Роберто, сякаш беше престъпник. Какъвто той май беше.

Не се ръкуваха.

По-възрастният мъж седна на масата и подкани с жест младия.

— Вади плановете и сядай.

Неохотно младежът извади лаптоп от куфарчето си. Отвори го и се показаха плановете на Художествения институт. Изглеждаха почти еднакви с плановете на Ноно. Почти. Но не съвсем.

Роберто се приведе към екрана и незабавно установи разликите. Интересно — и още по-предизвикателно.

— И през ум не ми е минавало, че ще работим с такива като вас — обърна се към непознатите Ноно.

По-възрастният мъж го погледна.

— Аз самият не изгарям от радост. А сега на работа. Имаме да планираме кражба на диамант.

ШЕСТНАДЕСЕТ

Бренди отвори очи. Не знаеше къде се намира.

Къде беше?

Остро си пое дъх, обзета от паника.

После споменът я заля, истината изплува.

Роберто. Това беше къщата на дядо му — къщата на Ноно. Дядо му беше осакатен жестоко от едни хора, които бе срещнала днес. И тя не смееше да сигнализира за тях в полицията.

Апартаментът ѝ бе потрошен от вандали, скъпоценният ѝ дракон бе счупен. Първият ден от работата ѝ се беше превърнал в кошмар.

Намираще се в чужд град. Нямаше към кого да се обърне. Никой не можеше да ѝ помогне освен Роберто, който беше крадец на бижута — или нещо по-лошо.

Бренди бавно седна и се огледа. Беше сама в хола. Лампата в ъгъла бе включена, пердетата бяха дръпнати. Тя лежеше на дивана. Заспала е. Кога беше заспала?

Мъжки гласове ли беше чула от кухнята?

Къде беше Роберто?

Тя скочи толкова бързо, че ѝ се зави свят. Втурна се през кухненската врата, застана до стената, олюлявайки се, и се ококори.

Роберто шеташе край фурната. Белите му ръкави бяха запретнати до лактите, носеше бяла престилка с рюшчета и разбъркваше една тенджера с дървена лъжица. Ноно надничаше в друга тенджера и спореше с внука си какво точно да сложат в нея.

На Бренди продължаваше да ѝ се вие свят. Беше рипнала от леглото... и беше видяла Роберто. И двете докарваха до шемет.

Само дето имаше чувството, че шеметът, причинен от Роберто, никога няма да спре.

Двамата мъже весело се усмигнаха на влизането ѝ.

— Добре ли си? — Роберто остави капещата лъжица на червения гетинаксов плот и направи крачка към нея.

Не. Бренди не желаше той да я докосва.

— Добре съм. — Тя го измери с поглед. — Хубава престилка.

— Бабината. — Той ѝ смигна и отново разбърка къкрещата тенджерка. От нея се носеха миризми на чесън, лук, зехтин и босилек.

— О! Нашата малка спяща красавица се събуди. — Ноно се запъти към нея усмихнат, благ, напет... леко подпийнал. Погъделичка я по бузата със скованите си пръсти. — Приготвяме ти вечеря, *cara*.

— Благодаря, Ноно. — Тя се усмихна на стария човек и си помисли: *Роберто да готви!* — Ухае великолепно.

— Сосът е по стара семейна рецепта. С него заливаме домашно приготвената полента^[1] и ангелите запяват от радост. — Роберто си целуна пръстите.

На Бренди ѝ идеше да грабне целувката от въздуха, но за днес достатъчно се беше правила на глупачка. Вместо това огледа тясната старомодна кухня. Масата в средата беше застлана с покривка на червени и бели карета, отгоре бяха подредени три чинии със сребърни прибори и огромна салата в дървена купа. Масата беше приготвена за трима...

От съня ѝ изплува смътен и неясен спомен.

— Тук има ли още някой?

— Още някой? — Ноно повдигна вежди, но невинността не отиваше на набръчканото му лице.

— В просъница ми се стори, че чух мъжки говор.

— Ние си приказвахме. — Роберто посочи себе си и дядо си. — От месеци не сме се виждали. Имахме да наваксваме.

— Ясно. Сигурно затова ми се е сторило така. — Макар да ѝ се струваше, че гласовете бяха различни... навярно е сънувала. Тя отметна косата от лицето си. — Колко е часът?

— Седем. Ти спа четири часа.

— О, не. — Тя заровичка в джоба си. — Не позвъних в „Макграт и Линдоберт“.

— Аз се обадох. Телефонът ти е на масата, където е сервирано за теб. — Роберто посочи стола ѝ. — Обичаш ли гъби? Понеже ние боготворим гъби и ако не обичаш, ще трябва да се задоволиш с бутилиран моряшки сос.

— Обичам гъби — машинално отвърна Бренди. — С кого говореше?

Роберто се усмихна бодро.

— Поприказвах си с Глен и го лиших от илюзиите му кой е главният в маймунарника.

— О, не. — Бренди се свлече на стола си. Глен нямаше да й прости.

— Уверявам те, *cara*, спорът се въртеше около това какво очаквам от него. Изобщо не стана дума за теб. — Роберто твърде добре я разбра.

— Няма значение. — Тя обхвана в длани главата си. — Той ще си го изкара на подчинените.

— Но ти няма да го виждаш.

— Какво имаш предвид? — Тя надигна глава.

— Няма по цял ден да вися във вашите офиси, независимо колко са луксозни. — Роберто опита соса и подаде лъжицата на Ноно. — Още магданоз?

— Още магданоз и щипка сол.

— Разпореждането на съдия Найт ни обвързва, нали? — заговори я отново Роберто. През цялото време? Денонощно?

Някак си подробностите от съдийското разпореждане досега й бяха убягнали. Беше прекалено изтощена от преживените шокове, за да си даде сметка за усложненията, но сега мозъкът й се размърда. С отчайващо бавно темпо, но все пак набираше скорост.

— Трябва да бъда в офиса. Току-що започнах работа.

— Аз също имам работа. Шеф съм на голямо акционерно дружество.

— Ти си крадец на диаманти!

— Това ми е странично занимание.

— По дяволите! — Бренди тупна с ръка по масата и чиниите подскочиха. — Кой си ти, всъщност?

— Точно за когото ме мислиш — светкавично отвърна той.

— Едва ли е възможно да си толкова лош — повиши тон тя.

— Ей сега ще приготвя качамака. — Ноно сипа малко зехтин в една тенджерка и включи котлона.

— Къде ще спим?

— Аз ще спя в хотела си. — С цялата си наглост Роберто звучеше спокоен.

— Не искам да спя в твоя хотел. Трябва да се прибера в апартамента си. Току-що се нанесох. Трябва да свърша някои неща. —

Да оправи — отново — след погрома. Това нямаше да стане, ако си беше стояла вкъщи, вместо да се глези с декадентски разкош и да се люби с Роберто.

— Добре. Ти ще спиш в апартамента си, а аз — в хотела.

— Ще избягаш и аз ще оберка калая!

— Вече ти дадох дума, че с нищо няма да спъна служебното ти израстване. — С цялата си наглост сега Роберто звучеше наскърбен.

— Малка Бренди, подай ми чиниите — помоли Ноно.

Тя ги събра и ги остави на плота.

— Направо не е за вярване, че ще спим заедно. Какво си е въобразявал съдията?

Дядо и внук се спогледаха. Бренди размаха пръст:

— Недейте така. За нищо на света няма да спя отново с Роберто. За нищо на света.

— Аха! — Ноно плясна Роберто по главата. — Какви си ги вършил? Бренди е свястно момиче.

Ужас. Даже не можеше да оправдае с недоспиване лапсуса си. Току-що бе дремнала четири часа.

За сметка на това можеше да се оправдае с близостта на Роберто. Той очевидно предизвикваше засечки в мозъка ѝ; иначе нямаше да прави такива елементарни грешки.

— Тя е свястно момиче и съвсем ще се освести, когато я нагостим хубаво. — Роберто многозначително погледна Ноно. — Повярвай ми. Знаем го отличен опит.

— Значи има същия темперамент като баба ти. — Ноно мъдро кимна. — Скъпа Бренди, ще сервираш ли салатата?

Тя войнствено присви очи, но апетитното ухание на запръжка и на сос я изкуши. Изведнъж се почувства адски прегладняла. Разклати стъкленицата с олио и оцет и овкуси салатата, след което я разбърка с пластмасовата лъжица. Ноно донесе чиниите на масата и се настани от края. Роберто си свали престилката и седна до него. Бренди се разположи срещу Роберто.

Ноно им протегна ръце.

Бренди положи длан в неговата и се загледа в широката ръка на Роберто.

Не искаше да го докосва. Не стига, че слушаше топлия му глас с лек италиански акцент, но когато го докосваше, забравяше какви

неприятности ѝ е създал, съмнителната му честност, мръсната му професия и усещаше тялото му до нея, в нея, върху нея. Това я караше да го желае — желание, на което не се знаеше дали ще устои.

Роберто не беше мъж за жена, стъпила здраво на земята, с очи, устремени право към целта. За жена като нея.

Но двамата мъже я чакаха да затвори кръга за молитва, затова тя неохотно стисна Робертовата длан.

Ето, че не беше толкова страшно. Можеше да издържи...

Ноно изрече традиционния католически благослов и завърши с: „Отче наш, молим ти се, подкрепяй ни. Амин“.

Ноно и Роберто стиснаха ръцете ѝ.

— Амин — прошепна Бренди, изненадващо за себе си.

При първата хапка едва удържа радостното си възклицание. Това не беше храна, а амброзия. След още една хапка вдигна поглед и осъзна, че мъжете я гледат.

— Вкусно е — похвали тя яденето.

Дядо и внук се ухилиха и започнаха да се хранят.

Бренди беше довършила първия си резен полента, когато Роберто съобщи:

— Разговарях също така със сестра ти.

Бренди остави вилницата.

— Говорил си с Ким?

— Тя позвъни и аз вдигнах телефона ти.

— Защо не ме събуди?

— Спеше толкова сладко. Не се притеснявай, проведохме ползотворен разговор.

— Обзалагам се. — Днес злополучията се редяха едно след друго. — Какво ѝ каза?

— Че ще се грижа за теб.

— О, не. — Бренди си представи реакцията на Ким. Сестра ѝ не беше от жените, които вярват на мъжката честна дума.

Всъщност в това отношение двете си приличаха.

— Тя иска ти да ѝ се обадиш. — Той улови ръката ѝ, когато Бренди се надигна да стане. — Покажи малко уважение към труда ни. Можеш да ѝ звъннеш след вечеря.

— Когато съм гладна, не съм заядлива — раздражено рече Бренди.

— Не, миличка. — Ноно я отрязва абсолютно спокойно. Когато вдигна поглед, установи, че Бренди го гледа яростно. — Прощавай! За миг прозвуча досущ като жена ми.

Роберто сведе глава и се опита да скрие усмивката си.

Опитът му не се увенча с успех.

— Според мен двамата трябва да пренощувате при мен — предложи Ноно.

Бренди се нуждаеше от известно усамотение, за да проумее как така всичките й планове са разбити на пух и прах. Затова се усмихна и го потупа по ръката.

— Благодаря ти, Ноно, но не нося никакви дрехи. Даже четка за зъби нямам. А след толкова ядене днес определено ще ми трябва четка за зъби.

— Горе раклите в спалнята още са пълни с дрехи на Мариябела. Мариябела е дъщеря ми. Майката на Роберто. Изобщо няма да възрази, ако останеш. — Ноно ласкаво й се усмихна. — Аз ще оправя леглото ти, а Роберто ще отскочи до магазинчето на ъгъла за четка.

Бренди с удоволствие констатира, че на Роберто наистина му стана неприятно.

— Господи! Ноно, навънка е кучешки студ!

— Бягай. — С една-единствена дума Ноно отпъди внука си.

— Имаш си шофьор — напомни му Бренди.

— Няма да викам Нюби за една пресечка. — Роберто довърши яденето си.

Тя се усмихна. Нека види какво й е било да се разхожда пеша из цяло Чикаго в това време.

— Сладко нещо е отмъщението.

— Значи ще останеш — констатира Ноно.

Действително не й се искаше. Но леглото в апартамента й беше с чисто нов матрак, платен от домоуправителя. Искаше да се прибере у дома — но не и на онова място. Не искаше да усеща миризмата на прясната боя и да мисли за страшното послание под нея, да вижда дивана без възглавниците, да стъпва по влажните килими и да се надява, че всички гадости от него са изчистени.

Докато тя се двоумеше, от гърдите на Ноно се откъсна въздишка.

— Аз съм самотен старец. Невероятно самотен. Много ще се зарадвам на гости. Разбира се вие, младите, не искате около вас да се

навърта някой немощен дядка...

— Ноно, изнудваш ме.

— Ами да. — Очите му проблеснаха закачливо. — Мерси, че забеляза.

Бренди не можа да му устои.

— С удоволствие ще остана.

С примирен израз Роберто се изправи и отиде да вземе палтото си.

— Само за тази вечер! — уточни Бренди.

— Разбира се, малка Бренди. — Ноно я потупа по ръката. — Роберто, така и така ще ходиш в магазина — купи и яйца, да има утре за закуска.

— Добре. — Роберто си надяна кожените ръкавици. — Още нещо?

— Прясно мляко. И някакъв шоколадов десерт.

— Добре. — Той нахлупи над ушите си една тъмна плетена шапка. Би трябвало да изглежда смотано с нея.

А изглеждаше по момчешки секси. На Бренди ѝ идеше да увие шала около врата му и да го целуне със заръката да побърза. Вместо това му заръча:

— Четката да е мека и с компактна глава.

Той я погледна. Само я погледна. Не се усмихна, ала очите му гледаха обичливо, сякаш се радваше да я вижда така, с дядо си.

— Мека, с компактна глава — повтори и се запъти към вратата.

Тя се отвори и се затвори, а Бренди и възрастният човек останаха на масата, усмихвайки се.

— Той е добро момче. Само дето е поразглезен. — Ноно кимна мъдро.

— Определено е поразглезен. — *Разглезен и шеметен.* Когато я погледнеше по този начин, тя забравяше всичките му прегрешения, покорена от неговото обаяние.

— Разглезен е от момичета като теб. Не е хубаво да ноцувате заедно. — Ноно поклати глава. — Случват се какви ли не случки.

Случват се случки! И още как, щом става дума за Роберто.

— Зная. Зная. Вие, младите, спите с когото ви падне и намирате старчоци като мен за старомодни, обаче собствената ми дъщеря на свой гръб научи, че мъжете са гадини, които се стремят към наслада,

без да помислят за последиците! — Ноно извиси глас, черните му очи запламтяха гневно. — Наложил се да изпратя Мариябела в Италия, за да роди бебето.

— Роберто ли? — Брендли смяташе, че той е графски син.

— Да, Роберто. Той се роди като извънбрачно дете. После дъщеря ми се омъжи за графа, който оправи всичко.

— О! — Брендли беше хем обърквана, хем раздражена. Трябваше да научи повече за Роберто. — Нали графът му е баща?

— Във всяко едно отношение — увери я Ноно. — Остани тук да си пийнеш още вино. Аз ще ида да оправя леглата.

— Ноно, а да ти се намира компютър, на който да си свърша една работа? — импулсивно попита тя.

— Естествено, че ми се намира. Роберто ми купи чисто нов компютър за рождения ден. Ела, ще ти го покажа.

* * *

Роберто вървеше по тъмната улица с глава, приведена срещу вятъра. Чувстваше се толкова измръзнал и вдървен, колкото Брендли се надяваше. Лампите на терасите хвърляха някаква светлина; звездите бяха далеч и се губеха върху чернотата на космоса.

Ала на устните му изгря усмивка — тя с такава охота го изпрати да се намръзне.

Не беше жена, която да разиграваш. Беше интелигентна, страстна, съобразяваше бързо — и естествено, беше отмъстителна. Последното не беше неотменна черта на характера ѝ, но когато една жена е предложила съкровищница от прелести на годеника си и те са били отритнати — както в нейния случай — тя решава да си отмъсти на целия мъжки род.

Роберто разбираше. Само се надяваше и тя да разбира, че когато моментът назрее, той отново ще я вкара в леглото си.

Но всъщност... по-добре да не разбира. Брендли беше волева и ако узнаеше за намеренията му, решимостта ѝ щеше да се засили. Харесваше му да я ръководи, да ѝ помага в новата работа, докато разпалва пожари в тялото ѝ. Когато настоящата ситуация бъдеше разрешена, той щеше да засити себе си — и нея.

Стисна юмруци в джобовете.

Само че изчакването се оказваше по-трудно от очакването. Като я видя да дреме на дивана — сладка и беззащитна — в него затрептяха една нежна и една свирепа струна. Не разбираше тази *необходимост* да обладае жена, с която се бе любил до насита едва преди ден.

Обаче щеше да се овладее. В края на краищата Ноно бе прав: Роберто открай време бе трезвата, разумна глава в семейството...

Зад него някой се изкашля. Изкашля се, сякаш не му се искаше, но не можеше да се удържи.

Роберто не забави крачка. С нищо не показва, че е чул. Вместо това изчака, докато стигна до най-неосветената част на улицата и се плъзна в сенките край кофите за боклук.

Младежът несръчно го последва, давейки се от кашлица.

Младежът наистина беше болен.

Когато го препъна, Роберто внимаваше да не го убие.

Той почна да се бори, размахвайки яростно юмруци.

Роберто седна върху гърдния му кош и го притисна върху ледения бетон.

— Какви ги вършиш? Защо ме следиш?

— Не е вярно — изхриптя непознатият.

— Напротив. Ти и онзи другия. Какво направихте, поделитехте си задълженията ли?

— Наложих се. — Момчето отново се разкашля.

Роберто бе готов да се обзаложи, че ФБР му е сложило опашка, но ФБР не изпращаше на оперативни задачи агенти с пневмония.

— Значи си от клана Фосера.

— Не! — Момчето неистово се съпротивляваше.

— Глупости! — Роберто се приведе. Идеше му да го стисне за гушата и да го разпита, но малкият буквално се давеше от липса на въздух. Роберто щеше да е голям късметлия, ако не издъхнеше, докато е седнал върху гърдите му. Изправи се и заопипва дрехите си за мобилния.

— Ще ти извикам линейка.

— Не! — Момчето криво-ляво се закрепил на крака, после хукна по улицата, като се олюляваше.

Роберто поклати глава и го изпрати с поглед. Момчето щеше да удари джакпота, ако изкара нощта.

Кой, по дяволите, би изпратил такъв загубеняк да го следи?
Изключваме ФБР. Изключваме Мосимо.
Тогава кой?

---

[1] Полента (итал.) — качамак. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Бренди седеше на малкото бюро в спалнята на Ноно и невярващо се взираше в Робертовата снимка на деветнайсетинчовия компютърен екран.

„Роберто Бартолини, изпълнителен директор на «Бартолини Импортърс» отчита печалби, по-големи от седем процента, на събранието на акционерите... Очаква се придобиването на реномираната вашингтонска винарна «Пътеката на катериците» да повиши стойността на иновативното дружество...“

Тя прещрака от новинарската страница на друга:

„Граф Роберто Бартолини, уважаван италиано-американски бизнесмен и наследник на древно родово имение в Тоскана, придружава носителката на Нобелова награда Нина Йонстен на бала в нейна чест...“

Роберто стоеше до нобеловата лауреатка, която се покланяше на гостите, и излъчваше такава гордост и щастие, че Нина Йонстен спокойно би могла да е някой супермодел, а не деветдесетгодишна женица, която му стигаше до гърдите.

Бренди отметна косата от челото си и продължи да рови за клюки.

„Граф Роберто Бартолини, прочут със завоеванията си сред представителките на светския елит, както и с отказа

си да коментира авантюрите си, добавя ново попълнение към колекцията си — китайско-американската актриса Сара Уонг...“

— Виж ти! — Бренди се взря в Роберто и тъмнокосата азиатка. Това бе най-красивата двойка, която някога бе виждала... с изключение на снимката на Роберто с английската наследница Брауни Бърбанк. Те също бяха най-красивата двойка, която някога бе виждала. Да не пропусне и Роберто с немската оперна певица Лия Камберг. Незнайно как край него всяка жена се разхубавяваше.

Бренди погледна измачкания си костюм. Вероятно само тя беше изключение. Струваше й се, че след днешния ден е напълно скапана.

Но колкото и да й се искаше, не биваше да се пули дълго над снимки с бившите Робертови любовници. Ноно й приготвяше леглото, после щеше да се върне за нея, а междувременно тя трябваше да узнае кога внукът му е кривнал по лошия път.

Откри статистиката в най-актуалните статии:

„Граф Роберто Бартолини, уважаван международен бизнесмен, е обвинен в кражба от любовницата си... Госпожа Глория Вандермиър твърди, че той задигнал бижутото й, след като пренощувал в нейния дворец. «Той си струва, но не чак колкото осемкаратов диамант» — цитираме нейното изказване. Когато го потърсихме за коментар, граф Бартолини повдигна рамене: «Аз съм бизнесмен, а не жиголо». Все пак дискретният италиански благородник отказа да уточни дали е спал с госпожа Вандермиър. По майчина линия граф Бартолини е потомък на италиански изселници в Америка, а за дядо му Серджо Контини се говори, че е бил шеф на обръч от крадци на бижута в Чикаго, но преди по името на графа нямаше и петънце от скандал.“

Бренди изтри историята на сърфирането си, изключи компютъра и се отпусна на ергономичния офис стол. Търсенето в интернет само я

бе объркало допълнително.

Роберто никога преди не е бил обвиняван в престъпление. Той беше богат, той беше уважаван, той беше бизнесмен, той беше любовник... Беше ли крил хобито си от пресата до мига, в който е рискувал твърде много? Това дефект на характера му ли беше? Или госпожа Вандермиър беше озлобената и зарязана любовница?

Ноно почука на вратата:

— Хей, малка Бренди, стаята ти е готова.

Тя моментално скочи и тръгна към Ноно. По-късно щеше да му мисли. Сега знаеше това, което светът знаеше за Роберто, и беше адски объркана.

Ноно я поведе по коридора и отвори вратата към спалнята на Мариябела.

— Заповядай. Парното е включено, но още е малко студеничко. — Той посочи раклата от кленово дърво. — Там са пижамите на Мариябела. В гардероба ѝ има халат. Не се притеснявай, взимай каквото ти трябва. Мариябела е мила. Винаги е готова да обслужи.

— Благодаря ти, Ноно.

— Банята е в дъното на коридора. Можеш да киснеш там колкото ти душа иска — Мариябела винаги се усамотяваше в нея. Седеше вътре с часове. — Той се изкиска, сякаш казваше стара семейна шега. Тласкана от някакъв импулс, Бренди го целуна по бузата.

Той я потупа.

— Приятно е да ти гостува хубава млада жена, нищо че тя придружава разхайтения ми внук.

На долния етаж вратата се отвори и затвори.

— Ето го най-сетне. — Ноно се запъти към стълбището. — Ще ти донеса четката за зъби.

— Благодаря ти, Ноно. — Бренди влезе в спалнята и изпита усещането, че се е върнала в седемдесетте години. Мокетът беше в лавандулов цвят. Тапетите и кувертюрата бяха поръсени с лавандулови цветчета. Жълтеещ плакат на „Дженезис“ с младия Фил Колинс (чиято коса още тогава беше започнала да се разрежда, макар и малко по-дълга) беше забоден на тавана. По тръбите на парното се носеше глухо бучене. Въпреки студа стаята я приветства с топлината на жената, която бе дъщеря на Ноно и майка на Роберто. Бренди без колебание потърси спално бельо в раклите. Първо откри пижамите и намръщи

лице. Нищо чудно, Мариябела беше по-ниска от Бренди с двайсетина сантиметра. Разбира се, Ноно не се беше сетил за това, а Бренди не би искала да го засегне, като се оплаче. Вместо това се разрови по-надълбоко и откри бархетна нощница. Нахлузи я през главата и установи, че ѝ стига до средата на прасеца.

Огледа се в огледалото. Ръцете ѝ стърчаха. Глезените ѝ стърчаха. Приличаше на тронав жираф и се чувстваше като Алиса в страната на чудесата, когато пада в заешката дупка. Всичките ѝ възприятия се извиваха, гърчеха, разтягаха, свиваха и тя не знаеше къде е горе и къде — долу.

Отвори пидиейя си на списъка с качества, които трябва да притежава идеалният мъж. Препрочете ги. *Честен, солидна опора, целеустремен, разумен...*

Роберто не беше нищо от гореизброеното.

Нямаше значение. По-точно не би трябвало да има значение, защото тя не притежаваше Роберто. Не би трябвало да го желае.

Но... писецът закръжа над иконката с „изтрий всичко“.

Мобилният ѝ извънтя. Беше Ким и Бренди с облекчение затвори пидиейя и вдигна телефона.

— Какви ги вършиш? — Гласът на Ким ѝ проглуши ухото. — Майка ти не спира да ми се обажда, за да ми изкопчи информация. Преструвам се, че не съм в течение, а знаеш, че хич не ме бива за актриса. За късмет аз също не проумявам какви си ги намислила. Когато ти звъннах по-рано, онзи мъж ми се обади.

— За Алан ли го помисли? — Бренди закопча нощницата с десен на цветчета.

— Не, не го помислих за Алан. Не звучеше като мухльо, попаднал в лапите на лесбийка, затова се сетих, че е новият. Новият! Дето уж трябваше да го зарежеш след една нощ, а после — след уикенда. Какво става? — Ким непрекъснато повишаваше тон. — Ти да не си *полудяла*?

— Не съм полудяла. — Бренди се премести до прозореца и се втренчи в нощното небе, мъчейки се да види луната или звездите... или Господ. Би искала да си поприказва едно хубавичко с Господ. — Но някой май иска да полудея.

— Идиотка.

— Кучка — разсеяно отвърна Бренди. — Вандали са върлували в апартамента ми.

— Какво? Кога? — Бренди винаги можеше да разчита, че Ким ще реагира бясно на всяка заплаха, отправена към сестричката ѝ.

— Снощи. После отидох на първия си работен ден и моят италиански любовник се оказа ответникът по първия ми случай.

— Мъжът, който ми вдигна?

— Същият. — Бренди си свали фибите. — После съдът го постави под мое попечителство. Сега съм у дядо му, където ще пренощувам; освен това спорим къде ще спим до приключване на делото.

— Тоя май иска да се вмъкне в леглото ти?

— Не-е-е! — Бренди извади четката за коса от чантата си.

— Хайде де! Трябва да е сляп и малоумен, за да не прояви интерес. — В гласа на Ким се прокрадваше абсолютно недоверие.

— Алан не беше нито сляп, нито малоумен, а ето че не прояви интерес. — Бренди яростно започна да се реше.

— Той беше погълнат от себе си и държеше всички мъже да му завиждат за страхотната мацка, която е забил, но мразеше, че си по-висока от него, по-умна от него и безкрайно по-интересна.

— Ей, благодаря ти! — По принцип Ким беше доста дръпната и рядко сипеше комплименти. Бренди скъта тези до сърцето си.

— Той беше насилник — безизразно заяви Ким.

— Никога не ме е удрял. — Бренди захвърли четката.

— Не беше нужно. Вдъхваше ти неувереност, подрязваше ти крилцата. Сега налетя на друг тип, който получи каквото искаше от теб и сега е готов да те зареже.

Бренди се сети как Роберто я изпиваше с поглед, когато си мислеше, че тя не забелязва.

— Не точно...

— Аха! — победоносно извика Ким. — Знаех си. Знаех си, че си правиш майтап с мен. Мъжът, с когото разговарях по телефона, има глас на любовник.

— Скъпа моя сестро, какво разбираш ти от мъже-любовници? — насмешливо попита Бренди.

— Ти не си единствената, която преживя авантюра този уикенд. — В благоприличния тон на Ким Бренди долови съдържана възбуда.

— Я чакай малко. Чакай, чакай. — Бренди държеше да се изяснят. — Да не казваш, че си си намерила някого?

— Не е невъзможно.

— Ти си толкова придирчива, че е невъзможно.

Ким се засмя — дълбоко и радостно.

— Виж, тя е специална.

— Как се казва?

— Говорехме за теб.

— Как се казва?

— Значи този тип проявява интерес?

— Ще ти кажа, когато ми кажеш как се казва. — В другия край на линията настъпи мълчание и Бренди се ухили широко. Ким можеше да се инати. Но Бренди беше по-голям инат.

— Казва се Сара.

— Заместник-директорката, която се заяждаше с теб ли?

— Отговорих ти, сега е твой ред. — Само че Ким се смееше. Звучеше толкова щастлива, че на Бренди й домиля. Ех, ако не беше сестра й, изминалите четиринайсет години щяха да смачкат Бренди, но Ким се изправи срещу предразсъдъците по отношение на лесбийките и срещу обидите на баща си и стана успешен треньор. С такъв пример пред себе си Бренди трябваше да постигне целите си. Тя дължеше много на Ким.

— Какъв беше въпросът?

— Ще се оправиш ли? — троснато попита Ким.

— Естествено. Какво още може да ми се случи?

— Ами...

При тази единствена думичка антените на Бренди трепнаха подозрително.

— Какво! Какво, Ким?

— Само знай, че... може би издадох твърде много на майка ти.

— Какво? — О, не. — Какво ще рече „твърде много“?

— Тя ме затрупа с въпроси. Обърка ме. Не знаех как да се измъкна, а тя започна да гадае на глас и... Ей, трябва да затварям. Турнирът по плуване е довечера и сега е моят ред.

— Не смей да ми затваряш! Ким! Да не си посмяла! — Но връзката се беше разпаднала. — Мамка му! — Трябваше да се обади

на Тифани. — Мамка му. — Но втория път ругатнята не беше толкова пламенна.

Трябваше да се обади по-скоро. Знаеше го. Не биваше да обвинява сестра си, че неуспешно се е опитала да я покрие. Просто нещата се бяха усложнили много, не ставаше дума за обикновена раздяла, а Тифани страшно щеше да се разстрои — едно, че Бренди е била наранена, и второ, че не е изтичала при нея за помощ.

Но много години бяха изтекли, откакто Бренди считаше майка си способна да ѝ предложи нещо — особено утеха.

Отношението ѝ не укрепваше връзката им, но какво да се прави? Бренди опитваше да се преструва и единственият резултат бяха наскърбените погледи на Тифани.

Пое си дъх и набра домашния номер на майка си. Телефонът звънеше ли, звънеше; накрая се включи секретарят: „Съжалявам, не съм си вкъщи, за да отговоря на обаждането ви...“. Бренди потърси майка си на мобилния. Той звъня дълго, после се включи гласовата поща: „Съжалявам, точно сега не мога да се обадя...“.

Къде беше Тифани? На кино? На място, където телефоните не работеха?

Бренди отново набра Ким, но тя, разбира се, не вдигна.

Ноно почука.

Бренди прибра телефона в дамската си чанта. Нахлузи червеникавия кадифен халат, под чийто ръб щръкна широкия подгъв на нощницата. Отиде до вратата, открехна я на пет сантиметра и надзърна.

Не Ноно я избута безмилостно навътре, а Роберто. Огледа я от глава до пети и на устните му разцъфна усмивка.

Проклятие. Не изглеждаше развеселен. Изглеждаше... досущ когато тя си беше сложила дантелената нощничка и му бе изнесла съблазнително модно ревю. Черната му коса беше разрошена, все едно току-що си бе свалил шапката. Един кичур, увиснал на челото му, я изкушаваше да го отметне. В кафявите му очи тлееха пламъци, а устните му... устните му бяха толкова талантливи.

Не беше най-подходящият момент да мисли за такива работи.

Отдръпна се назад.

Той я последва.

Тя докосна копчетата на шията си, за да се увери, че са закопчани. Преглътна и попита:

— Четката за зъби?

— Заповядай. — Той извади пластмасовата опаковка от джоба на ризата си. — Рискувах живота и крайниците си, за да ти я купя. Заслужавам награда.

— Рискувах живота и крайниците си, за да обядвам с теб. Тъй че сме квит. — Тя нахално размаха четката.

— Значи и двамата заслужаваме награда.

— Да ги нямаме такива! — Тя кръшно се заизвива назад, но излезе, че той е гъвкав като нея, защото за нула време се озова в прегръдката му. Тласкан от някакъв вътрешен ритъм, той я прикова до стената, докато тя не започна да усеща само горещото му тяло и хладната стена.

Роберто зарови глава в косата ѝ и вдиша, сякаш уханието ѝ го упойваше.

— Това няма да се понрави на дядо ти. — Обаче на *нея* ѝ се нравеше. О, да.

— Аз само те държа — помилва я гласът му.

— И ме душиш. — Тялото ѝ се изви и се притисна в неговото, сякаш бе разпознало своята половинка.

Той се засмя и топлият му дъх парна челото ѝ.

— Харесва ми как миришеш. Ноно би разбрал това.

Притваряйки очи, Брендри на свой ред вдиша, ала предпазливо; така, че Роберто да не забележи. Той ухаеше на чист въздух и бурни страсти, ала нещо липсваше... нейният аромат върху кожата му.

— Да не говорим, че на теб също ти харесва как мириша...

По дяволите! Сега вече я спипа.

— Ноно ме предупреди да се пазя от мъже като теб.

— Нима? — Той докосна бузата ѝ с устни. — Дядо не е вчерашен. Той е мъж като мен. Освен това кой мислиш ме изпрати горе с четката?

Брендри намръщено повдигна глава.

— Защо му е да те изпраца?

— Симпатична си му. Иска да се задомим.

— Да се *задомим*? — Дъхът ѝ секна. — Тоест да се оженим?

— Най-съкровено то му желание е да вземе в ръце своя правнук, преди да умре.

— Много спокойно го приемаш това желание! — Роберто още я държеше така, че всеки сантиметър от телата им се допираше.

Господи. Женитба. Ноно за коя я мислеше? И като стана дума: за коя я мислеше Роберто?

— Ноно знае, че от уважение към него няма да стигнем прекалено далеч в къщата му. — Докато говореше, Роберто плъзна коляно между бедрата ѝ и тя ритмично взе да се търка в него.

Мразеше обзелата я възбуда.

— Добрият сватовник знае, че първият и най-важен елемент от събирането на хората е обща среда и общи ценности.

— Както вие с Алан ли?

— Как можа да я изречеш тази гадост? — Тя впи пръсти в раменете му. — Споделих го пред теб като пред близък човек! Не е нужно да ми натякваш за тази издънка.

— Не е издънка. — Роберто се усмихна — топло, лениво повдигане на устните. — Ако го обичаше, тогава щеше да е издънка.

Той я влудяваше далеч повече от Алан.

— Но аз и теб не обичам, нито пък ще се оженя за крадец на диаманти.

— Не съм те питал.

И Роберто я целуна.

Нейната болка — ако това беше болка — се разтопи под талантливите ласки на неговите устни, неговата страст и бавното, неумолимо надигане на собственото ѝ желание.

Как се бе стигнало дотук? Поне по отношение на авантюрата си двамата се бяха държали разумно през целия ден. Той не я беше притискал. Тя не беше казала твърде много. Успя да се залъже, че ще уредят положението без излишни разправии. Сега истината ѝ стана ясна. Призната или не, страстта помежду им тлееше и при най-лекото докосване кипваше. Бренди балансираше на ръба на оргазма... Само ако той спреше това движение с коляното си, би могла да се удържи...

Той не спря и тя не се удържа.

Роберто заглуши виковете на освобождението ѝ в гърдите си и я подхвана, щом тя безжизнено се отпусна. Когато пак можеше да се държи на крака, я пусна, наведе се и вдигна нещо от пода. Постава го в

шепата ѝ и склучи пръстите ѝ около предмета. Кадифеният му глас прошепна до лицето ѝ:

— Лека ноц, *cara*.

Тя зашеметено го изпрати с поглед. Взря се в ръката си и видя четката за зъби... а върху пластмасовата опаковка се бяха отпечатали и петте ѝ пръста.

ОСЕМНАДЕСЕТ

Докато Бренди го водеше по коридора към апартамента си, Роберто уверено крачеше подире ѝ, питайки се дали тя усеща жегата, която се излъчва от него.

— В жилището ми е пълна неразбория. — Тя дрънкаше с ключовете. — Нанесох се миналата седмица.

Бренди демонстрираше възхитителна бойкост, докато се преструваше, че експлозивният оргазъм от предишната вечер никога не го е имало.

Как смееше? Защо не го гледаше с обожание? Защо не настояваше да обвие дългите си нозе около хълбоците му и да го язди, докато двамата не рухнат изпепелени?

— Кой номер е апартаментът ти? — *Триста и единайсет, триста и дванайсет...*

— Триста и деветнайсет. Защо?

Защото държа сметка кои номера подминаваме. Влезем ли у вас, ще те наградя и ще те целувам, докато отново не се разпаднеш на късчета в шепата ми. После ще те съборя на пода и ще те любя страстно, докато най-накрая аз не изпитам удовлетворение.

Навярно бе прочела мислите му, понеже гласът ѝ леко трепна:

— Докато ме нямаше този уикенд, някакви типове нахлули и...

— Ах. Да. Този уикенд.

— Какво? — Тя се озърна и подскочи, когато го видя да я следва като сянка по петите.

— Сега ще обсъдим уикенда. — *Триста и петнайсет, триста и шестнайсет... Само три врати още...*

— А, не. Не, не си познал. Забрави ли? Вчера се спогодихме, че ако искаме връзката ни на адвокат и клиент да просъществува, трябва, ммм... — Бренди се обърна и тръгна заднишком, все едно това би му попречило да ѝ се нахвърли. — ... да се държим професионално.

— Не помня да сме се спогаждали. — За сметка на това си спомняше как тя яздеше крака му и тихите ѝ стенания, когато достигна

върха.

Тези спомени го държаха буден до късно през нощта... и предизвикаха грамадна ерекция, която би могъл да изложи като атракцион в някой увеселителен парк. Беше уверен, че може да я изкуши и възбуди, докато тя не одере гърба му от желание. Беше трудно за преглъщане, че по отношение на нея той няма задръжки. Желаше я така отчаяно, както възнамеряваше тя да го желае.

Беше разменила позициите им, без даже да се е опитвала.

Тя спря и го изгледа.

— Напротив.

— Какво „напротив“?

— Разбрахме се да се държим професионално.

Роберто беше в настроение да се заяжда:

— Опитваш се да ме предизвикваш ли?

— Опитвам се да се държа като разумно човешко същество.

— Защото определено съм склонен да отговоря на предизвикателството.

С удоволствие видя как Бренди загуби дар слово. Положи ръка на кръста ѝ и я побутна към апартамента.

— До гуша ми дойде разни мъже да ме „насочват“! — Тя побърза да се освободи от хватката му.

Разни мъже! Роберто се задави от ревност и я настигна с единаединствена крачка.

— Кои са тези мъже?

— Ти и дядо ти.

— О! — Неимоверното му облекчение беше поредният удар върху крехкия му самоконтрол. Той взе ключа от пръстите ѝ и го пъкна в бравата.

Някой рязко отвори вратата отвътре.

Бренди изпищя и подскочи назад, като се блъсна в него и му изкара въздуха.

На прага стоеше висока руса жена. Висока руса жена, която изглеждаше като малко — съвсем малко — по-възрастна версия на Бренди.

Той я позна. *Тифани.*

— Мамо! — Бренди потрепери, когато напрежението ѝ се разсея.

— Скъпа, добре ли си? — Тифани разпери ръце.

Бренди се притисна в обятията ѝ и обори глава на рамото ѝ.

Сексуалният порив на Роберто моментално изчезна. Сега не беше времето за креватни подвизи.

— Защо не ми се обади? — Тифани се отдръпна, водейки Бренди в прегръдката си, и направи знак на Роберто да ги последва.

Роберто влезе и затвори вратата, очарован да види как Бренди проявява слабост.

— Усещах, че нещо не е наред — майчинска интуиция — затова не оставих Ким на мира, докато не ми разказа какво се е случило. — Тифани бавно размачка гърба на дъщеря си в кръг. — Алан е глупак, скъпа, заслужаваш нещо по-добро!

Бренди надигна глава. Очите ѝ бяха леко насълзени. Тя избърса носа си с опакото на ръката.

— Зная. Не плача заради него; просто се случи тежка седмица.

— Е, стига си се притеснявала. — Ниският глас на Тифани вибрираше с южняшки акцент и чист сексапил. — Тук съм, за да се погрижа за детето си.

— О. Супер. — Щом Тифани изрече магическите думи, Бренди се изпъна и се отдръпна от майка си.

Роберто знаеше, че поведението на Алан я е наранило. Бяха ѝ казали, че нищо не струва. Той се гордееше, че е възстановил самооценката ѝ, но нищо не можеше да замени майчината ласка. Очевидно Бренди обичаше майка си, тогава защо не приемаше предложената ѝ утеха?

Постъпката на Бренди очевидно наскърби Тифани. Тя сведе поглед и допря пръсти до разтрепераните си устни. За миг неволно показва колко отритната се чувства.

После се съвзе. Вдигна поглед и усмихнато му протегна ръка.

— Аз съм майката на Бренди, Тифани Майкълс.

Роберто галювно улови ръката ѝ в дланите си, предлагайки утеха и благодарност. Наведе се и целуна пръстите ѝ.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, госпожо Майкълс.

— Тифани, ако обичате. — Докато се къпеше в мъжкото обожание, цветът отново се върна на бузите ѝ.

— Трябва да ме наричате Роберто.

— Майко, това е Роберто Бартолини. Той ми е клиент от „Макграт и Линдоберт“. — Бренди ги погледна с отвращение и се

шмугна в кухнята.

— За мен също е удоволствие, господин Бартолини. — Тифани стисна здраво ръката му в знак на благодарност.

Отблизо той зърна тънките линии около очите и устата ѝ, кожата на ръцете ѝ бе осеяна с бледи петна. Навярно имаше четирийсет и пет години, но бе красива, жизнена жена, веща в изкуството на кокетирането за разлика от много свои сънароднички. Освен това ѝ стана симпатичен. Роберто би се обзаложил, че тя харесва целия мъжки пол... с изключение на Алан.

Загледа как Бренди се движи из кухнята. Тя грабна една книжна кърпичка, издуха носа си и застана нерешително. Изведнъж яростно отвори кофата за боклука, изхвърли кърпичката и затръшна капака. Много нерви за такова безобидно, меко късче хартия.

Роберто погледна Тифани. Тя също наблюдаваше Бренди; между изящно оформените ѝ с пинцета вежди се бяха образували две бръчици. Тези бръчици май отдавна се бяха настанили там, сякаш тя се тревожеше повече от разумното за своята чувствителна и работлива щерка.

— Роберто, ти грижиш ли се за малкото ми момиченце? — мина на „ти“ Тифани.

— Не, майко, той ми е клиент от „Макграт и Линдоберт“ — извика Бренди.

— Грижа се отлично за малкото ви момиченце. — Той не обърна внимание на гневните светкавици в сапфиреносините очи на Бренди. — Тя също се грижи за мен.

Погледът на Тифани охладня. Тя издърпа ръката си и направи крачка назад.

— Това сигурно е вярно, защото сте прекарвали нощта с нея. — Сега Тифани беше майка, която изисква полагаемо ѝ се обяснение.

— Тифани! — С неприкрит ужас Бренди изникна на вратата. — Ама ти какво си въобразяваш?

— Шшшт. — Роберто постави пръст на устните ѝ. — Това е майка ти. Тя има право да знае къде и с кого прекарваш нощите си. — *А ние* — предупреди я погледът му — *имаме какво да крием.* — Тифани, нощувахме у дядо ми.

— При дядо ти? Нима? Е, тогава всичко е наред. — Тифани се разведри. — Понякога жените вършат глупости след тежко скъсване —

например хващат се веднага с друг мъж. Неприятно щеше да ми е, ако ти беше глупостта на Бренди.

Ако Тифани беше погледнала дъщеря си точно в този момент, щеше да види истината. Бледите страни на Бренди и уплашените ѝ очи я издаваха, затова Роберто застана между двете жени.

— Според мен Бренди никога не може да бъде глупава. Дъщеря ти е много талантива адвокатка — намеси се той, давайки на Бренди време да се окопити.

— Знам. Не е ли великолепна? — Тифани сияеше от гордост. — Знаеш ли, че каза първата си думичка на шест месеца? *Коме*. Не я каза правилно, разбира се, излезе нещо като „оте“, но беше ясно какво иска да изрази. Всъщност майка ми се притесняваше за нея — умните момиченца нямали шанс на този свят, но Бренди я опроверга. Опроверга всички!

Бренди прекъсна това вълнуващо надзъртане в миналото.

— Нека да поседнем. — Тя заобиколи Роберто и му посочи фотьойла. Роберто се настани там, но не допусна разговорът да замре.

— Значи на Бренди ѝ се е налагало да опровергава много хора?

— О, да. — Тифани улови дъщеря си под мишница. — Още с прохождането си се научи да танцува, беше невероятна гимнастичка и балерина. Мъжът ми виждаше единствено това; така и не забеляза, че е пълна отличничка. Затова, когато завърши със златен медал и я приеха от раз право, тя най-сетне му запуши устата.

— Хайде, мамо, да седнем на новия ми диван. Според мен цветът много пасва на стените.

Тифани разсеяно се отпусна до дъщеря си.

— Вярно е, скъпа, но защо седалката е разпорена?

Вярно е, че Бренди беше преспала с него, но не желаше той да я опознае истински. Не искаше да научи миналото ѝ. Дали защото беше крадец на диаманти? Или защото тя носеше маски, които никога не сваляше, и пазеше тайни, които никой не биваше да научи?

— А, да, уредих проблема със седалката. — Бренди прехапа устни, сякаш пресмяташе нещо — Роберто нямаше представа какво. — Ти как стигна дотук, майко?

— Взех такси.

— От Нашвил ли? — Сарказмът на Бренди го сепна.

— От летището! Шофьорът се държа много любезно, показва ми забележителностите на Чикаго и ме таксува на половин цена. Не беше ли страшно мило?

Роберто изобщо не се съмняваше, че Тифани е в състояние така да омагьоса някой намусен таксиджия, че той да се бръкне в собствения си джоб, за да плати сметката ѝ.

— Ами... работата ти в агенцията за недвижими имоти?

— Напуснах.

— Майко... — Бренди прозвуча уморено, сякаш много пъти преди бе чувала същото.

— Онзи отвратителен мъж се опита да спи с мен. — Сърцевидната ѝ уста потрепери. — Държах се вежливо с клиентите му, а той реши, че го свалям.

— Добре, майко. Добре. — Бренди непохватно я потупа по ръката. — Знам, че се случват такива работи. Погледни се. Кой би ти устоял?

— Аз не го искам!

— Не съм казала, че го правиш нарочно.

— Баща ти казваше...

— О, баща ми е един голям, тлъст смотаняк.

Разговорът разкри на Роберто повече за семейната динамика, отколкото цялостно обяснение. Той се изправи:

— Жаден съм. Някой друг да иска нещо? — Когато Бренди понечи да се изправи, той я спря. — Нека аз. Вие двете имате да наваксвате с новините.

Щом той изчезна в кухничката, Бренди се стегна. Буквално можеше да предскаже какво точно и с какъв тон ще го каже майка ѝ.

— Скъпа, колкото до Алан... — Майка ѝ, която никога не страдаше от липса на думи, изглеждаше несигурна какви точно съболезнования да ѝ предложи. Кой знае защо Бренди се почувства виновна.

— Извинявай, трябваше да ти се обадя още тогава, но...

— Не ти се е говорело затова. Разбирам.

Така ли? Когато баща ѝ заряза майка ѝ, Тифани провеждаше безкрайни разговори с приятелките си, с майка си и с всеки непознат, готов да я изслуша. На Бренди ѝ беше адски неприятно, че всички са наясно какво ги е сполетяло, че всички им съчувстват, че приятелите

им лека-полека се отдръпват, защото не им се слушат подобни истории и ги гложди мисълта, че някой ден това може да се случи и на тях.

Но нямаше оправдание, че пропусна да се обади по-рано на майка си. Щеше да ѝ стане по-добре, ако Тифани се разкрещеше.

Роберто изпусна стъклена чаша на пода и тя се разби с остър, внезапен звук.

Бренди подскочи.

— Съжалявам — извика той. — Не се притеснявай. Ще намеря метлата.

— Това се казва мъж — промърмори Тифани, докато той тършуваше в килера. — Невероятен акцент. Италианец ли е?

Бренди трябваше да попари в зародиш напъпилото възхищение на майка си.

— Да, а освен това е крадец на диаманти.

— Колко романтично!

Разбира се, по сбърканата логика на Тифани.

— Не, мамо, не е романтично. Той е престъпник, съществува вероятност — *голяма* вероятност — да прекара следващите двайсет години зад решетките.

— Изобщо не прилича на престъпниците, които съм виждала. Богат е. Костюмът му е „Армани“.

Чуваше се леко потракване, докато той метеше стъкълцата и ги изсипваше в кофата.

— И още по-добре, умее да се оправя в кухнята.

Нещо в Тифани адски дразнеше Бренди. Сякаш тя вечно трябваше да намира потвърждение колко повърхностен е характерът на майка ѝ. Затова не се стърпя и я жилна:

— Да не говорим, че е граф.

— Сладур! — Тифани проточи думата с южняшки акцент, гъст като течен карамел.

— Сладур е, защото има титла ли?

— Не, сладур е, защото е секси, богат и красив. Направо да го изхрускаш. Титлата е просто като разбит сняг върху шоколадов мус с вино. Какъв съпруг ще излезе от него!

— *Съпруг!* — Бренди се нахвърли на майка си. — Защо го каза?

Тифани ококори прелестните си сини очи.

— Такъв е стилът ми на мислене, скъпа.

— Също и на дядо му! — Какво ги прихващаше тия хора? Ноно и Тифани даже не се познаваха. Деляха ги години. Живееха на много километри един от друг. Но съзнанието им течеше в една посока! — Не желая съпруг. Намерих си един и знаеш как свърши историята.

— Роберто категорично не отговаря на изискванията в списъка ти — съгласи се Тифани.

Бренди потрепери като ударена. Алан отговаряше на всичките ѝ изисквания... Тифани на саркастична ли се правеше? Не, изключено. За да си саркастичен, трябва финес, какъвто Тифани не притежаваше.

Освен това майка ѝ не гледаше в нея, а в Роберто.

— В него няма нищичко разумно, нали?

Бренди допусна грешката да погледне към кухнята, докато Роберто се протягаше, за да свали някакви салфетки, и устата ѝ пресъхна. Съпруг? Не желаше да мисли за него по този начин. Сякаш той бе достъпен. Защото тя вече го бе изпробвала, знаеше, че той я иска, и ако започнеше да мисли за голямото „завинаги“ щеше да се изложи като последна глупачка — а напоследък се бе изложила предостатъчно.

— Съпружеските свиждания в затвора са голям купон.

— Скъпа, ясно ти е като бял ден, че той няма да иде в затвора — рече Тифани с вродена мъдрост. — Богаташите никога не попадат там.

Бренди би искала да ѝ се опълчи със смислен отговор, но не знаеше подробности. През първата си работна седмица бе работила по делото около един час в офиса. Тази сутрин бе позвънила в кабинета на Глен, но телефона вдигна госпожа Пеликан. Тонът ѝ беше бодър и назидателен:

— Според указанията на господин Макграт реструктурирахме екипа. Сега ще се отчитате пряко пред мен, госпожице Майкълс, а вашата работа е да проконтролирате господин Бартолини. Не го изпускайте от очи.

— Вярвате ли, че възнамерява да напусне страната?

— Не го изпускайте от очи — беше повторила госпожа Пеликан. Не беше длъжна да дава обяснения на Бренди и съответно не ги даде.

Бренди хвърли поглед на Роберто. *Не го изпускайте от очи.* Толкова по-зле, че шефските инструкции я правеха щастлива.

— Майко, в списъка ми определено не фигурира съпруг, който рискува да се окаже с криминално досие.

Тифани се взря в Роберто, който пълнеше чашите.

— Той ли беше твоята глупост?

Не можеше да се отрече инстинктът на майка ѝ по отношение на хората.

— Поставиха го под моето попечителство. — Полуистина, която в момента ѝ вършеше работа. — Ето защо снощи пренощувахме у дядо му, а сега спорим къде ще спим довечера. Аз искам да остана тук. — И тогава ѝ просветна. Не можеха да останат тук. Имаше легло и диван с разпорена седалка, а тя смяташе да отстъпи на Роберто леглото, защото той нямаше да се побере до късия диван — е, и тя нямаше да се побере, но щеше да се примири с дискомфорта, за да наложи своето.

С пристигането на Тифани планът ѝ вече бе загубил актуалност.

— И така. — С очарователна усмивка Роберто подаде на дамите две чаши. — Отиваме в хотела ми.

— Аз ще спя тук — рече Тифани, — но мога ли да се доверя на вас двамата?

— Майко, не можеш да останеш в апартамента! — Бренди още усещаше миризмата на препаратата, с който домоуправителят бе почистил килима, а боята, с която бяха заличени графитите, беше в малко по-друг оттенък. Никога не беше обичала това жилище; то представляваше временна, удобна спирка, докато се ожени за Алан.

Сега направо тръпки я побиваха. За нищо на света нямаше да остави майка си в апартамент, където са вилнели хулигани. Нямаше да си прости, ако с Тифани се случеше нещо. И щеше да бъде толкова... изолирана.

Боже господи. Бренди неловко се размърда. Представяше си трагичната кончина на майка си, а мислеше единствено за себе си. Непременно щеше да отиде в ада.

Само отчаяно ѝ се искаше да избегне луксозния, обременен със спомени хотелски апартамент.

— Разбира се, че Тифани ще дойде с нас в хотела — каза Роберто.

— Идеята е ужасна! — възкликна Бренди. Майка ѝ да отседне в апартамента, където се бяха любили с Роберто? Върху всяка мебел, на пода, до стената, във всяка баня? Това просто беше... гнусно.

— Той е невероятно просторен, има две спални и две бани...

— Две спални? — Бренди не желаше да му противоречи — на Тифани не ѝ трябваше да знае, че е била при него — но в апартамента му на четирийсет и осмия етаж имаше само една огромна спалня.

— Две спални — потвърди Роберто. — Вече позвъних в хотела и им обясних, че трябва да се преместя в апартамент, по-подходящ за семейство. Сега Нюби ми събира багажа. На четвъртия етаж сме, Бренди, в знак на уважение към страха ти от височините.

— Не ме е страх от височините. — Как ли беше разбрал? — Просто ме карат да се чувствам малко... неудобно.

— Мен също. Благодаря ти, Роберто, че ни предлагаш гостоприемството си — обади се Тифани. — Бренди, да ти събера ли багажа?

Те двамата съзаклятничеха срещу нея.

— Сама ще се справя — сопна ѝ се Бренди.

— Непременно да си вземеш — Роберто описа с ръка кръгове около тялото си — модните рокли. Имам много покани. Много важни клечки държат да се срещнат с италианския крадец на диаманти и за мен ще е чест да те държа под ръка.

— Единствената ми — Бренди изимитира жеста му — модна рокля е стара и черна, затова предполагам, че няма да приемем поканите ти.

— Не! — Тифани подскочи на фотьойла. — Един и същи размер сме, а аз си нося моите рокли.

Бренди невярващо се обърна към майка си:

— *Рокли?* Носиш си рокли?

— Чарлс ме покани на парти, след като така и така съм тук. — Тифани заби поглед в ръцете си. — Не мога да се появя с някоя нафталинен рокля.

— Много мило от страна на чичо Чарлс, но си можела да минеш и само с една рокля!

— Скъпа, като тръгнах от Нашвил, не ми беше много ясно коя точно рокля ще реша да облека!

Бренди се притесняваше, че започва да разбира майка си. Притесняваше се, че животът ѝ е излязъл от релси и никога няма да се върне в обичайния си коловоз. А когато Тифани и Роберто станаха едновременно и се запътиха към спалнята ѝ, бърбейки за социалните

си ангажименти, Бренди се притесни, че нейният любовник и нейната майка са един дол дренки.

В края на краищата обединяха ли сили, не беше ясно каква невероятна глупост ще извърши Бренди.

Независимо какво още имаше да се случи, тя нямаше да ходи по обеди или вечери с Роберто. Той познаваше твърде много тъмни субекти. Имаше твърде много тъмни връзки.

Бренди щеше да тропне с крак и да му каже, че ще кротуват в апартамента му, докато не настъпи денят на процеса.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Щом Тифани отвори вратата на спалнята и Бренди излезе, Роберто мигновено притаи дъх и усети как го обзема мъчителна възбуда.

С професионален грим и алена рокля, която крещеше „Обладай ме“, Бренди беше олицетворение на съблазънта.

Но с грим, нанесен от любещите майчини ръце, и в синя кадифена рокля с ниска талия и бухнали поли, Бренди изглеждаше жена от класа — нежна, уязвима, сексапилна. Нуждаеше се единствено от прегръдката му, за да бъде завършена — въпреки че може би последното беше плод на развратната му фантазия.

Той не можеше да устои на порива да улови ръката ѝ в шепата си и да я целуне, както не можеше да устои на потока на събитията.

— *Cara*, ти си най-прелестното създание, което съм виждал.

— Охо, благодаря. — Сините очи на Бренди блестяха със същия мразовит пламък като сапфирите на ушите ѝ. Изтръгна ръката си от неговата и надменно се отдалечи. Носеше златни обувки на дебел ток, в които краката ѝ изглеждаха дълги цял километър и златен пояс ниско на талията си, който тихо подрънкваше с полюшването на бедрата ѝ. — Хайде да изнесем цирка навън.

Той погледна Тифани и вдигна вежди, а тя оформи с устни: „Цупи се“.

Хубаво. Навярно Бренди беше в правото си да се цупи — малко. Беше изгубила битката дали ще излизат довечера. Ако можеше, Роберто би ѝ угодил, но той също нямаше избор. Курсът му беше зададен, преди да я срещне. Търсеше истината за миналото си и тази операция беше неговият начин да я открие.

Тя стоеше пред отворената врата на дрешника и намръщено се взираше в дълбините му.

— Къде ми шлиферът?

Трудната част.

Тифани му кимна и вдигна от стола подплатеното зимно бяло палто от кадифе и бързо се отправи към дъщеря си.

— Заповядай, скъпа, облечи го.

— Какво е това? — Бренди намръщено огледа най-топлото палто на „Гучи“, което Роберто беше успял да намери.

— Мое е — каза Тифани. — Знаех, че в Чикаго е студено, затова си го купих преди да дойда.

Бренди се навъси като градоносен облак.

— Но ти не можеш да си го позволиш!

— Няма нищо, скъпа — небрежно отвърна Тифани. — Взех си го, без да плащам мито.

— Мамо, ти не можеш да си позволиш това палто независимо дали е с мито, или без. Освен това е бяло! Колко по-непрактична можеш да бъдеш?

Тифани погледна Роберто, сякаш се извиняваше за лошите обноси на дъщеря си.

— Но е хубаво, нали?

— Не можеш да си позволиш тази рокля, както и другите, а втори път не можеш да обявиш фалит. — Бренди наистина беше натъжена. — Да ги нарежеш на парчета тези кредитни карти!

Кога ролите на майка и дъщеря се бяха разменили? Роберто реши, че нещата в техните взаимоотношения отдавна куцат.

Но в конкретния случай палтото беше купил — писнало му беше да гледа как Бренди зъзне в черния си шлифер — и нямаше да допусне Тифани да пострада заради действията му. Преди Бренди да е продължила с хокането, той се намеси:

— Бренди, благодари на майка си, че великодушно ти позволява да заемеш такова великолепно палто.

Тя възмутено се обърна към него, полите ѝ тежко изсвистяха. Ала щом зърна суровото му, укорително изражение, спря. Замисли се. Вроденото ѝ добро възпитание надделя.

— Благодаря ти, Тифани. — Тя погали кадифето. — Палтото е фантастично, много ще го пазя.

— Знам, скъпа. Такова удоволствие ми доставя мисълта, че ще излизаш. Много отдавна не си се забавлявала. — Тифани се усмихна лъчезарно.

Тя беше мила, прекрасна жена и Роберто не разбираше защо не краси ръката на някой богаташ.

Докато Роберто помагаше на Бренди с палтото, тя попита:

— Майко, какво ще правиш тази вечер?

— Нищо. Ще погледам телевизия. Ще почета. В самолета започнах една интересна книга. — Тифани се прозя и покри устата си с ръка. — Малко съм уморена от пътуването. Може би ще си легна. Колко ще се забавите?

— Не стой да ни чакаш. — Роберто прехвърли през ръка своето палто и шала си. — Очакват ни три партита.

— Три. — Бренди си надяна ръкавиците и целуна майка си по бузата. — Нямам търпение.

Роберто я перна с пръст по бузата.

— Саркастична малка вещица.

Излязоха, препирайки се.

Тифани отиде на прозореца и проследи с поглед как Роберто помогна на Бренди да се качи в лимузината. Изчака колата да потегли, след това изчака още малко.

Върна се в банята, където гримовеите бяха наредени по рафтовете, а стилната изумруденозелена рокля висеше зад вратата.

Когато колата пристигна, за да я вземе, тя изглеждаше добре почти колкото дъщеря си. Всъщност — Тифани се огледа подробно и забеляза сиянието, което я озаряваше отвътре — може би малко по-добре от нея, защото не се бе чувствала толкова щастлива от много, много отдавна.

* * *

Светлините на Чикаго хвърляха върху лимузината пъстри ивици от цветове и сенки, но на всякакво осветление Бренди беше красива — и обидена. Тя избягваше погледа на Роберто, гледайки през прозореца. Гордата ѝ брадичка беше вирната и разкриваше лебедова шия.

Ала тя не можеше да страни от него цяла вечер. Той не би го допуснал. Роберто безпогрешно откри ръката ѝ, облечена в ръкавица.

— Позволи ми да ти кажа какво ще правим тази вечер.

Тя рязко се завъртя с лице към него; русата ѝ хубост бе някак хладна и безразлична.

— Тъй като нямам избор, изобщо не ме интересува.

— Изслушай ме, направи този жест към мен. — Той свали ръкавицата и целуна пръстите ѝ. — Първо ще вечеряме при Хауърд Патерсън. Прочут е с това, че кани най-известните готвачи от цял свят, а за тази вечер е обещал провансалска кухня.

— Добра идея — първо да ме нахраниш. Така ще обуздаеш темперамента ми.

— Абсолютно вярно, макар че според мен шампанското също би обуздадо темперамента ти. Чийто и да е темперамент, ако там е въпросът. — Той долепи устни към дланта ѝ.

Бренди сведе глава.

— Колко изискано от твоя страна.

Тя имаше жило на оса и брилянтен ум на дилетантка — тази комбинация го караше да хитрува и да се смее, понеже се досещаше, че зад маската на изтънченост се крие друг облик. Тя беше пламенна хедонистка и нежна жена, която беше станала адвокатка, за да оправи света.

Господ му беше свидетел, че Бренди работеше усилено, за да го измъкне от затвора. Макар че в живота на Роберто имаше много жени, досега никоя не се беше опитвала да спаси грешната му душа.

— След като хапнем и обуздаем темперамента си, отиваме на парти, устройвано от Мосимо. — Роберто помилва възглавничката на палеца ѝ.

— НССО. — Тя се правеше на равнодушна, но пулсът ѝ се учестяваше с всяка ласка.

— НССО? — намръщи се Роберто. Английският рядко му изневеряваше. — Какво ще рече това?

— Носете си свое оръжие.

— Ааа! — Той се засмя под мустак. — Да, сто на сто там ще има барут, достатъчен за избухването на малка война. Само че аз ще бъда невъоръжен.

Ръката ѝ конвулсивно се сви.

— Не знаех, че това би трябвало да ме успокои.

— Довери ми се. Ще те браня.

— Това ми е известно. Повече се тревожех, че ще извършиш някоя глупост.

Бренди се държеше обидно, ала под черногледството ѝ се таеше неосъзната увереност, че той ще гарантира нейната безопасност, и това го накара да се надуе като пуяк.

— Сигурно ми е забранено да те целуна по устните и да съсия страхотното ти червило?

— Сложила съм си от червилото, което ще остане на Земята и след като ледниците са се разтопили.

Той се наведе към нея.

И се натъкна на възпиращата ѝ ръка.

— Както и да е, има друга причина, поради която ти е забранено да ме целуваш. — Тя оставяше паузи между думите си за постигане на максимален ефект. — Аз не желая това.

— Шампанско — промълви той, давайки си отлично сметка колко ще я подразни. — Много шампанско.

Тя деликатно му се озъби с лъскавите си, перфектни устни:

— Кажи ми плана докрай — у Мосимо ли отиваме?

— А, да... Трябва да се появя там, но обещавам, че няма да се бавим.

— Нямам търпение.

Ако Мосимо имаше капка ум в главата, щеше да спре да се притеснява от Роберто и да започне да се притеснява от Бренди. Роберто подозираше, че тя като нищо може да го закове с няколко умело подбрани думи.

— Запазил съм най-добрата новина за края.

— Бас държа. — Сарказъм, сарказъм, обаче не издърпа ръката си от неговата.

— Госпожа Джон Тобиас ежегодно устройва благотворителен бал в подкрепа на Чикагския симфоничен оркестър и цял контингент от музиканти свирят за дансинга. Нощ, създадена за изящество и красота. Нощ, създадена за теб, моя Бренди. Нямам търпение да те грабна в прегръдката си и да те изведе на дансинга.

Ако изтънчените му думи я впечатлиха, тя го скри зад ледена физиономия.

— А после, след като се натанцуваме, ти ще постигнеш своето.

— Своето?

— Ще се върнем в апартамента и ще останем там — рече той с лъжлива невинност.

Бренди вбесено се втренчи в него — само че ядът ѝ бавно премина. Тя се облегна на кожената седалка и силно се изсмя.

Роберто я наблюдаваше, доволен, че тя е в състояние бурно да се надсмива на себе си.

— А утре пак ли ще вършим каквото кажеш?

— Така е честно. Нощем ти постигаш своето. Денем — аз.

— Ти наистина си тежък случай, Роберто.

— В какъв смисъл? — предпазливо попита той.

— Ще те уведомя, когато разбере. — Тя издърпа ръката си. — Пристигнахме.

Лимузината спря точно пред портика на къщата в класически стил и портиерът ги пусна вътре. Поздравиха Хауърд и Джони Патерсън, които настояха Роберто да оцени най-новата придобивка на Хауърд — игла за вратовръзка с двукаратов диамант, създадена през двайсетте години на миналия век.

Роберто им каза, че камъкът струвал едва трийсет и шест хиляди, но обковът изключително повишавал цената. Хауърд изпадна в екстаз и за има-няма два часа Роберто и Бренди похапнаха, очароваха половината висше общество на Чикаго и се извиниха, за да могат да отидат на конкурентното парти.

— Налага се — оправда се Роберто пред Джони Патерсън. — Да изпусна възможността да потанцувам с Бренди, ще бъде престъпление срещу природата.

— По дяволите госпожа Тобиас! — разгорещи се Джони. — Не ми е ясно защо ѝ е да организира парти в същата вечер като нас, но определено разбирам желанието ви да потанцувате. Двамата сте създадени за партньори на дансинга!

Докато слизаха по стълбите към портика, Роберто промърмори:

— Ставаме доста популярна двойка.

— Само изчакай да започне процесът — посъветва го Бренди, — когато всички ще научат, че съм те следвала по съдебна заповед.

— Интересно, колцина ще го повярват?

— Всички — срыза го Бренди. — Аз ще имам грижата.

Вечерята не бе уталожила гнева ѝ, както се надяваше той.

— Не каза на Хауърд, че напускаш прекрасната им вечеря, за да се отбиеш на гости при клана Фосера — засече го Бренди.

— Понякога като взема да лъжа, и не мога да спра.

— Така и подозирах.

— Но не и по отношение на теб, моя Бренди. — Той се долепи до ухото ѝ. — Никога по отношение на теб.

С наслада си отбеляза, че тя се поколеба. Противно на всякаква логика бе готова да му повярва.

Когато спряха пред зала „Рицарите на Колумб“, Бренди зина от смайване.

— Не може да бъде! Тия Фосера не могат ли да си позволят хубаво място за сбирките си?

— Могат. — Роберто наблюдаваше как Нюби внимателно паркира лимузината по начин, който гарантираше бързо отстъпление... ако се стигнеше дотам. — Но хубавите места са за жените им.

— Тоест, това е мъжко парти?

— Никак даже. Обаче силно ме съмнява, че тук ще се натъкнем на някакви съпруги.

— Да не би да купонясват с проститутки? И ние ще влезем при тях?

— Не ставай смешна. Не бих те набутал сред проститутките. — Той ѝ помогна да слезе от колата. — Те купонясват с любовниците си.

ДВАДЕСЕТ

Голямото помещение бе професионално декорирано, за храната беше наета кетърингова фирма. Музикалният състав би могъл да свири в кой да е от най-добрите нощни клубове в града. Но въпреки това кланът Фосера бе организирано партито си в зала, вмирисана на пури и мъжки чорапи.

Роберто преброи членовете на клана край бара — двайсет и двама — като обърна специално внимание на изходите, в това число прозорците. Отбеляза си групичката жени, застанали близо до дансинга, които се смееха пискливо и пиеха всичко — от текила до ледени коктейли, украсени с шарени чадърчета.

— Мили боже! — изуми се Бренди. — Не знаех за конкурса. — Тя подаде палтото си на гардеробьерката.

— Какъв конкурс? — Роберто се усмихна на момичето със специална топлина, надявайки се, че ако с Бренди им се наложи да излязат бързешком, то ще се сети кои са техните дрехи.

— В който печели жената с най-курвенско облекло. Майчице мила! Дали поне една от тези кокони има двайсет години?

Мосимо се запъти към тях с усмивка на лицето и протегнатата ръка.

Бренди сниши глас:

— Предполагам, че загубилата конкурса трябва да спи с *него*.

— По улиците се шепне, че жена му с въздишка на облекчение го е тласнала в обятията на любовница — тихо отговори Роберто.

— Сто на сто. — Когато Мосимо стигна до тях, Бренди поздрави: — Здравейте, господин Фосера, колко е хубаво да се срещнем отново.

— Хей! Че това била адвокатката. Уиски, а?

— Какво? — обърка се Бренди.

— Казваш се „Уиски“, нали?

— Казвам се „Южняшка утеха“^[1] — спокойно го поправи тя.

Правеше се на умна пред Мосимо Фосера — човек докачлив и без чувство за хумор — и на Роберто му идеше да я напляска хубаво.

Вместо това се засмя снизходително.

— Тя пие „Южняшка утеха“. — Той я потупа по задника. — Тичай да си поприскаваш с другите мацки, скъпа, а щом свърша тук, обещавам да те закарам у нас и да ти дам каквото заслужаваш.

— С тебе ми е далеч по-комфортно, скъпи. — Бренди ококори очи в знак на фалшиво обожание.

— Както желаш. — Роберто целуна пръстите й. — Тя ме обожава и иска винаги да е до мен — обясни той на италиански.

— Виждам. — Мосимо също отговори на италиански и я погледна критично. — Обаче женските трябва да се сдушват с женски, а?

— Е! — Бренди рязко се отдръпна с престорено възмущение. — Щом сте такива грубияни и ще си приказвате на италиански, аз ще си взема едно питие.

— Спомни си специалните свойства на шампанското — подхвърли Роберто.

С поглед, който обещаваше, че ще му го върне тъпкано, Бренди се отправи към групичката оскъдно облечени момичета.

— Тази жена е огън — каза Мосимо. — Ако решиш, че ти трябва някой да я укроти...

— Обичам диви котки.

— И дядо ти беше същият, ама не е хубаво жената да върти мъжа на малкия си пръст.

— О, ти не знаеш какви работи върши Бренди с пръстите си — ухили се Роберто. — Благодаря ти за тазвечерната покана, Мосимо. Особено съм ти благодарен за категоричното предложение да се домъкна тук.

— Хей, приятно ми е да виждам приятелите си, когато ми е приятно да ги виждам. — Мосимо го прегърна през раменете и го поведе към мъжете на бара. — Тъй... помисли ли си за моето предложение?

— Да открадна Пламъка на Романови ли?

— Шшшт! — Мосимо хвърли поглед към сервитьорите. — Не бъди нехаен.

— Аха, а в микрофона ли да говоря? — Роберто докосна цветето на ревера му.

— Да. Говори в микрофона. — Мосимо се засмя слабо.

Членовете на клана Фосера стояха с чаши в ръце, наблюдаваха Мосимо, наблюдаваха Роберто — тихи, заплашителни... притаени.

— Рики, братче, радвам се да те видя отново. — Роберто се здрависа с него. — Дани. Грег. — Погледът му обходи групата. — А къде е Фико?

— Замотал се е някъде — отвърна Рики.

— Излязъл е да си пушне — отвърна Грег.

— Дано да го видя. — Колко интересно, че беше решил да отсъства точно сега. — Само че не познавам тези младежи тук. — Роберто посочи по-младите мъже, между двайсет и двайсет и петгодишни, наредени до стената.

Те се мусеха; един даже му обърна гръб.

— Те са момчета. Не са важни. — Мосимо ги изпъди с рязък жест. — Идете да потанцувате с гаджетата.

Роберто видя как те бавно се разпръснаха, недоволни, че са били отпратени с лека ръка. Нищо чудно, че Мосимо губеше контрол върху фамилията и бизнеса. В младежите кипеше тестостерон.

Бренди се беше разговорила с коконите и очите ѝ се ококориха от изненада, когато младежите се домъкнаха и без да кажат думичка, ги изведоха на дансинга. По-възрастните жени все пак останаха с Бренди — те бяха любовниците на Мосимо, Грег, Рики и Фико. Той се боеше, че ако Бренди се застои при тях, ще се опита да ги подтикне към бунт — а тогава нещата съвсем щяха да се объркат.

Трябваше да се махнат оттук час по-скоро, затова премина към въпроса по същество:

— Мосимо, ти сам го каза. Огромно предизвикателство е да откраднеш Пламъка на Романови от музея.

Мъжете се скупчиха в кръг около него, защитавайки го от подслушвани.

Говори в микрофона.

— Да не си се уплашил? — присмя му се Грег.

— Разбира се. Само глупакът се изправя безстрашно пред смъртта. — Но сега Роберто не изразяваше страх. Изразяваше единствено вежлив интерес към предложението.

— Може би не можеш да се справиш — каза Мосимо.

Роберто отхвърли тази идея с перване на пръстите.

— Твоите момчета могат ли да ме вкарат там?

— Могат.

— Значи мога да открадна диаманта. Вече имам план. Само не ми е ясно защо трябва да го изпълня за *теб*.

Преди да е изрекъл и думичка, се озова притиснат до стената — ръката на Мосимо затискаше гръкляна му, пистолетът на Мосимо се целеше в главата му.

Да. Мосимо не можеше да открадне един диамант и да отърве кожата, но още го биваше като бияч.

— Хич не си помисляй да ме лъжеш. — Той притисна хладния метал в бузата му. — Ще те убия. Ще убия дядо ти. Ще убия хубавата ти адвокатка и, мамка му, ще отида в Италия и ще убия оная курва, майка ти.

Роберто се сви, готов за отпор.

Но с влизането си тук безмълвно беше приел сделката и безмълвно се беше съгласил, че Мосимо е шефът. Не можеше да се отметне сега. Нищо че този задник обиждаше майка му. Нищо че беше заплашил Бренди и Ноно. В тази операция разчетеното до секунда време беше всичко.

Мосимо го поддържа така още малко — пречейки му да диша, оставяйки го да почувства заплахата — преди да се отдръпне и да прибере пистолета в кобура.

Роберто шумно си пое въздух, помъчи се да прочисти замаяната си глава. Видя, че Бренди решително се е запътила към тях, и поклати глава: *Не*.

Тя спря.

Не. Недей се опитва да ми помогнеш. Само ще влошиш положението.

Тя сведе глава, но докато се връщаше при тълпата от ококорени жени, недвусмислено показа, че се покорява изключително неохотно.

Когато можеше да говори, Роберто дрезгаво промълви:

— Погрешно ме разбра, Мосимо. Ти си прочут с много неща, но сред тях не е твоята щедрост. Какво ще ми предложиш, за да оправдаеш вложеното време? И не ми говори за престиж — това не мога да го занеса в банката.

Физиономията на Мосимо лека-полека се разведри. Алчност... той разбираше от алчност.

— Ти си прочут крадец на бижута. Да работя с теб е чест. Естествено, че знам това. Какво би искал, за да ми сътрудничиш?

— Днес вечерях в дома на Хауърд и Джони Патерсън. Джони носеше на шията си верижка с рубин. Той е поне 4.3 карата и е с цвета на прясна кръв.

— Чувал съм. — Мосимо засрамено сведе глава. — Но не мога да се докопам до него. Охраната им е прекалено добра.

— По принцип. — Роберто разглеждаше ноктите си.

— Какво искаш да кажеш? — Мосимо застана нащрек.

— Ето че тази вечер алармата беше изключена на определени места в къщата. Някак си.

— Някак си, а? — Мосимо взе да се усмихва. — Ей, ти! Рики! Донеси вино на нашия приятел Роберто.

— Вода. — Роберто разтърка изранения си гръклян.

— Вода. — Мосимо набута един стол под задника на Роберто и двамата седнаха, за да поприказват на четири очи.

Когато Роберто отново се изправи, примката беше заложена. Сделката беше сключена.

— Сделката е добра — увери го Мосимо. — Ти занасяш диаманта в „Препарираното куче“, а аз ти давам рубина на Патерсънови.

— Става. — Роберто го почука с пръст по шкембето. — Не забравяй кой ти направи тази услуга, Мосимо. Осигури на мен и *поппо* уважението и спокойствието, които заслужаваме.

— То се знае. — Мосимо го прегърна и го целуна по бузите. — Това е сделка един път, изгодна и за двама ни, пък и нека има с какво да си уплътниш времето до началото на процеса, нали?

Роберто кимна и си отбеляза с каква лекота Мосимо го дари с предателска целувка. Надмина даже Юда.

Пътьом Роберто размаха пръст към Бренди.

За своя изненада тя незабавно му се подчини и бързо отиде при него. Улови го за ръката и двамата стигнаха до гардероба.

— Поздравления, откри начин гарантирано да откликвам на всичките ти команди. Бях готова на всичко, за да се махна от онези кокони.

Роберто се засмя хитро, взе палтата им и даде на гардеробиерката солиден бакшиш.

— Ужас, а?

— Ужас е слаба дума. — Бренди го остави да увие шала около врата ѝ. — Знаеш ли, че било възможно цели двацет минути да се обсъжда бразилската коламаска?

— Как ли пък не! За такова нещо не ми се мисли и една минута. — Той се напъха в палтото си и я хвана под ръка. Заедно излязоха навън. Не бяха направили и две крачки, когато ги лъхна миризмата на тютюн. Роберто се закова на място. Бренди продължи да върви.

— Да, като обект на интерес коламаската се нарежда между акрилните нокти и пилингът с киселина... — Тя се обърна назад. — Какво има?

Фико излезе от сенките, стиснал цигара между пръстите си.

— Роберто, радвам се да те видя. И теб също. — Той кимна на Бренди. — Студено е за клечка като теб.

— Бренди. — Роберто посочи с палец лимузината.

— Колкото и да е тъжно, започвам да свиквам. — Бренди измарширува нататък.

Мъжете я изпроводиха с поглед. Щом Нюби ѝ отвори вратата и ѝ помогна да влезе, Фико се обади.

— И тъй, човече, чули предложението на Мосимо?

— Има си хас. — Какво ли си беше наумил Фико?

— Ясно ти е, че не си длъжен да се съгласяваш.

Интересно.

— Напротив. Много обичам дядо си.

Фико се приближи.

— Аз мога да предпазя дядо ти.

— Прекалено голямо обещание предвид репутацията на Мосимо.

— От мен Мосимо винаги ще има много здраве.

Това хем не беше отговор, хем беше отговорът, от който Роберто се нуждаеше.

— За хонорар Мосимо ми обеща рубин.

— Мъртъвците не могат да събират дълговете си.

— Значи смята да ме убие, след като му занеса диаманта? — Роберто вече го знаеше, но думите на Фико потвърдиха подозренията му. Фико искаше да заеме мястото на Мосимо. Щеше да направи каквото трябва, за да осуети кражбата.

— Казвам ти, че е по-добре да се скатаеш.

Кофти работа. По-кофти, отколкото Роберто беше предполагал, защото *се налагаше* да я свърши.

— Ех, Фико, като знам, че Мосимо планира да ме убие, само се нахъсвам.

Фико захвърли цигарата си.

— Тогава прави каквото искаш. Но да не кажеш, че не съм те предупредил.

— Не, няма да кажа, че си ме предупредил. Всъщност тази вечер изобщо не сме се виждали. Срамота е, че сме се разминали. — Роберто си свали ръкавицата и му подаде ръка.

Фико се взря в протегнатата длан и стисна Роберто за лакътя. Роберто стори същото и двамата мъже силно се здрависаха — веднъж.

Напук на всичко Фико му беше симпатичен. Той жадуваше власт, но не защото обичаше да причинява болка. Фико обичаше печалбата.

Роберто рискува и се приведе към него:

— Довери ми се. Фико, довери ми се.

Фико внимателно се взря в изражението на другия мъж.

— И каква ще ми е далаверата?

— Точно каквато искаш, Фико. Довери ми се.

— Само глупак би хванал вяра на друг, освен себе си.

— Тогава бъди глупак.

Още известно време Фико се взираше внимателно в Роберто.

— Ще си помисля.

— Мисли.

Разделиха се. Роберто тръгна към колата с надеждата, че инстинктът не го е подвел.

---

[1] Southern Comfort — вид бърбън. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Студеният вятър нахълта в лимузината с Роберто и Бренди се смрази повече, отколкото през последния час — а това означаваше нещо. Когато Мосимо прикова Роберто към стената и насочи пистолет към главата му, тя се беше опитала да изпищи. Но едно от момичетата, която я имаше, я нямаше шестнайсет години, ѝ беше запушила устата с ръка и беше казала:

— Недей. Ако се разпискаш, със сигурност ще го утрепят. Мълчи.

На Бренди ѝ пареше под краката да излезе от „Рицарите на Колумб“, а не можеше да си тръгне. Разбира се, нищо не ѝ пречеше да изтича през вратата, но по някаква необяснима причина и през ум не ѝ мина да зареже Роберто.

Как бе станало така, че отговаряше за живота на крадец на диаманти, който си търсеше белята?

Затова, когато Роберто се намести до нея и колата гладко потегли, тя му се озъби:

— Ти май си супергерой с черен колан. Не можа ли да набиеш задника на Мосимо на чучура на някой чайник?

Роберто я гледаше така, сякаш съжالياва, че я познава. От гърдите му се откъсна покъртителна въздишка.

— В такива мигове осъзнавам защо Фосера си имат празноглавки за любовници. Умните жени са адски досадни.

— Знаех си! Можеше да го натикаш в девета глуха. Защо си затрая? — Тя стисна китката му и усети ширината, мускулите, сухожилията.

— Случайно да забележа броя на спортните якета? И броя на кобурите под спортните якета?

— Да. — Ала кой знае защо неговите думи ѝ прозвучаха малко фалшиво. Този мъжкар беше допуснал някакъв стар шишко да го прави на палячо. Беше отишъл там със съзнанието на какво ще го подложи Мосимо и бе изтърпял унижението безропотно.

На Бренди ѝ се струваше, че не е наясно с всички факти.

Очевидно бе така. Роберто не ѝ се доверяваше и това трябваше да я радва. По този начин, когато се изправеше на разпит в съда, искрено щеше да отрече, че знае каквото и да било за престъплението.

Тя се сгуши на седалката.

— Какво стана, след като той махна пистолета от бузата ти?

— Видях, че идваш да ме спасиш, и едва не получих инфаркт. Ти нормална ли си? — Обикновено спокойният тон на Роберто сега беше груб. — Даваш ли си сметка на какво са способни тези хора?

Неговата агресивност я уплаши. Разтревожи я. И някак си я... възбуди.

— Давам си сметка. Добре де, защо отидохме там?

— Ако отново ме видиш загазил, да не си посмяла да ме спасяваш.

— Значи допускаш, че преспокойно ще оставя някой да те застреля? — Тя също повиши тон.

Нюби погледна в огледалото за задно виждане. Навярно ги беше чул през стъклената преграда.

— Какъв е смисълът и теб да застрелят?

— Поне няма цял живот да се упреквам в малодушие!

— Мътните да те вземат, жено! — Роберто я грабна в обятията си, сякаш повече не издържаше да са разделени. — Изплаши ме зверски. Не знаеш ли, че светът е пълен с акули, мошеници и кучи синове?

— Да, един такъв е поставен под мое попечителство!

Той я целуна.

Бренди очакваше това, откакто го напусна в неделя вечерта. Всеки миг, докато беше с него, вдишваше миризмата му, слушаше гласа му, улавяше го да я гледа, копнееше да го вкуси пак. Сега се опияни от неговата разгорещеност, от своята възбуда, от движението на лимузината, която ги отвеждаше към място, където ги чакаше приказва феерия.

Когато той най-сетне вдигна глава, тя се бе настанила в скута му, а пръстите ѝ стискаха ревера му.

— Не спирай — промърмори Бренди.

— Налага се. — Той звучеше толкова неразбираемо, колкото тя се чувстваше. — Стигнахме.

— Къде?

— На бала.

Бренди се втренчи в лицето му — контраст от светлина и сянка.

— Какво?

— На танците. На танците у госпожа Тобиас. Трябва да отидем... да потанцуваме.

— *Сега!* — Тя беше изгубена в мрака с него и искаше да остане изгубена. — Сега ли ти се дощя да танцуваме?

Роберто безпомощно се засмя.

— При положение, че майка ти е в апартамента ни — да.

Майка ѝ. Тифани. Беше забравила за Тифани.

— Бихме могли... — Какво биха могли? Да се промъкнат в спалнята на Роберто, без Тифани да забележи? Да се отдадат на бурен секс, докато майка ѝ дреме в съседната стая? Никакъв шанс. Даже като тийнейджърка Бренди не беше опитвала подобни щуротии. — Ох, добре. — Тя се предаде и се измъкна от скута му. — Да отидем да потанцуваме.

Леденият въздух ѝ помогна да замрази желанието си.

За съжаление отвътре имението в калифорнийски стил беше окъпано в топлите цветове на глина и пръст. Всяка стена бе окичена с разцъфнали растения. В кафези, поставени нависоко, пееха птици. Приятната обстановка и хубавият партньор набързо стопиха ледовете в нея.

Бренди дочу музика. Не беше танцувала от месеци, а и тогава можеше да се развихря само в претъпкани барове с други студенти по право... и Алан. Там господстваше Наредбата за реномираните юридически факултети: студентите, достатъчно добри, за да влязат в тях, не притежаваха социални умения и чувство за ритъм.

Беше станало ясно, че наредбата важи и за студентите специалност медицина — поредният грях на Алан. Сега, докато из въздуха се носеха звуците на валс, изпълняван от професионалисти от световна величина, балерината в Бренди се събуди за живот и тя размърда крака.

— Ехо, май не е чак толкова зле? — Роберто ѝ се усмихна, сякаш правилно беше преценил радостната ѝ тръпка.

— Тук е добре, а другото би било... — Със сигурност не „зле“. Бренди никога не би могла да каже, че сексът с Роберто ще е зле. —

Неразумно — довърши тя.

— Много неразумно.

Не беше нужно той да се съгласява.

Слабичка възрастна дама, средна на ръст, с боядисана кестенява коса и светлокафяви очи, изприпка да ги посрещне.

— Роберто, колко мило, че дойде. Тъкмо ти си пакостникът, който ще превърне партито в запомнящ се успех. — Тя му поднесе ръка за целувка, сетне се изправи на пръсти и го целуна по двете бузи. — А тази млада госпожица навярно е Бренди Майкълс.

Бренди се сепна:

— Да, аз съм, но прощавайте — срещали ли сме се някъде?

— Не. Но когато една жена стане на моята възраст, тя задължително трябва да си намери хоби. Моето са клюките. — Тя жизнерадостно се ухили.

Бренди се сети за целувката в колата, за любенето в хотела, за увлечението си по Роберто, което я тласкаше към безразсъдства от страст. Предполагаше, че клюките няма да закъснеят и очевидно е била права.

Само че госпожа Тобиас я хвана под ръка и я поведе към източника на музиката.

— Годеникът ви ви зарязва и се жени за някаква развратница, а вие показвате на света, че не давате пет пари, като успявате да убедите съдията да постави Роберто под ваше попечителство!

Какво прекрасно обяснение. Бренди много го хареса.

— Ах, каква сте късметлийка! Но ако изглеждах като вас, крадците на диаманти щяха да се редят на опашка за моето попечителство, тъй че късметът няма нищо общо, нали? — Госпожа Тобиас отметна глава и се изкиска весело.

— Това ли са всички клюки? — Бренди се спъна от облекчение. Роберто я подхвана.

— Внимавай, Бренди, не падай точно сега.

— Още ли има? — Госпожа Тобиас я погледна алчно.

— Не, но под попечителството ми е поставен само един крадец на диаманти.

— Засега. — Госпожа Тобиас ги преведе през светлите отворени помещения към свирещия оркестър. — Сигурна съм, че те всички ще чукат на вратата ви. Хубави адвокатки — „хубави“ ли казах, имах

предвид *прилични* — трудно се намират. А такава, която може да ходи и да дъвче дъвка едновременно, е още по-голяма рядкост. Заповядайте! — Озоваха се на балкона над грандиозната бална зала. Възрастната госпожа махна с ръка. — Не е ли приказно? През остатъка от годината използвам мястото за тенискортове, но то е построено за нощи като тази.

Наистина беше приказно.

Огромното помещение имаше лъснат паркет, стени със златна мазилка и издигнат подиум за оркестър от дваисетима души. Стотици хора се движеха на малки групички — мъжете тържествени в черно и бяло, жените бляскави в бижута и изискани тоалети. Дансингът заемаше половината помещение и върху него кръжаха двойки, докато валсът отшумяваше.

— Толкова е грандиозно. — Бренди се вкопчи в перилото и захласнато се загледа надолу с желанието на танцьор, който отдавна не се е забавлявал. — Не съм виждала нищо подобно.

— Дансингът не е за гледане, той е за танцуване! — Госпожа Тобиас положи ръката на Бренди върху тази на Роберто. — Роберто, заведи това момиче на танци!

— С удоволствие.

Балерината Бренди открай време обичаше рециталите пред публика, обичаше да се движи в темпо, обичаше грацията и плавността на фигурите, които тялото извайва на музикален фон. Докато се спускаха по стълбището, оркестърът засвири танго и тя развълнувано се засмя.

— Роберто, можеш ли да танцуваш танго?

— Разбира се. Майка ми много държеше да се науча.

Веднага щом стигнаха дансинга, той я прегърна и тя разбра, че е ударила джакпота. Той можеше да танцува. Да танцува страхотно. Беше добре обучен, но имаше и нещо повече — музиката възкреси спомена за таланта му на любовник. А объркването, породено от това, че винаги са заедно и въпреки това винаги разделени, придаваше истинност на болката, стаена в тангото.

Бесният ритъм ги оплете в мрежите си, понесе ги по целия дансинг — единият бягаше, а другият го преследваше — събуди в тях изключителна, отчаяна страст.

Другите гости им отстъпиха пространство, докато накрая останаха да танцуват сред кръг от прехласнати зрители.

Мрачният поглед на Роберто не се отделяше от нейния.

Бренди се концентрира върху него, имаше очи само за него и в тази интимност чувстваше какъв ще е следващият му ход.

Залата се превърна във фон на движенията им.

Те бяха секс под музикален съпровод.

Тогава Бренди зърна едно познато лице в края на тълпата. То се хилеше с такова презрение, че тя пропусна една стъпка.

Роберто я дръпна към себе си, поглъщайки движението, но навярно усети, че нещо не е наред, защото я поведе с повече сила, като я насочваше безмилостно в движенията, давайки ѝ възможност да се съвземе от шока.

Когато музиката спря, тя се бе окопитила до степен да се усмихне пленително на Роберто и да му ръкопляска, сякаш в момента е изпълнена единствено с възхищение от уменията му.

Той също я поздрави с ръкопляскане и се поклони, но мимоходом прошепна в ухото ѝ:

— Какво стана? Защо се разстрои?

— Няма нищо. — Пълна глупост. Роберто така или иначе щеше да разбере. — Ето там е Алан.

Роберто се взря в тълпата и погледът му безпогрешно откри хубавия мъж с кестенява коса, сини очи, луничава кожа и мускулесто, стройно тяло.

— Да. Виждам го. Изключително тъпият годеник се е завърнал.

Роберто я накара да се усмихне малко по-искрено.

— Изобщо не е какъвто си го представях. — Той беше объркан. — Мислех си, че ще се окаже... е, не непременно красив, но поне с внушително присъствие, защото чух, че има бляскаво бъдеще. Вместо това той просто е... нисък.

— Не е нисък. Твърди, че е метър седемдесет и пет.

— По-нисък е от теб.

— Само когато съм на токчета.

Роберто изсумтя:

— А когато не си?

Тя не отговори.

— Не. Не ми казвай, че си ухажвала крехкото му егo и си носила обувки без ток. Бренди! Не! — Роберто тръгна към Алан. — Трябва непременно да се запозная с мъжа, който е смачкал индивидуалността на моята Бренди.

Тя го улови за ръката, преди да е направил две крачки.

— Алан не ми е смачкал индивидуалността.

Роберто я погледна отгоре.

— Добре де, малко я е понащърбил. Хайде, стига! — Той закричи преднамерено бавно към края на дансинга, където Алан чакаше с една дребна, закръглена червенокоска.

Бренди почувства как из тълпата се разнесе шепот. Сега чикагското общество знаеше коя е, как Алан я е зарязал и че тя придружава Роберто. Гостите очакваха сцена, но тя твърдо възнамеряваше нещата да протекат цивилизовано. В края на краищата Алан съвсем ясно показва, че пет пари не дава за нея, а тя... е, сапфирените обици значително бяха допринесли за излекуването на разбитото ѝ сърце. Обиците — плюс Роберто.

— Алан. — Тя му протегна ръка. — Радвам се да те видя тук. Значи си се върнал от медения месец в Лас Вегас?

Той не отговори. Не пое ръката ѝ. Вместо това стоеше и я гледаше — на високи токове тя беше с пет сантиметра по-висока от него — и поклати невярващо глава. Бренди почувства ледените пипала на унижението, но отказа да им се остави. Алан достатъчно дълго я беше контролирал чрез пренебрежение и... ох, Ким наистина имаше право. Чрез психически тормоз. Тя отдръпна ръка и се усмихна загадъчно и насмешливо.

— Хайде, Алан, *ти* ме заряза като ненужна вещь. Би могъл да се държиш възпитано.

Алан придоби вид, сякаш го е ужилила оса.

— Не бъди глупава, Бренди. Не сме тук, за да обсъждаме кой е виновен за раздялата.

— Не съм глупава, Алан — веднага се защити Бренди.

Той само се ухили нагло.

— И недей да храниш илюзии, че още ме интересува. Просто е редно да покажеш малко възпитание. — Но вече бе твърде късно. Юмруците ѝ се свиха конвулсивно.

Роберто се засмя иронично. Той улови ръката ѝ, изпъна пръстите ѝ и ги поднесе към устните си.

— Скъпа Бренди, дълбоко се възхищавам на способността ти да отговаряш адекватно във всеки различен случай.

Роберто беше отклонил вниманието ѝ от нацупената физиономия на Алан. Тя си даде сметка за топлото му разбиране, щедрата му подкрепа... ръста му.

— Много бих искал да се запозная с тези хора. — Той се усмихна толкова широко, че показва всичките си зъби. — За мен ще е голямо удоволствие.

Разбира се, че нямаше да е удоволствие, ала независимо какво щеше да се случи, тя имаше подкрепата му.

— Разбира се, Роберто.

Когато извърши представянето, Алан стисна протегнатата ръка на Роберто и бързо прибра своята.

Очевидно с удоволствие би му обърнал гръб, ако Роберто не беше толкова важна фигура. И толкова едра фигура. Да не говорим, че от гледна точка на Алан искрата в тъмните очи може би изглеждаше опасна.

Фоун гледаше Бренди с безпомощното удивление на пеленаче, което вижда първия си жираф.

— Алан? А-а-алан-н? Тя носи ли диаманта? Защото си искам диаманта.

— Диамантеният пръстен вече не е у мен — нежно я осведоми Бренди. — Заложих го.

— О, не! — Фоун се обърна към Алан. — Тя е богатата адвокатка. Нека я съдим!

* * *

Алан не обърна внимание на жена си.

— Бренди! Не разбирам как е възможно да извършиш нещо толкова глупаво.

Роберто се наклони напред.

Глушава. За втори път Алан я наричаше глупава.

От къде на къде си въобразяваше, че има правото да я разпитва и да критикува действията ѝ? Дори сега, когато годежът им беше развален? Нима е била дотолкова слаба, дотолкова готова да се подчинява на диктата му? Като майка си ли беше?

И ако това беше вярно, в кого се превръщаше Алан?

В баща ѝ.

Тя се втренчи в него. Той изобщо не приличаше на баща ѝ, но беше същият дол дренки. Беше манипулатор. Беше насилник. Беше ѝ направил огромна услуга, когато я заряза.

Точно както Роберто ѝ беше направил огромна услуга, като ѝ показва как мъжът трябва да се отнася към жената.

Тя се взря в него.

Роберто стоеше абсолютно неподвижно, втренчил лазерен поглед в Алан. Сякаш очакваше само една нейна дума.

Но тя щеше да се оправи с Алан. Обърна се към него — към niskия, дребнав, нещастен човечец, от когото сега с радост можеше да се отърве.

— Не разбираш как съм могла да извърша нещо толкова глупаво? Какво например? Да заложа годежния ти пръстен? Да изхарча парите за спа процедури, страхотна рокля и едни супервисоки токчета? — Тя огласяше целия дансинг.

Хората се бутаха напред със заинтригувани изражения.

— Нанесох се в нов апартамент, започнах работа и те преодолях за няма и седмица? За бога, Алан, когато си я оплодил — тя кимна към Фоун — даже не събра смелост да ми кажеш да не идвам в Чикаго. Преобърнах света, за да съм с теб, но ти трябваше да отлетиш до Лас Вегас и да се напиеш, преди да вдигнеш слушалката и да си признаеш какъв мухльо си. Аз съм по-умната и за разлика от теб не съм малодушна, тъй че не смей да намекваш нещо по-различно.

Алан категорично отсече:

— Не, Бренди. Щом си ме преодоляла толкова лесно, очевидно съм постъпил правилно, като се ожених за друга. Не разбирам как можеш да танцуваш в елегантна бална зала, увесена в ръцете на този мъж като някаква евтина уличница.

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

Облечена в най-хубавия си черен костюм и с най-раздвижената си червена блуза, с най-късата си пола и на най-високите си токчета, Бренди решително се запъти по коридора към кабинета на чичо Чарлс на трийсет и деветия етаж.

Роберто лениво крачеше зад нея, все едно беше излязъл на лятна разходка.

Работното място на секретарката беше два пъти по-голямо от кабинката на Бренди, а двойните врати, водещи към частното светилище на чичо Чарлс бяха от полирано черно орехово дърво и безмълвно прогласявах, че е важен шеф.

Точно сега Бренди не даваше пет пари колко е важен.

Тя метна на един стол топлото палто „Гучи“. Опря юмруци върху бюрото на секретарката и заяви:

— Съобщете на господин Макграт, че Бренди Майкълс е тук, за да го види.

Секретарката, дребничка млада жена с лице, изсечено от лед, и табелка с името Мелиса Бекин, не беше впечатлена.

— В момента господин Макграт е много зает, но с удоволствие ще му предам вашето съобщение, когато стане удобно.

Бренди усети горещината, когато Роберто застана зад нея. Досети се, че се е усмихнал на Мелиса, защото ледът започна да се топи толкова бързо, че тя се уплаши от наводнение.

— С Бренди трябва да се срещнем с господин Макграт. Има ли някаква възможност да ни вкарате при него сега?

— За кого да предам, че пита? — Мелиса пърхаше като птичка, улучена от стрелата на любовта.

— Роберто Бартолини. — Италианският му акцент се усили. — Граф Роберто Бартолини.

Бренди за пръв път го чуваше да използва титлата си и това ѝ хареса. Сякаш тя подсказваше някаква скромност. Ала Роберто явно не

знаеше що е скромност. Или стеснителност. Или елементарните добри маниери. Снощи го беше доказал извън всякакво съмнение.

— Почакайте да му се обадя. — Мелиса избута стола си прекалено силно и едва не се прекатури. — Ох! Съжалявам. Толкова съм непохватна. — Тя се изправи и тръгна към вратата. — Само ще проверя дали... изчакайте ме малко... не отивайте никъде...

— Ще ви чакам... точно тук^[1] — увери я Роберто.

Мелиса хвана бравата, завъртя я и се промъкна вътре, без да отлепя очи от Роберто.

Щом вратата се затвори зад нея, Бренди се нахвърли на Роберто.

— Защо го направи? Наруши координацията на момичето! — Все едно я беше грижа. — Какво се опитваше да докажеш?

— Нараняваш ме, Бренди. — За човек, който бе танцувала половината нощ, изглеждаше забележително свеж. — Изглеждаше адски решена да говориш с Чарлс, затова ти издействах разрешение за среща.

— Много ти благодаря, но вече не ми прави услуги! Не мога да си ги позволя.

— Както желаш. — Той се поклонил с ръце на гърдите.

По европейски изискан. Приветлив и ласкав. Лош, побъркан, опасен. Той беше всичко това и ако не внимаваше, Бренди щеше да загази здравата, защото го намираще неустоим, както клетата Мелиса.

Само че вече си беше научила урока и не бе достатъчно мъжът да е неустоим. По дяволите, тя изискваше уважение и щеше да го получи, дори ако за тази цел се наложеше с голи ръце да извие якия врат на Роберто.

Мелиса отвори вратата и се усмихна на Роберто.

— Господин Макграт ще ви приеме сега.

— Благодаря. — Той закрачи към нея с дългите си крака.

Бренди наблюдаваше, сигурна в намеренията му, и чакаше своя час.

— *Signorina*, бяхте толкова услужлива. — Той улови ръката на Мелиса и се поклонил.

Мелиса запърха като птичка, хипнотизирана от змия.

От змията Роберто.

Бренди се придвижи към вратата.

Той поднесе пръстите на секретарката към устните си:

— *Grazie molto.*

Докато Роберто се взираше в очите на Мелиса, Бренди се промъкна край него и се шумгуна в кабинета на чичо Чарлс.

Роберто рязко се извъртя.

Мелиса рязко се извъртя.

Двамата я погледнаха с ужас, когато тя се усмихна и затвори вратата в лицето им. Завъртя секретния ключ и се обърна към чичо Чарлс.

Възрастният мъж изглеждаше дребен на фона на огромния кожен стол и широкото дървено писалище.

— Много се радвам да те видя. Ела да ме целунеш по бузата. — Той наклони глава, очите му светеха като на някаква любопитна птица с плешива глава. — Как е майка ти тази сутрин? Красива както винаги?

— Не знам. Не беше станала, когато тръгнахме. — Всъщност Тифани спеше като пън в съседното легло както миналата вечер, когато Бренди се върна, така и тази сутрин, когато Бренди излезе. Даже не се помръдна, за да целуне дъщеря си на изпроводяк. Не я укоряваше — вероятно по резките ѝ движения се беше досетила, че е бясна, а Тифани винаги се стремеше да избягва конфронтации.

— Ах. — Чичо Чарлс се усмихна. — Тогава за какво дойде при мен?

— Във връзка с онзи мъж. — Тя посочи през вратата към Роберто. — Знаеш ли какво направи?

Чичо Чарлс се облегна назад в стола си и изпъна пръсти.

— Имаш десет минути да ми разкажеш. — Звучеше бодро и делово. Вече не беше добродушният чичо Чарлс, а заетият шеф на голяма юридическа кантора.

— Снощи ме заведе на три различни партита и се държеше с мен все едно съм някоя манекенка. — Тя закрочи към писалището. — Перчеше се пред чикагските бизнесмени, че съм му била „адвокатка“. — Бренди изписа кавичките с пръсти. — Заведе ме на парти при долнопробните си италиански приятелчета и техните метреси, потупа ме отзад и ми нареди да вървя при другите жени, защото си имал работа.

— Ти какво предприе?

— Какво предприех? Първо казах „не“. Мосимо Фосера го чакаше да... знам ли... сигурно да ме научи на дисциплина, но вместо

това Роберто заговори на италиански, и то бързо.

Чичо Чарлс сведе поглед. Ако се мъчеше да скрие усмивката си, не успя.

— Затова отидох да си поговоря с момичетата! Които между другото едва ли владееха който и да е език, освен този на спрейовете за коса и контрацептивите. — Тя се опря на писалището и безмълвно призова чичо Чарлс да я погледне. Когато той го направи, тя сподели най-големия си страх: — Слушай, чичо Чарлс, Мосимо Фосера иска Роберто да открадне нещо и съм напълно сигурна, че заплашва живота на дядо му. Какво ще предприемем?

— От къде на къде? Нищо няма да предприемем. Щом Роберто Бартолини е решил да приеме поръчка за Мосимо Фосера, нищо не можем да сторим. — Бренди се канеше да го прекъсне, но възрастният мъж вдигна ръка. — Моля те, не забравяй кои сме. Не сме полицаи, нито агенти на ФБР, нито супергерои. Ние сме адвокати и нашата работа започва и приключва в съда.

— Да, но аз очевидно съм бавачка, която ще бъде подведена под отговорност от съдия Найт, ако Роберто наистина открадне нещо.

Чичо Чарлс кимна.

— Да, ако съдия Найт прецени, че си отговорна за евентуалните простъпки на Бартолини, би могъл да ни създаде проблеми за в бъдеще. Не се отлепай от Бартолини, за да няма основания да се усъмни в твоята бдителност.

— Но аз губя репутацията си на благонадежден адвокат още преди да съм започнала работа!

— Госпожице Майкълс, ако вярвате на думите си, значи подценявате престижа на тази кантора.

Госпожице Майкълс. Добре де, беше го подразнила.

— Извинявай, но знаеш ли какво е цял живот да се бориш да те вземат на сериозно и всичко да отиде на кино за една вечер?

— Не. — Чичо Чарлс заобиколи писалището и улови ръката ѝ. — Но те уверявам, че клюките, които разнасят останалите млади дами в кантората, само издават завистта им. — Той я поведе към вратата. — А сега, Бренди, иди да се натъкмиш за Бартолини; на него му е приятно да изплакне очи с хубаво момиче, както и на мен. Така или иначе винаги съм бил на мнение, че се престараваш. Когато това дело приключи и затънеш в прашасалата правна документация, ще

погледнеш назад и ще се учудиш какво толкова си се оплаквала. — Той отключи вратата. Отвори я. — Ако се тревожиш, че нямаш подходящи дрехи...

— Не е там въпросът!

— ... попитай Мелиса за корпоративните сметки и всичко, което ти трябва, ще мине за сметка на „Макграт и Линдоберт“. — Чичо Чарлс я потупа по бузата. — Ще бъде забавно нали? — Той я изведе и затвори вратата, докато тя го гледаше с недоумение.

— Да се натъкмя за Бартолини? — промърмори тя на масивния дъб. — Защото му било приятно да изплакне очи с хубаво момиче?

Боже мили, чичо Чарлс бил дърт сексист!

— Приключи ли? — поинтересува се Роберто.

Изглеждаше очарователен както винаги, но Бренди улови някакво самодоволство в изражението му. *Магаре*.

— И още как — саркастично подхвърли тя. — Да не се отлепяш от мен. Не искам да те загубя в тълпата.

Тя маршово премина покрай ядосаната Мелиса и излезе в коридора. Натисна копчето за асансьора.

Роберто вървеше до нея, праметнал палтата им през ръка, елегантен в най-новия от безбройните си костюми „Армани“. Носеше бяла риза, червена вратовръзка, идеално лъснати черни обувки... само дето косата му беше разрошена и немирна, сякаш бе прекарал нощта да прави любов.

Не с нея обаче. Не с нея.

Проклетата да е, ако се остави на привличането помежду им само за да получи същото удовлетворение, което доставяше един определен уред с големи батерии. Не и след разговора с чичо Чарлс. И най-вече не след снощи.

— Какво каза, че си толкова сърдита?

— Бях сърдита, още когато дойдох тук.

— Да, но на мен. Сега се сърдиш и на двама ни.

— Той ми изясни каква е функцията ми в тази фирма. Искане да таксувам вечерни рокли на корпоративната му сметка, за да изглеждам добре за... — Тя се задави и не довърши изречението.

— *Мен*. Хм. Да. Виждам защо си така наострена. — Асансьорът пристигна и Роберто задържа вратата отворена, докато тя влизаше.

— Все едно ти пука.

— Разбира се, че ми пука.

— Не, не е вярно, иначе нямаше да ме помъкнеш на онези партита! — Тя натисна копчето за приземния етаж.

— Не съм те *мъкнал* на онези партита. Отидох на тях, а ти дойде с мен. — Той стисна китката ѝ, когато вратата се затвори. — Снощи изпитах невероятна тръпка да те държа в обятията си за първия ни танц.

— Да-а, и на мен ми хареса — до момента, когато Алан и неговата повлекана не ни видяха.

— Според теб какво трябваше да направя? — Роберто стисна устни. — Да допусна да прояви към теб такова неуважение ли?

— Не съм очаквала да му забиеш юмрук в лицето!

— Той те нарече *уличница*.

Да, така беше. Не ѝ стана приятно, но тя беше типът жена, която би отминала със свиване на раменете подобна просташка забележка.

— Счупи му носа.

— Може би следващия път, когато види дама, ще се замисли, преди да започне да я обижда. — Каквото и да казваше тя, Роберто не се отмяташе от постъпката си. — Кафявите му очи гледаха безизразно и студено, на лицето му се беше настанило презрение.

Но насилието пораждаше насилие. Алан ѝ беше отправил поглед, който вещаеше неприятности.

— Проблеснаха светкавици. Някой ни е снимал.

— Случва се.

Асансьорът започна да се спуска.

— На теб може би, но аз не съм ослепителен италиански граф, освен това си под мое попечителство и би трябвало да те пазя от скандали, а ако Алан подаде оплакване...

— Шшшт. — Роберто ѝ направи жест да мълчи.

— Какво ми шъткаш? Просто отбелязвах... — Чак сега Бренди разбра, че той се ослушва. Асансьорът издаваше... странен звук. Сякаш се пързаяше. Освен това се движеше... прекалено бързо.

— Роберто? — Тя се вкопчи в него. Трийсет и три, трийсет и две, трийсет и едно... етажите отлитаха. Асансьорът почти... носеха се към земята.

Роберто яростно занатиска бутоните за аварийни случаи.

Спряха да пропадат толкова неочаквано, колкото беше започнало всичко.

Бренди тежко тупна.

Когато отвори очи, бузата ѝ се допираше в пода. Тя се взря в кафеникавия служебен килим, в лъскавите дървени стени и в Роберто, който лежеше проснат до нея.

Той я погали по брадичката, ала пръстите му трепереха.

— Добре ли си?

— Не знам. На колко метра сме от земята?

Той вдигна глава и се огледа.

— Спрели сме на двацет и четвъртия етаж.

— Ужас. — Беше ѝ зле, от страх гласът ѝ прозвуча несигурно.

— Падането можеше да започне още когато влязохме.

Това беше толкова глупаво, че тя не издържа:

— Да, защото ако се блъснем в земята от двацет и четвъртия етаж, ще бъдем мъртви, но ако паднем от трийсет и деветия, ще трябва да ни изтребват със снегорин.

— От тавана.

Бренди не се засмя.

— Асансьорите са обезопасени — успокои я той.

— Току-що пропаднахме с десет етажа. — Дори през ужаса тя виждаше очевидното.

— И спряхме. Това не беше инцидент. Има си регулатори и електромагнитни спирачки...

— И много здрава подова повърхност, ако те не се задействат.

— Производителят гарантира, че обезопасителите ще работят. Освен това подът има шок абсорбатор.

— Щом производителят гарантира безопасността, защо е сложил и такъв абсорбатор?

— Добре де, виждам, че се заяждаш. Значи си по-добре. — Той ѝ помогна да седне. — Чакай малко. Първо да видя дали ще се свържа с...

През говорителя проехтя женски глас:

— Аз съм офицер Рабек. Има ли някой?

— Да. Да! Двама сме. — Италианският акцент на Роберто беше станал дълбок и силен, вероятно заради пропадането. — Какво стана?

— Не знаем, но не се безпокойте. Ще ви извадим.

— Как така не знаете? Сигурен съм, че имате някаква представа.
— Роберто се изказа с увереността на изпълнителен директор.

— Изглежда има грешка в компютърната система — неохотно призна офицерката.

— Грешка ли? Как е възможно? — Роберто решително се изправи пред високоговорителя, все едно офицер Рабек стоеше пред него.

— Хакер. Камерите в асансьора не работят, мерките за аварийна безопасност се задействаха като по магия...

Бренди не разбра кога е скочила на крака:

— Значи налице е умисъл?

— Така смятаме, но ви уверявам, че нашите най-добри кадри се заеха с този... — Офицер Рабек се отдръпна от микрофона. Очевидно намерението ѝ беше те да не чуят, но гласът ѝ се разнесе в кабината: — Как така, опитват се в *момента* да прекъснат високоговорителя?

Високоговорителят замлъкна с прашене.

Прекалено слисана, за да намери думи, Бренди се взря в Роберто. Той се подпря на стената.

— Извинявай, *sara*. Вината е моя.

— Твоя? Знам, че имаш огромно его, но как така разбра, че е твоя?

— Това е работа на клана Фосера. Те се съревновават за надмощие.

— А ти си замесен... по какъв начин?

— Мосимо едва удържа властта. Планирал е една операция. Искан Пламъка на Романови.

Нехайните му думи окончателно я слисаха.

— Охо, целиш се високо.

— Аз съм от съществено значение за успешния изход на тази операция.

— Значи си се съгласил?

— Да. Но ако Мосимо не открадне диаманта...

— Той пада и мястото му заема следващият претендент. — Бренди схвана картинката и краката ѝ се подкосиха. Тя бавно се свлече на земята. — Затова искат да те убият.

— В препродажбата на откраднати скъпоценности има доста хляб, а шеф на чикагския синдикат е престижна длъжност.

Сякаш в подкрепа на теорията му асансьорът хлътна с още няколко сантиметра.

Бренди простена.

— Всичко е наред. — Роберто седна до нея и я прегърна през раменете. — Всичко е наред.

— Господи. — Бренди седеше вдървено. — Ще умрем. Наистина ще умрем.

Той я целуна по тила.

— Казах ли ти колко секси изглеждаш в черно и червено?

Тя учудено се извърна и го погледна.

— Как може да си толкова спокоен?

Устните му оформиха нежна усмивка. Кичур коса падна на челото му. Погледът му я стопли с жаркото възхищение, което струеше от него.

— *Cara*, с никоя друга не бих срещнал по-радостно края си.

Тя щеше да умре, но в обятията на най-секси, най-благородния мъж, когото някога бе срещала. Нямаше значение, че е крадец на диаманти или че я е развявал из цял Чикаго като манекенка, или пък че планира да задигне Пламъка на Романови (а оживее ли, непременно щеше да успее). Той беше великолепият любовник, който я доведе до екстаза. Той взе майка ѝ под крилото си без никакви въпроси. А въпреки разпалените си протести, когато видя Алан да лежи на пода, а от носа му да шурти кръв, я беше връхлетял изблик на радост. Той ѝ беше дал да усети вкуса на удовлетворението от суровото отмъщение, защото не бе допуснал един гнусен тъпанар да я мачка.

Асансьорът пропадна с още няколко сантиметра.

Този път Бренди не издаде и звук.

А го атакува.

Обгърна с длани лицето му и жадно го целуна, показвайки му колко трескаво се нуждае от него.

Той ѝ отвърна с не по-малко настървение. Промуши език в устата ѝ, сякаш трябваше да пие от нея, за да оцелее. Пръстите му се плъзнаха по копринения чорап до ластика на бедрото ѝ. Тя притвори очи, когато Роберто докосна голата кожа между краката ѝ; наслади се на екстаза в момент, когато ситуацията, в която се намираха, граничеше с катастрофа.

Той я избута на пода и заметна полата ѝ около кръста. Незнайно откъде в ръката му се появи малко ножче. Очите му се присвиха; изглеждаше жесток. Изглеждаше опасен. Изглеждаше отчаян. Приличаше на пират.

Срязва гащичките ѝ.

Оргазмът едва не я връхлетя още тогава.

Вместо това Бренди се пресегна към ципа му.

Той разкопча колана си.

Заедно смъкнаха бельото и панталона му до коленете.

Бренди разтвори крака и го дръпна към себе си.

Роберто я разтвори с пръсти.

Тя простена жално. Беше прекалено чувствителна. Това беше прекалено силно. Прекалено бързо. Прекалено необуздало.

Само дето... искаше още. Искаше го сега.

Той беше толкова близо, че тя усещаше мириса на страст върху кожата му — афродизиак, който я накара да се загърчи. Той се намести между хълбоците ѝ. Главата на пениса му потърси прохода, после влезе с един великолепен, плавен тласък.

И тя изкачи върха. И отново. И отново.

Роберто се присъедини към нея, прониквайки дълбоко в утробата ѝ.

Сред хаоса от усещания една ясна мисъл си проби път в главата ѝ: „Ако трябваше да умре, така искаше да го направи“.

В объятията на Роберто.

Влюбена в Роберто.

---

[1] Игра на думи. „Right Here Waiting“ е любовна песен, хит на Ричард Маркс. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

— Успяхме! — Гласът на офицер Рабек прогърмя по високоговорителя. — Овладяхме асансьора! Вие добре ли сте?

Добре ли? Бренди не знаеше някога да се е чувствала по-добре.

— Само че — мили боже! — Щом високоговорителят работеше, значи същото важеше и за охранителните камери.

Роберто също го осъзна. Долепи устни до нейните и пъргаво се отмести от нея. Дръпна полата ѝ надолу и ѝ помогна да седне.

— Добре сме — извика той.

Гласът му беше дрезгав. Офицер Рабек, за разлика от Бренди, може и да не разбираше какво означава това. Но Бренди познаваше този звук. Той означаваше, че Роберто е бил задоволен.

Асансьорът се разтресе.

Бренди ахна ужасено и се вкопчи в любовника си.

После кабинката бавно се издигна, пое нагоре царствено, като кралица.

— Изкачваме ви до двайсет и петия етаж — обяви офицер Рабек.

Роберто вдигна ципа на панталона си и си закопча колана.

— На площадката ви чака медицински екип — долетя поредното съобщение.

Като се подпираше на стената, Роберто се изправи на крака.

Бренди го беше изцедила — с което се гордееше. Освен това се радваше, че е жива. И... разни други неща.

Той ѝ подаде ръка. С негова помощ Бренди се изправи и притисна разтрепераните си бедра. Роберто беше свършил в нея без презерватив. Тя нямаше гащички. Това беше катастрофа, а Бренди не съжаляваше и за един миг от нея.

Беше жива.

Беше влюбена.

Беше голяма глупачка.

— Не се колебайте да говорите с медицинския екип. Те са наясно, че сте преживели травма — говореше офицер Рабек. — Бих ви

препоръчала да отидете...

Когато вратите се плъзнаха встрани, Роберто се наведе, вдигна някакво червено парцалче и го натъпка в джоба си.

Гащичките й. Беше ги прибрал тъкмо навреме.

Двамата се озоваха пред тълпа от хора — медицински екип, охранители, чичо Чарлс и секретарката му.

Роберто подхвана Бренди и й помогна да стъпи на солидния под. Тя едва се удържа да не коленичи и да не зацелува мокета.

Чичо Чарлс я сграбчи и я разтърси като баща, който се е уплашил за детето си.

— Добре ли си?

— Чудесно. Честна дума. Просто съм малко пораздрусана, това е. — Не желаете той да я докосва. Не желаете никой да я докосва точно сега. Все още трепереше като резултат от бурния оргазъм. — Искам да отида до тоалетната.

Той залепи целувка на челото й и я пусна.

— Разбира се. Мелиса, би ли я придружила?

— Да, господине. — Мелиса отиде при нея.

Но преди Бренди да е направила и крачка, Роберто я прегърна през раменете и рече с нисък шепот, предназначен единствено за нейните уши:

— *Sara*, трябва да си поговорим.

Тя кимна. Мелиса я подхвана от едната страна, една санитарка — от другата и трите се запътиха нататък по коридора.

Роберто стоеше и я гледаше.

По дяволите! Беше й се нахвърлил като прегладнял звяр; беше я обладал бързо, яростно, искайки удовлетворение, преди да намери гибелта си. Беше я довел до върха, вярно, обаче сега тя избягваше да го погледне в очите. Избягваше него.

— Заповядай. — Чарлс му подаде чиста бяла кърпичка. — Изтрий червилото от лицето си.

Роберто се втренчи първо в кърпичката, после в очите на възрастния мъж.

— Не се притеснявай. Ако аз се намирах в асансьор с хубаво момиче и смятах, че ще умрем, и аз щях да я целуна.

Само да знаеше... Роберто попи червилото от челото си, сякаш бършеше пот, сетне изтри устните си. Натъпка кърпичката в джоба си

и закопча сакото, за да скрие други евентуални издайнически следи. По дяволите, както набързо се беше облякъл, нищо чудно ризата да стърчи през дюкяна му.

Една полицайка с кестенява прошарена коса и строги сиви очи застана пред него и му подаде ръка.

— Аз съм офицер Рабек.

— Офицер Рабек. — Роберто се усмихна обаятелно, но погледът му казваше, че няма да търпи никакви празни приказки. — Кажете ми какво се е случило.

* * *

Докато полицаите ги освободят, стана три и половина, температурата беше паднала под нулата и вятърът се усилваше. Бренди и Роберто с бързи крачки поеха към лимузината, паркирана на завоя, и се плъзнаха в уютно затопленото ѝ купе.

Полицаите и медиците ги бяха разпитали с най-добри намерения и им предложиха всички видове лечение за преживяната травма. Предложиха им да ги хоспитализират, да ги заведат при психиатър, но Бренди просто искаше да *излезе* от тази сграда. Не ѝ се приказваше за нейните страхове или чувства, защото секът бе триумфирал над страха, а чувствата си бяха лично нейна работа. По дяволите, тя дори не знаеше какви са те!

Знаеше единствено, че суровото изражение на Роберто я тревожи: може би съжаляваше за онзи миг на лудост в асансьора?

Тя също би трябвало да съжалява. Повтаряше си го, но без полза. Разумът ѝ не одобряваше случилото се, ала тялото ѝ още пееше. Докато Нюби се вливаше в трафика, тя се обърна към Роберто:

— Каза, че трябвало да си поприказваме. — Репликата ѝ дойде някак изневиделица, но Бренди държеше да узнае неговото мнение.

— Да. Говорих с офицер Рабек.

— С офицер Рабек? — *О, не.* Камерите сигурно са заработили, докато те още са били на калъп.

— Имала видео с двамата хакери, които разстроили компютъра, контролиращ асансьора.

— А, така ли. — А това я засягаше, защото...?

— Те ни последвали, седнали във фойето и чрез безжичния интернет проникнали в компютрите на сградата. Очевидно са наблюдавали охранителните камери, докато не са ни видели да влизаме в асансьора, после се опитали да го разбият.

Ох. Ето защо я засягало. Едва не е била убита.

Но също така тя бе преживяла най-страхотния, най-дивия, най-всеотдайния секс в живота си. С най-добрия, най-безпътния, най-могъщия човек, когото бе срещала.

— Трябва да се фокусираме. — Не върху тази тема. А върху тях двамата.

— Знам. — Изсеченото лице на Роберто се беше навъсило, а устните, които бе целувала с такава жажда, се бяха изопнали в тънка, решителна линия.

Отново ѝ се прииска да го целуне.

Той продължи:

— Трябва да изчистим това, защото става дума за същите двама типове, които ни дебнат от известно време. Офицер Рабек ми пусна видеото. Момчетата са увити с шалове, но познах онзи, който работеше на компютъра, по раздиращата кашлица.

Нещо в думите му прикова блуждаещото ѝ внимание.

— Раздираща кашлица?

— Настинал е или е пипнал бронхит. Всъщност снощи го повалих, когато отивах да ти търся четка за зъби.

Сега Роберто разполагаше с цялото ѝ внимание.

— Следеше ме. Залових го, но като последния идиот го пуснах да си отиде. Те не ни нападаха, затова реших, че са получили указания само да ни следят. — Бръчките около устата му станаха по-дълбоки. — Моята нехайност едва не ни уби.

— Двама мъже. Двама хакери. И единият кашля? — Паметта ѝ се пробуди. Тя се облегна на хладната кожена седалка, като се мъчеше да улови картината, която изникваше в съзнанието ѝ... миналия петък... — Питам се дали не са момчетата от заложната къща.

— Каква заложна къща?

— Когато отидох да оставя диамантения си пръстен, там се мотаеха две млади момчета. Не ги видях добре — бяха с накачулени с шапки и шалове — но единият кашляше. Собственикът спомена, че са хакери. Ужасих се, а той се поправи и уточни, че просто били

компютърни манияци. — Тогава Бренди разговаряше по телефона с Ким и не обърна особено внимание какво става в магазина, но поне това си го спомняше. — Той изглеждаше притеснен и аз го попитах всичко наред ли е.

— Така ли беше?

— Поне така ме увери.

— Мисли, Бренди. — Роберто стисна ръката ѝ. — Защо биха те преследвали някакви момчета, които са те видели в заложна къща?

— Нямам представа. Заложих диаманта. Купих сапфирените обици. Получих чек за разликата. Те няма откъде да знаят дали чекът е у мен, или съм го осребрила, само че... апартаментът ми беше обърнат с главата надолу, когато се върнах там неделя вечерта...

Роберто я хвана за раменете и я завъртя към себе си.

— Някой е тършувал из апартамента ти? Защо не си ми казала?

— Стига, моля те! — Бренди се почувства заклещена в ъгъла. — Не ти казах, понеже се разбрахме, че повече няма да се виждаме — макар че ти си си правел други сметки.

— Добре де. — Роберто разтри ръцете ѝ. — А по-късно защо не спомена?

— Кога? В съда, докато ти ораторстваше пред съдия Найт? В „Препарираното куче“, където главорезите на Мосимо те заплашваха с пистолет? Или у дядо ти? — Бренди започваше да се пали. — Всъщност смятах да ти кажа вчера сутринта, но Тифани се появи изневиделица и не ми се обясняваше защо не съм казала и на нея, затова си затряях. После се преместихме в хотела, после отидохме на танци, после ти удари Алан, после дойдохме в „Макграт и Линдоберт“, за да се разкрещя на чичо Чарлс, не че имаше някаква полза, после заседнахме в асансьора убиец, а сега сме тук...

— *Вуопо!*^[1] — Роберто вдигна ръка. — Права си. Бяхме заети.

— Заети? Нещата се развиват с шеметна бързина!

— Ти подозираш, че мъжете, саботирали асансьора, биха могли да са същите от заложната къща; добавяме, че апартаментът ти е бил претършуван. От двама мъже. Камерите от входа показват двама мъже. Откраднали ли са нещо?

— Не, само са разкъсали каквото им падне. Изсипали са всички кашони...

— Значиш не е изключено да са търсели нещо.

— Може би, но са били големи гадняри. Изрисували са графити по стената, изпикали са се върху килима, направили са дракона ми на сол... — За неин ужас гласът ѝ секна.

Роберто го забеляза. Естествено. Той, за разлика от повечето мъже, чуваше какво му се казва.

— Значи драконът е бил специален за теб?

— Купих го, преди родителите ми да се разделят, и оттогава си го пазя... Да, за мен беше специален.

— Моя прелестна Бренди, ти беше набелязана за жертва. За малко не беше убита. — Ръката му, облечена в кожена ръкавица, се плъзна по долната ѝ устна. — Не ти е изтрябвал дракон. Нуждаеш се от рицар в блестяща броня.

— Но аз *искам* дракон. — Освен това искаше Роберто.

— Когато всичко това приключи, ще ти намеря друг. Най-хубавият дракон на света. — Той се приведе, сякаш да я целуне.

Но сексуалният порив отслабваше и логиката си казваше думата. Налагаше се да открият кой иска да ги убие, а мисълта, че тя може да е мишената, го торможеше. Бренди се дръпна от него.

— Не ставай глупав. Драконът не е важен. Важно е да разберем дали същите момчета са извършителите.

— Права си, *cara*, но скоро ще трябва да си поговорим за нас. — Роберто бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади плоска метална кутийка, голяма колкото дланта му. Пръстът му се плъзна над миниатюрната клавиатура и екранът — с размери осем на десет сантиметра — оживя.

— Ах! — Бренди се наведе над рамото му и видя как той набра кода с палци. — Това ли е компютърът ти? Наистина е фантастичен.

— Обичаш ли новите технологии?

— Обожавам ги. Докато учех право, работех на стария лаптоп на баща ми и успях да го опазя от няколко вируса, един червей, както и от скапване на харддиска. Вандалите го потрошиха — вероятно такава съдба е заслужавал — но аз загубих всичко, което не бях прехвърлила на памет. Като получа първата си заплата, ще си купя най-добрия, най-новия...

— Как е името на заложената къща? — Палците на Роберта висяха над клавиатурата.

— „Честния Абе“ на Брукър стрийт.

Роберто бързо натрака името.

— Собственикът се казва... — продължи Бренди.

— Нгуен?

Тя се взря във физиономията господин Нгуен, която надничаше от екрана, и прочете заглавието: „Собственик на заложна къща убит“.

— А беше толкова симпатичен — прошепна Бренди. Главата ѝ трудно можеше да побере, че ситуацията пак е излязла от контрол и сега се намират в *опасност*. Внезапно челото ѝ се ороси от пот и тя отметна косата си. — Значи нещата не опират до теб. И някой наистина се опитва да ме убие? Мен, лично мен?

— Обади се на майка си — инструктира я Роберто.

Бренди вече набираще номера.

— Накарай я да си стегне багажа. Искам да се махне от хотела и да отиде на някое по-сигурно място.

Хайде, майко. Хайде. Защо се бавиш, вдигни.

— Ало! — Гласът на Тифани пращеше от жизненост.

— Добре ли си?

— Чудесно! Просто чудесно! Защо питаш?

Бренди въздъхна и облекчено кимна на Роберто.

— Слушай, мамо, тук сме се забъркали в една каша, но нямам време да ти обяснявам. Искам да отидеш в къщата на Чарлс Макграт. Ще се справиш ли?

— Тъж... слънчице. Ами точно сега аз съм в къщата му. Да ти кажа право...

— Добре. — Бренди рухна на облегалката. — Остани там, докато нещата не се изяснят.

— Какво има? — Тифани вече не звучеше приповдигнато. — Бренди, познавам този тон. Какво е станало?

Бренди промени тона си на сияйно-радостен.

— По всичко личи, че когато съм заложила годежния си пръстен, съм се забъркала в голяма беля.

— Да не би Алан да те заплашва? Защото бих могла да си поговоря с него. — От устата на красивата Тифани това излезе като закана.

— О, божичко, не! Недей. Не е Алан, просто... — Бренди направи обзор на изминалата седмица и се помъчи да открие началото на всичките си беди. Не ѝ се удаде. — Всъщност, майко, ако бях

облизала тръбите, когато замръзнаха, ако бях залепнала за тях и ако бях останала така до пролетното размразяване, щях да си спестя куп главоболия.

Роберто се изсмя весело и се приготви да напише имейл. Пръстите му литнаха по клавиатурата.

Бренди изкриви глава и се опита да прочете съобщението, но той светкавично натисна ИЗПРАЩАНЕ.

— Роберто ли е с теб? — поинтересува се Тифани.

— Да, майко.

— Щом той е с теб, значи си в безопасност.

— Той е просто човек — настръхна Бренди. Мразеше майка й да боготвори мъжете.

— Утре ще ти се обадя и непременно ще се уговорим за среща насаме.

Бренди го погледна на мъждивата светлина. Майка й имаше право.

— Бренди Лин, този път ще ми кажеш какво става. Не го забравяй — нареди Тифани.

— Няма, госпожо. И да се пазите! — Бренди затвори. — Тя вече е при чичо Чарлс.

— Охраната му е първокласна. — В дланта си Роберто държеше чип. — Ако ти покажа записа от фойайето, дали ще ги разпознаеш?

— Вероятно ще мога да ти кажа дали възрастта и ръстът съответстват.

Той пхна чипа в един прорез на компютърчето.

— Офицер Рабек увеличи максимално образите. Тук сме ние, а там са те. — Той посочи вратата, от която бяха влезли.

След няколко минути двамата мъже се появиха.

Камерата бе насочена надясно под остър ъгъл. Мъжете съблякоха палтата си, но не свалиха шаловете си. Бяха облечени с черни анцузи, но не изглеждаха нехранимайковци. Единият отиде при униформения пазач и го заговори, треперейки изразително от студ. Пазачът сви рамене и им посочи един диван.

— Докато ти беше в тоалетната, разговарях с пазача. — Роберто почука по екранчето с пръст. — Той каза, че момчетата — така ги нарече, момчета — чакали в колата си Джейк Джасински от

международния отдел да слезе, за да отидат на семейно погребение. Джейк им се обади, че ще закъсне, затова те влезли да се стоплят.

— А какво казва Джейк Джасински? — Тя гледаше как младежите седат на дивана, до който имаше цвете в саксия.

— Че е сирак.

— Сто на сто. — Сякаш камък затискаше гърдите й. — Определено биха могли да са младежите от заложната къща. Не съм категорична, но...

— Доказателствата натежават в тяхна полза.

— Само че... защо им е било да убиват господин Нгуен? — Тя стисна Роберто за китката и го погледна в очите. — Защо ме преследват?

— Нали каза, че собственикът се е чувствал неудобно — вероятно си е давал сметка, че ще го наранят, а може би дори ще го убият. — Роберто покри дланта й със своята.

— Но защо, когато го попитах, не ми е казал, че има проблем?

— Може би се е надявал, че ще ги умилюва с приказки. Може би е бил добър човек и не е искал да пострадаш. — Той стисна пръстите й. — Но щом по някаква причина тези двамата са те подгонили, значи не е изключено господин Нгуен да ти е дал нещо, което ги интересува.

Бренди опипа обиците си.

— Разглеждах ги на витрината. Сапфирите са невероятни, но тези двамата не биха тръгнали да ме преследват заради тях. Нали можеха да ги откраднат на място.

— Значи не са сапфирите. Тогава да не би да е пакетчето, в което господин Нгуен ги е увил?

Бренди заговори бавно, връщайки се мислено към онзи ден:

— Сложих си ги в магазина. Той ми даде кутийка за тях, но това е чисто и просто бижутерска кутийка, чието капаче се отваря с натискане, а вътре има подложка, на която обиците стоят... нали се сещаш, върху едни поставки. — Тя се опита да покаже с пръсти.

— Къде е кутийката?

— В джоба на шлифера ми, затова не са я докопали, когато са вилняли из апартамента. В това време нищо не може да ме измъкне от моя шлифер.

— Е... — той изкриви весело уста — почти нищо...

Този намек за безразсъдната им свалка я разгорещи.

Дума да няма, Бренди се държеше разумно. Но както винаги с Роберто, страстта се таеше близо под повърхността.

Откакто го срещна, тя се промени. Дали и той се беше променил, или животът му представляваше едно дълго бягство „камикадзе“ след друго? Наистина ли се беше влюбила в един съвременен пират?

Разбира се, че да. Той планираше да открадне Пламъка на Романови.

Този мъж — този престъпник — нямаше място в живота ѝ.

Усети душевна болка. Когато намереше време, щеше да седне да си поплаче.

Но точно сега имаха да разнищват престъпление.

— Смятах, че провеждаме рационален и крайно необходим разговор.

— Това и правим, въпреки че в момента бих предпочел да провеждаме един друг тип разговор. — Той горестно въздъхна, сякаш оплакваше всеки миг, който не е прекаран в прегръдката ѝ. После забеляза, че тя се е увила в топлото бяло кадифено „Гучи“ и бодро подметна: — Май не е това палтото?

— Не, говоря за черния си шлифер, който е в дрешника в хотела. Роберто, как мислиш, дали точно сега онези нехранимайковци не претърсват апартамента?

— Не. Тъкмо изпратих имейл на ФБР, за да ги предупредя какво става.

— Предупредил си ФБР? — ужаси се Бренди. — Но ти не трябва ли да се скатаваш?

— Човек с моята професия си има своите контакти. В края на краищата прекарах много време с добрите агенти, докато те ме разпитваха за жалкия осемкаратов диамант на госпожа Вандермиър. Ако не мога да използвам ФБР в такава ситуация, какво е оправданието за съществуването им?

— Но ти си обещах да свършиш работата за Мосимо, а ако ФБР ни постави под наблюдение...

— Мъничка Бренди. — Роберто пак сложи пръст върху устните ѝ. — Чуй ме. Кълна ти се, че ще постъпя както трябва. Имай ми доверие.

На Бренди ѝ се доця да умре от радост, че той е загрижен за нея, и от мъка, че не можеше — не смееше — да му повярва.

— Честна дума, Роберто бих искала да ти се доверя. Но...

Компютърът избипка. Роберто хвърли поглед на появилото се съобщение.

— В момента ФБР са в хотела. Охраняват апартамента. А похитителите сигурно са установили, че планът им не е сработил, защото сега се мотаят във фойето.

Нюби спря пред хотела.

Роберто кимна към някакъв мъж с портиерска униформа, който се беше свил под тентата.

— Как разбра, че е той? — На Бренди човекът ѝ приличаше на портиер.

— Познавам го.

— Ясно. — Тя запомни лицето му. — А защо не влезе вътре да арестува ония двамата?

За миг Роберто придоби виновен вид. Отговорът му май беше приготвен предварително:

— Не може да ги арестува, преди да разбере за кого работят.

— Какво? Значи това, че се опитаха да ни убият, не е достатъчно основание да ги тикнат в затвора? — Нюби ѝ отвори вратата и тя излезе. — Помниш ли заседанието при съдия Найт, Роберто?

— Да — предпазливо отвърна той.

— Реших, че ти си правият. — На минаване край мнимия портиер тя високо добави: — ФБР наистина са шайка идиоти.

---

[1] Добре (итал.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Бренди знаеше, че Роберто е обещал да открадне Пламъка на Романови. Само не знаеше кога.

Роберто знаеше.

Тази нощ беше голямата нощ.

След нищо и никакви си часове Роберто щеше да проникне в Чикагския художествен институт, в неговата светая светих, и щеше да задигне искрящия гигантски камък от витрината му. После, придружаван от главорезите на клана Фосера, щеше да отиде в „Препарираното куче“, да го предаде на Мосимо, а тогава... ах, тогава петното върху семейната чест на рода Контини най-сетне щеше да е изтрито и Роберто щеше да получи отговори на въпросите, които го измъчваха вече цяла година.

Но преди да открадне камъка, трябваше да установи самоличността на нападателите, които искаха смъртта на Бренди. Трябваше да е сигурен, че когато я остави сама, тя ще е в безопасност.

В този час хотелското фоайе гъмжеше от гости. Главният портиер му отдаде чест. Регистраторът на рецепцията го поздрави по име. Някаква гостенка му поиска автограф.

Бренди наблюдаваше парада от подлизурковци.

— Всички те обожават.

— Как иначе. Аз съм лице от вестниците и списанията. Не ти ли е забавно, че известността ми осигурява същото уважение като богатството и почтеността? — Ухили се широко, когато тя се намръщи. Неговата Бренди беше очарователно предсказуема. — А сега ме извини, трябва да поговоря с един човек.

Той отиде при главното пиколо, наведе се и попита шепнешком:

— Виждате ли двамата младежи, които се мотаят край кашпите?

— Да, господин Бартолини.

— Мястото им не е тук. Изхвърлете ги.

— Да, господине. — Главното пиколо докосна чело в знак на почест и сигнализира охраната.

Роберто се върна при Бренди, доволен, че навлеците ще мръзнат на студа. Това бе най-малкото, което можеше да стори за тях.

Бренди го чакаше при асансьора и ако не я беше наблюдавал, нямаше да забележи мимолетното ѝ колебание, когато пристъпи вътре.

— Можем да вървим пеша — предложи той. — След такова преживяване е нормално да се боиш.

— Щом ти можеш да вземеш асансьора, значи и аз мога. — Но докато се качваха, тя се облегна на стената, притисна глава до ламперията и се приготви, сякаш очакваше да полетят надолу.

— На всичкото отгоре — добави, все едно той беше коментирал — апартаментът е едва на четвъртия етаж.

Асансьорът спря.

Бренди подскочи.

Вратите се отвориха.

Роберто я прегърна.

— Да идем да проверим какво има в шлифера ти.

Докосването му сякаш я съживи и тя бързо закрочи по коридора — далеч от него.

Нямаше му вяра и макар Роберто да смяташе, че тя проявява здрав разум, не му беше никак приятно да вижда лошите предчувствия в очите ѝ. Всяко негово действие беше на авантюрист и опортюнист, но той държеше Бренди да види истинския мъж зад перченето и вестникарската слава. Държеше тя да зависи от него, да се уповава на него, да му вярва — а за тази цел разполагаше само с два инструмента — своето докосване и своите слова.

Ако тя се усъмнеше в тях, с нищо не би могъл да промени мнението ѝ.

Щом влязоха в апартамента, Бренди се запъти право към дрешника. Извади шлифера си, бръкна в джоба и измъкна бялата кадифена кутийка.

Той си я спомни. Същата беше изпаднала от джоба ѝ в съдебната палата. Тогава я беше вдигнал и я беше напъхал обратно. Слава богу, че си беше останала там.

Бренди отвори капачето, повдигна подложката за сапфирите — и върху крака ѝ се изгърколи видеочип в черно и златно.

— Господи. — Тя вдигна чипа и безпомощно погледна Роберто. — Наистина е тук.

Той го взе и се отправи към бюрото. Прокара пръсти по закопчалката на лаптопа, натискайки правилната комбинация от цифри, и капакът бавно се повдигна.

— Имаш най-готините джаджи — завидя му Бренди.

— Я да видим какво си имаме. — Той постави чипа.

Екранът незабавно се оживи и изобрази типичен ден в една квартална заложна къща.

Първо видяха гишето и касата. Чуха как вратата се отваря и някой набира алармения код.

— Вероятно има още една камера, насочена към вратата — допусна Роберто.

— Вероятно.

— След като са му били отправени заплахите, може би си е набавил охранителна система със звук.

— Вероятно — повтори Бренди.

Господин Нгуен се появи на екрана, отиде при касата и я зареди.

Щом го зърна, Бренди измъчено си пое въздух.

Роберто я разбираше.

— Шок е да видиш човек, за когото знаеш, че е мъртъв.

— Та аз почти не го познавах. — В гласа ѝ се усещаше смущение.

— Смъртта винаги е изненада. По кое време приблизително си била в магазина му?

— Рано. Сигурно към десет и половина.

— Добре. — Роберто ускори кадрите, в които господин Нгуен седнаше зад касата и отваряше списание, и забави, когато вратата издрънча. Собственикът на заложната къща вдигна поглед и изтръпна. Очевидно го беше страх от гостите му, но смело се провикна:

— Джоузеф и Тайлър Фосера. Какво търсите тук? Казах ви да се махате.

Двамата младежи наперено се запътиха към тезгяха и поголемият каза:

— Хей, ти си просто един дърт чичка. Що да те слушаме?

— Така е, братче, той е смотан чичка. — Другият младеж се засмя — и се разкашля.

— Това е той, хлапакът, когото спипах да ме следи — обади се Роберто.

— Те са — едновременно с него каза Бренди.

— Ще приемеш ли предложението ни? — попита по-големият младеж от видеото.

— Проверих как стоят нещата — отговори господин Нгуен. — Вие нямате власт в квартала. Вашият чичо е шеф на фамилията и ако научи, че се опитвате да развивате рекет на негова територия...

Младежът тутакси заби юмрук в лицето му.

Главата на господин Нгуен се люшна встрани. Той падна и се удари в стената. На пода изпадаха няколко картини.

— Джоузеф! — По-малкият звучеше шокиран.

— Трай си, Тайлър. — Джоузеф изчака господин Нгуен криволяво да се изправи.

— Виж к'во, чичка, можем да те защитаваме от *себе си*. — Джоузеф се опули нагло — агресивна фъшкия, която някой трябваше да озапти.

Господин Нгуен долепи ръка към челюстта си и внимателно я опипа.

— Видях синината — прошепна Бренди. Не можеше да откъсне поглед от екрана.

Роберто избута стола към нея и тя рухна върху него, краката вече не я държаха.

— Ще те убием, ако не ни платиш — заплаши Джоузеф.

Господин Нгуен разклати глава, сякаш за да я проясни, след което заговори на Тайлър:

— Ами ти? Защо се мотаеш с този хулиган? Ти си умен. Програмираш компютри. Не трябва тебе престъпност!

— Той е с мен. — Джоузеф сграбчи Тайлър за гушата. — Нали, пич?

— Да, с него съм. — Макар че Тайлър не изглеждаше кой знае колко щастлив.

— Ти *трябва* да ни платиш. Започваме собствен бизнес. Ще забогатеем и всички ще си плащат!

— Питай чичо си какво мисли за тая работа, младежо.

Джоузеф изтика Тайлър зад гърба си и се съсредоточи върху господин Нгуен.

— Чичо ми одъртя. Вече не го бива. Всички така разправят. На сцената е нужен нов човек. И този човек съм аз.

— И аз — изграчи Тайлър.

— Нищо чудно, че искат видеото — каза Бренди. — С такова доказателство присъдата не им мърда.

— Ако Мосимо не ги докопа пръв — кимна Роберто.

— Ще убие ли тези момчета?

— Които са дръзнали да оспорят неговата власт? Сто на сто.

На записа Джоузеф казваше:

— Да, чичка, Тайлър ми е заместник, тъй че плащай. — Той извади пистолет и го насочи към господин Нгуен.

— Защото хич не се шегувам. Ще ти светим маслото. — Ръката му не трепваше, а той се усмихваше, сякаш предвкушаше удоволствието да задигне парите или да убие.

Господин Нгуен бавно отстъпи назад и вдигна ръце във въздуха.

Тайлър се гърчеше като дете, което спешно трябва да отиде до тоалетната.

— Не, човече, не го убивай, ще загазим яко!

— Слабото звено — прошепна Роберто.

— Леле, Тайлър, какъв си скапаняк — отвратено просъска Джоузеф.

— Не съм. — Без да си поема дъх, Тайлър добави: — Някой идва. Майната му, момиче е!

Трите глави се обърнаха към вратата.

— Абе ти не заключи ли? Тъпанар зализан, къде ти е акълът? — Джоузеф прибра пистолета в джоба на палтото си. Придърпа шапката надолу и вдигна шала си.

— От теб зависи — обърна се той към азиатца. — Една думичка и ще ликвидираме и теб, и нея. Спомни си го, преди да гъкнеш.

Господин Нгуен кимна.

Момчетата отидоха в дъното на магазина.

Вратата се отвори и Бренди чу собствения си глас:

— Навън е студено. Вътре е топло. — Разговаряше с Ким. След секунда влезе в обхвата на камерата.

С Роберто изгледаха как тя залага пръстена и купува сапфирените обици. Видяха как господин Нгуен изважда вътрешността на бялата кадифена кутийка и се обръща към камерата. Взря се в обектива и изражението му каза всичко. Изправяше се пред

гибел, но не отвеждаше никого със себе си, а същевременно се надяваше, че младежите ще бъдат наказани.

Протегна се към камерата. Записът на чипа свърши.

Нито Бренди помръдваше, нито Роберто.

Тя се изправи и избухна:

— Копелета мръсни!

Нейното ожесточение го накара да потрепери. Беше ги нарекла копелета; ако знаеше истината за него, дали така свободно щеше да използва тази дума?

— Не са копелета — поправи я той. — Те са от клана Фосера. Засукали са вероломство с майчиното мляко. Сега дай да копирам записа на компютъра си и да изпратя това нещо на полицията. — Той издърпа стола, за да седне в него, и се залови за работа. Изпрати видеото по имейла на своята свръзка във ФБР. Ейдън знаеше какво да предприеме.

Бренди отиде до прозореца и се взря навън.

— Виждам ги оттук. Приличат на две невинни момчета, които зъзнат на студа. Само че са убили господин Нгуен. — Тя се втренчи в тях и заклати глава, сякаш умът ѝ не побираше как е възможно такова насилие. — Дано да получат измръзвания.

— Ще получат нещо повече. — Роберто приключи операцията и насочи вниманието си към нея. — Но докато не ги вкарат на топло, те представляват опасност. Знаеш ли да стреляш с пистолет?

По лицето ѝ се изписа раздражение.

— Не, но знам как се изпълнява подскок на греда.

— Това също не е за подценяване. — Той отиде до сейфа, в дрешника, набра кода и го отвори. Извади пистолета си, който му беше подръка за всякакви случаи, и провери дали е зареден. — Това е предпазителят. Ако поискаш да застреляш някого, го сваляш. След това насочваш този край — той ѝ показа края на цевта — към най-едрата част от човека, когото искаш да убиеш, и дърпаш спусъка. Това не е изкуство. Не е наука. Това е сигурност. Твоята собствена. Не рискувай. Докато ФБР не задържи тези типове, носи пистолета при всяко излизане.

Бренди не тръгна да спори. Пое оръжието в ръка, за да свикне с тежестта му, постави и свали предпазителя, след което кимна.

— Окей. Възможно е да не уцеля някое от тези момчета, но няма да е поради липса на предприети опити. Къде да го държа?

— Където ще ти е подръка. — Той отвори най-горното чекмедже на бюрото.

Тя прибра пистолета там и му се усмихна неуверено.

— А по-нататък какво?

Роберто не можа да й каже — дори той не знаеше какво ще се случи по-нататък. Въпреки огромния труд, който бяха вложили с дядо му в плановете да откраднат Пламъка на Романови, все още оставаше елемент на несигурност. При всеки обир нещо можеше да се обърка; а в този случай, където враговете дебнеха на всяка крачка, опасността беше смъртоносна.

Освен това щом Бренди откриеше какво е направил, щеше да му се разсърди. Нищо чудно да минат няколко дена, докато си възвърне благоволениято й, а не му се чакаше. Желаше да я има както днес, както през уикенда — в леглото си за бавно, томително любене, така и за бурно, грубо чукане. Желаше я... винаги.

— Бренди, трябва да поговорим.

Изражението му я накара да затаи дъх. Страните й се наляха с руменина, клепачите й натежаха. После тя разшири очи и рече:

— Да, така е. Знаеш ли какво установих днес в падащия асансьор?

— Какво?

— Че те обичам.

Той така здраво стисна облегалката на стола, че металът едва не изпука.

— А не бива — продължи тя. — Ти не си подходящият мъж за мен. Не отговаряш на нито едно от изискванията ми. Ти си вятърничав. Търсиш си авантюри. Неморален си. Не зачиташ закона. Но аз съм безсилна. Обожавам те.

— Както и аз теб. Бренди... — Бе го зашеметила с яростния си кураж. Роберто се измъчваше, че тя мисли най-лошото за него; не беше ли изключителна проява на смелост от нейна страна да му се обясни в любов, когато вярваше, че той е пропаднал тип?

Обзе ги похот, мъждукаща под повърхността, знойна като жега в разгара на италианското лято. Той мигом се озова до нея, улови главата

й в шепа и я зацелува. Зацелува я с груба нужда, която едва обуздаваше.

Тя откликна. Вихреното им сливане в асансьора беше нищо в сравнение с това. Устата ѝ отново и отново намираще неговата.

Той плъзна ръце под сакото ѝ, наслаждавайки се на тънката талия, на гърдите, на усещането, че под сутиена зърната ѝ са щръкнали.

Тя се отърси от сакото си и свали неговото от раменете му.

Какво имаше у тази жена? Беше притежавал и други красиви жени, ала тя бе свежа, нова, опияняваше го с отклика си на ласките му — отклик, който загатваше що за отчаяние я е тласнало към този миг, към тази нощ и към това признание.

Оплетени в прегръдка, те се запрепъваха към спалнята.

Между целувките Роберто каза:

— Бренди, обещавам... ще бъда всичко, което искаш. Честен... ще бъда честен.

За един миг тя зарови лице в гърдите му, сякаш опиянена от неговото вричане. После надигна глава.

— Недей дава обещания, които не можеш да изпълниш. Никога не си ме лъгал. Знам кой си. Не бих понесла, ако вярвах, че си рицар в блестяща броня и откриех, че... не си.

Само че той я беше излъгал. Беше я излъгал за почти всичко и освен ако сега не я обвържеше със себе си, тя щеше да побеснее, че я е направил на глупачка.

— Аз не съм рицар в блестяща броня. Аз съм това, което искаш — аз съм драконът.

Тя се засмя пресекуливо, доволна, че той е запомнил.

Роберто я повдигна и я отнесе в леглото. Положи я на пухената завивка. Допря чело у нейното и се зарече:

— Обещавам да бъда мъжа, за когото ти първо ме помисли. Обещавам.

Тя се помъчи да извърне глава. Не искаше да се остави на магията му.

— Бренди. Послушай ме. Обещавам, че сърцето ми...

— Сърцето ти? — Тя впи очи в неговите.

— Сърцето ми е в твоя плен. Но ти едва ли си изненадана?

— Откъде да ми хрумне, че ти... че ти...

Нейната неувереност го смая.

— Че те обичам ли? Да не мислиш, че отвеждам всяка срещната в спалнята си? Че правя всичко по силите си, за да я задържа до себе си? Че обиждам съдия, за да ме поставят под нейно попечителство...

Бренди го избута и седна на леглото.

— Значи нарочно се държа така нагло!

— Разбира се. Бих сторил всичко за теб. Само за теб. — Той се ухили на възмутената ѝ физиономия. — Искях да съм с теб. Искях да видя дали съдбата най-сетне ми е отредила това, което горещо желяех — жена разумна, красива и сърдечна.

Тя се взря в него, сякаш той беше някакъв незнаен звяр.

— Ти не приличаш на никой мъж, когото съм срещала.

— Дано. — Роберто отново я повали на леглото. — Не искам да ти напомням на никой друг. Когато мислиш за любов, държа да съм единственият, когото можеш да си представиш. Но аз ти обещах сърцето си. Ти няма ли да ми обещаеш своето доверие?

Тя капитулира. Най-накрая капитулира.

— Вярвам ти, Роберто. Каквото и да се случва, имаш моето доверие.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

Звъненето я изтръгна от дълбокия, сладостен сън.

— Роберто? — Тя опипа леглото с ръка, но той не беше до нея.

Звънът продължаваше.

Мобилният. Тя зашава с пръсти, търсейки в тъмното. Намери го заради примигващата червена светлинка, която сигнализираше обаждане. Часовникът показваше, че е полунощ. Полунощ. И — тя се взря в екрана на телефона — това номерът на баща ѝ ли беше?

Той не ѝ се обаждаше даже денем.

Бренди мигновено си представи, че е прекарал инфаркт. Пътно произшествие. Че някаква страшна беда го е накарала най-сетне да пожелае разговор със средното си дете.

Тя отвори телефона:

— Татко, какво има?

— Какво има ли? — Гневният му глас за малко щеше да ѝ спуга тъпанчето. — Какво има! Едната ми дъщеря е евтина уличница, това има!

— Какво?! — Тя отметна нападалите кичури от очите си, мъчейки се да проумее за какво ѝ крещи. — Кой?

— Да не си си въобразявала, че няма да видя снимките? Мащехата ти с нетърпение ми ги показа. Моята великолепна дъщеря, с която винаги сравнявам лигавия ѝ син, се мъкне с крадец на бижута!

Баща ѝ говореше за *нея*.

— Целува се по бузите с шайка гангстери, представете си моля ви се! Накипрена като уличница!

Бренди се изправи.

— Какви снимки? — Още не се беше разсънила, но не желаше той втори път да я нарича проститутка.

— Във вестника, на първа страница от светския раздел. „Чикаго Трибюн“ се подмазва на гнусния италианец, откакто цъфна в Чикаго Знаех, че „Макграт и Линдоберт“ го представляват, но гръм да ме

удари, ако съм подозирал, че за да го чукаш, си готова да съсипеш кариерата си в зародиш!

Стомахът я заболя — както винаги, когато говореше с баща си.

— Не съм съсипала кариерата си.

— Гледай това да е вярно. Дължиш ми един куп пари за висшето си образование. Дължиш ми много. „Вандербилт“ не беше евтин.

Досега Бренди се надяваше, че сънува някакъв кошмар.

Заяждането му на тема пари я убеди, че това е реалност.

— Постъпих в един от най-добрите юридически факултети, защото съм го заслужила — остро му напомни тя.

— Я не ми дръж този тон. Глупава си като майка си.

Беше чувала това прекалено много пъти.

— Аз не съм глупава, нито майка ми!

— Ти кого се опитваш да убедиш? Майка ти още не може да събере две и две и да получи четири, а *ти* спиш с клиент! Във „Вандербилт“ не ви ли преподаваха етика?

— Колкото ти ми преподаваше етика, татко. — Тя с удоволствие го чу да пухти ядосано.

Удоволствието ѝ не трая дълго.

Той разярено си пое въздух:

— Точно така, и ако утре на бюрото ми не ме чака чек за твоето образование — за всичките години — ще се утеша поне, че съм плащал уроци, за да ми играеш балет.

Гневът му беше заразен. Бренди се изправи на матрака.

— Ще си получиш парите. Имам добра работа. Още утре ще изтегля заем от банката, за да ти платя и никога повече да не се налага да чувам гласа ти. Ти си абсолютен негодник и вече ми писна непрекъснато да гледам да ти угодя.

Едно трябваше да му признае: той разбра, че тя си измива ръцете от него. Затова ѝ отговори с цялата злоба, на която беше способен:

— Не си по-свастна от майка си. Проклета, тъпа, безхарактерна балерина, която нищо не струва. Когато умра, даже няма да събереш смелост да дойдеш на погребението и да се изплюеш върху ковчега ми.

— Ти си свършено прав, татко. Няма да дойда на погребението и да се изплюя върху ковчега ти. Не обичам да се реда на опашки. — Изчака го да спре да фучи. — Хайде де, татко, ти си последният човек, който има право да критикува някого, че е объркал конците. Затова

следващия път, когато ти се доще да покрещиш, не ме търси. — Тя почти беше затворила телефона, но се сети още нещо. — Не търси и мама.

След което затвори.

Тя му затвори.

Разтри корема си и зачака болката да започне — онова гадене, което беше знак, че е преживяла поредното стълкновение с баща си.

Но болка нямаше.

Да, беше сърдита. Беше му бясна, защото си мислеше, че щом ѝ е дал пари за колежа, има правото да ѝ крещи; беше бясна на себе си, че като последна глупачка се хвана в капана му, вместо да изтегли студентски заем.

Но главното усещане беше, че е свободна, сякаш най-после бе отхвърлила заклинанието, което бе хвърлил в деня, когато ги напусна с Тифани. Нямаше значение, че я е обявил за глупава. Нямаше значение дали я презира, или ѝ се възхищава. Приключи с него. Беше възрастна.

Жестоките му думи и безкрайната му злост вече нямаха силата да я нараняват.

Тя дълбоко си пое въздух и бавно издиша.

Ала на този свят имаше друг човек със силата да я нарани.

Роберто.

Къде беше той? Защо не се беше върнал в леглото да види какво става? Бренди имаше нужда той да я прегърне, да я увери, че между тях има нещо повече от хубав секс.

Само че апартаментът беше съвсем притихнал.

Бренди се измъкна от леглото, облече си халата и отиде в дневната.

Тя беше празна.

Провери едната баня. И другата.

Бяха празни.

Надникна във втората спалня. Надникна под леглото.

Застана по средата и дълбоко си пое дъх. Това не можеше да е истина. Сигурно имаше друго обяснение, освен очевидното... че Роберто се е измъкнал и точно сега краде Пламъка на Романови.

Тя вдигна хотелския телефон и позвъни на портиера. Загука с най-очарователния си и безгрижен тон:

— Обажда се Бренди Майкълс от стая... о, божичко, не помня в коя стая съм!

— В стая номер 403, госпожице Майкълс. — Портиерът говореше приветливо, развеселено... и мъжкарски.

Мъжкарски. Поне сега извади малко късмет.

— О, благодаря ви. Изобщо не помня цифри! Да не би да говоря с услужливия и представителен господин Бърч?

— Предположението ви е правилно, госпожице Майкълс.

— Това не е предположение, господин Бърч. *Познавам* ви. — Възрастен мъж, пъргав, елегантен и умен, деен и услужлив. Портиерът никога не биваше да издава информация за гостите, но господин Бърч харесваше жените и по-конкретно нея. Ако уцелеше правилните акорди, номерът ѝ щеше да мине. — Ама и аз съм една! Забравих да попитам господин Бартолини дали ще ми вземе от любимия лак за нокти, след като така и така ще излиза. Става дума за сладоледенорозово на „Лореал“; цветът е прекрасен, а уханието е на бонбони! Обожавам го! Може ли да го задържите, преди да е излязъл?

— Един момент.

Докато чакаше, Бренди барабанеше с пръсти по масата. Вбесяваше я колко глупаво е постъпила. Надникна под леглото. Обади се на портиера и се престори на весела, лекомислена въртиопашка. Обаче трябваше да узнае истината.

Портиерът се върна и този път тонът му беше предпазлив.

— Не сме сигурни, че господинът е излязъл. Видели са мъж, забулен с шал, който е минал през кухнята.

— Исках лека закуска. Казах му да се обади на рум-сървиса. А той вероятно е омагьосал някоя готвачка да му даде бисквитка. — Бренди поверително снижи тон: — Кълна ви се, господин Бърч, не е честно, че господин Бартолини може да яде през цялото време и да си остава строен като фиданка!

— Съвсем вярно. — Портиерът отново се отпусна.

— Няма го тук. Все трябва да е някъде... Де да можех да намеря номера на мобилния му!

— Зад хотела се е срещнал с трима мъже.

— Ясно, отишъл е да пийне. — Ако животът беше справедлив, щеше да получи „Оскар“ за най-добро разиграване на комедия, докато всъщност работата клонеше към трагедия. — С едни италианци, нали?

— Чак дотам не съм осведомен — отговори ѝ със същия приповдигнат тон господин Бърч.

— Тъмна коса, тъмна кожа, всички говорят на италиански?

— Ако не се лъжа, информацията ви е правилна.

— Супер! Имам номера на Грег. Ще му звънна и така ще се свържа с Роберто. Много ви благодаря, господин Бърч. — Тя бодро затвори слушалката — след което метна телефона, който се удари в стената, оттам се претърколи върху масата и рикошира в килима. Антената му се прекърши. Този дребен насилнически акт не ѝ беше достатъчен — Бренди би искала да го стъпче, да го раздроби на парченца.

Роберто ѝ даде клетва, че няма да открадне Пламъка на Романови. Обеща ѝ, че никога нищо няма да краде, че ще уважава закона. Заради нея. Беше казал, че го прави *заради нея*.

А вместо това копелето я изчука до припадък, заряза я да спи и отиде да свърши точно това, което беше обещал, че няма да върши.

Баща ѝ я нарече уличница и проститутка.

Тя беше нещо по-лошо — беше глупачка. Беше си заслужила обидите, понеже имаше баща си и Алан за пример какво представляват мъжете, а въпреки това реши да се довери на Роберто.

Притисна ръце към челото си.

Възможно ли е да затъпее още повече? Знаеше, че Роберто е крадец на диаманти с международна известност, който има набито око за жените и умее да ги омайва с неустоим италиански акцент. Какво толкова се чудеше, че я е измамил?

Стомахът не я болеше; болеше я сърцето.

Ненавиждаше Роберто. *Ненавиждаше го*.

Само че според съда и според шефката си тя отговаряше за граф Бартолини. Работата ѝ зависеше от това да го държи изкъсо, а щом щеше да върне закуп всичко на баща си — а Бог ѝ е свидетел, че щеше да го направи — работата при „Макграт и Линдоберт“ ѝ беше необходима.

Но как да намери Роберто?

Погледът ѝ се натъкна на неговия лаптоп. Бренди решително закрачи към бюрото.

Докосването ѝ до клавиатурата изтръгна компютъра от състоянието на сън. Само че на екрана липсваше иконка, озаглавена

„Планове за кражбата“.

Но пък тя неслучайно беше изкарала в колежа с разнебитен компютър, нападан непрекъснато от вируси. Поназнайваше едно-друго за тайните, скрити в програмния код.

Бренди се настани на стола и премина всички нива на пароли и шифри, докато на екрана не се появи файл, съдържащ най-сбития план за операцията.

Тя нямаше време. Нямаше време да се приготви. Нямаше време да планира. Защото ако всичко вървеше по замисъл, в този момент Роберто се намираше в Художествения институт и беше зает да се изплъзва от многобройните капани и уловки около диаманта.

Ако нещата не вървяха по замисъл... беше мъртъв.

Тя седеше с вцепенени пръсти върху клавиатурата.

Не беше изключено в този миг Роберто да лежи в локва от собствената си кръв, заобиколен от пазачи и полицаи; от професионалисти, доволни, че са го пипнали, преди той да е докопал диаманта. Никой от тях не познаваше гласа му, усмивката, тялото му, ума му. Щяха да се обадят на съдебния лекар да прибере трупа в чувал...

Бренди неусетно скочи на крака. Не можеше да понесе мисълта, че никога няма да го зърне, че хората биха могли да го запомнят като фамозен престъпник, застрелян от органите на реда.

Защото тя ненавиждаше Роберто, но също така го обичаше.

— Проклятие — прошепна тя и хвърли поглед на останалата част от плана.

Той трябваше да занесе камъка на Мосимо в „Препарираното куче“ след час и четирийсет и пет минути.

Ако успееше да го засече, щеше да го накара да предаде Пламъка на Романови в полицията. Той щеше да направи самопризнания, но съдът щеше да му даде облекчена присъда заради неговото разкаяние.

Да, щеше да го накара да предаде диаманта даже ако за тази цел се наложеше да го простреля.

Извади пистолета от горното чекмедже.

Цели се в най-едрата част от човека, когато искаш да убиеш.

Щеше да се цели в голямата му кратуна.

Обаче не разполагаше с много време. Отиде при прозореца и погледна навън. Момчетата Фосера още я чакаха да излезе. По-лошо,

агентът на ФБР ги наблюдаваше. Бренди знаеше, че ще надхитри Джоузеф и Тайлър, но не беше сигурна дали ще преодолее професионалист.

Тя вдигна телефона и се обади на единствения човек, на когото винаги можеше да разчита.

— Тифани? — Отсреща в слушалката се носеха музика и смях.

— Здравсти, миличка, как си? — разсеяно отвърна Тифани.

— Не много добре. — Очите ѝ се насълзиха.

— Какво има? — Бренди прикова цялото внимание на майка си.

— Мамо, трябва ми помощ.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ

— Скъпа! — Тифани вихрено влетя през вратата, облечена в дълго тъмно палто; русата ѝ коса беше скрита под мъхеста шапка, а очите — под слънчеви очила. — Не е за вярване, че Роберто ти е причинил такова нещо! Възмутително! — Тя грабна дъщеря си в ледената си прегръдка.

— Ще има да се кае — зарече се Бренди. Беше включила телевизора на местния новинарски канал, очаквайки да се появи съобщение за взлом в музея.

Засега нищо.

Роберто още беше жив.

Той и за това щеше да има да се кае.

Тя посочи куфара на колелца, който Тифани влачеше.

— Носиш ли каквото се разбрахме?

Тифани се взря в лицето на дъщеря си.

— Да, а ти чудесно си се справила с грима и прическата. Планът ти е изключително хитър, Бренди. Много се радвам, че ме включи.

— Никой друг не би могъл да ме разбере. — Бренди завъртя театрално очи, ала не беше сигурна дали майка ѝ я видя.

Тифани още не беше свалила слънчевите очила.

Странно, защото майка ѝ беше много категорична, че човек трябва да бъде така добре възпитан да си свали шапката или слънчевите очила пред хора, и макар че очилата ѝ помагаха с маскировката, все пак беше *нощ*. Тук, вътре, не ѝ трябваха.

Тифани си съблече палтото и го метна на един стол. После клекна и отвори закопчалките на куфара.

— Знам, че искаш някой от костюмите ми за действие, само че аз мислех за елегантността, докато си стягах багажа, миличка.

— Няма нищо, мамо. Каквото и да си донесла, ме устройва.

Тифани взе да изважда дрехи — удобни вълнени панталони „Калвин Клайн“, кафяв пуловер и високи токчета на „Джими Чу“ в шоколадов цвят с оранжево цвете отпред.

— Това беше най-доброто — оправда се Тифани. — Токчетата са от миналия сезон, но са ми любими, понеже са адски готини. Нали?

— Всичко е наред, мамо. Ясно ми е едно: на тези токчета няма да мога да тичам, но силата ми не е в тичането. Силата ми е в походката, усмивката, в таланта да накарам мъжете да загубят ума и дума, а ще се нуждая от всяко оръжие в арсенала си, за да проведя спасителната операция, без да свърша в затвора. — Бренди се ухили, очаквайки майка ѝ да оцени нейния хъс.

— Можеш да се справиш — зададено рече Тифани.

— Мамо, да не си си счупила някой нокът в закопчалките?

— Не. Защо реши така? — Дъхът на Тифани секна; тя отметна косата от лицето си с разтреперани пръсти.

— Мамо. — Бренди внимателно свали слънчевите ѝ очила. — Какво има?

— Какво да има? Нищо! Точно сега съм разтревожена за *теб*. — Но май беше плакала.

Бренди тутакси направи логичен извод:

— Да не би чичо Чарлс да те е нагрубил?

— Чарлс ли? Боже, не, той е най-добрият мъж на света. — Тифани се задави. — Само дето ти... ти...

— Аз ли? — смая се Бренди. — Какво толкова съм направила?

— Нищо не си направила! Само дето... след развода... ти непрекъснато ме наричаш „Тифани“ или „майко“.

— Но нали си ми майка — съвсем се обърка Бренди.

— Да, но тази вечер поиска моята помощ. Ох, слънчице, не си ме молила за помощ от деня, в който баща ти съобщи, че иска развод. — Тифани подсмъркна. — Отнасяше се към мен, все едно съм малоумна.

— Не те мисля за малоумна. — Бренди се размърда неловко. Наистина не мислеше майка си за малоумна, но смяташе, че тя разбира само от мъже и украси.

— Тази вечер ти ми каза „мамо“.

Бренди се отпусна на пети. „Майко“ или „мамо“? Нюанси на сивото, които в нейните очи не бяха важни, или поне така се залъгваше. Ала не съвсем, защото вътрешно правеше разлика. „Мамо“ беше зовът на невръстното, обичливо дете. „Майко“ беше критично настроената тийнейджърка.

— Не си давах сметка, че те засягам.

— Знам — припряно я увери Тифани. — Знам, че не ме биваше много като глава на семейството. Но понякога се размечтавах за старите дни, когато ти беше десетгодишна и тичаше при мен с проблемите си, сякаш мога да реша всичко. Беше такава сладко момиченце!

— А в пубертета май не бях толкова сладка, а? — Бренди помнеше разочарованието си, когато майка ѝ сменяше една работа след друга, а доходите им непрекъснато се топяха; спомняше си колко противно се държеше самата тя.

— Не бях скроена да се трудя на пълен работен ден. Знаех го, но исках ти да се гордееш с мен, затова се опитвах ли, опитвах, като си мислех, че някой ден ще си спомниш, че ме обичаш, и отново ще ми кажеш „мамо“.

— Господи! — Сега виждаше как се е измъчвала Тифани и изведнъж разбра. — Държала съм се като татко! — Нима е подражавала на човека, когото най-силно презираше? Защо?

Защото той беше безчувствен. От нищо не го болеше.

— Не, не си! Не съм искала да намеквам подобно нещо. О, мила, не биваше да започвам този разговор. Знаех си, че ще оплескам нещата!

— Нищо не си оплескала. — Бренди понечи да потупа утешително майка си по гърба, но в последния момент дръпна ръката си. От много отдавна не беше я докосвала. Стената от техните различия изглеждаше непреодолимо висока.

Баща ѝ беше такъв. Никого не докосваше. С никого не се свързваше.

Бренди не можеше да си позволи да бъде като него.

Пое си дъх и прегърна Тифани през раменете. Тифани я докосна по бузата.

— Ти си просто едно красиво момиче, което се бори за своето място в свят, където властва мнението, че красивите момичета са глупави — като мен. Страшно се гордея с теб. Толкова си умна — като баща си — но също така си добър човек и все копнееш за твоего одобрение.

— Ти не си глупава и нямаш нужда от моето одобрение — свирепо изрече Бренди. — Ти си чудесна такава, каквато си. Всички мислят така. Аз съм идиотка.

Тифани се засмя.

— Може би. Понякога. Но както и да се държиш, те обичам.

— Аз също те обичам, мамо. Винаги съм те обичала.

Двете се прегърнаха здраво, за пръв път в съзвучие една с друга от деня, когато бяха оставени да се оправят сами на този свят.

— Но ако взема да дрънкам глупости, да ме скастриш, чуваш ли?
— нареди ѝ Тифани.

— Тоест неща от типа: „Щом Роберто е с теб, значи си в безопасност“.

— Какво му е глупавото на това? — искрено объркана попита Тифани.

— Май не вярваш, че сама мога да се грижа за себе си.

— О, скъпа. — Тифани обхвана лицето ѝ в длани и я погледна в очите. — Ти си най-кадърният човек, когото познавам. Разбира се, че можеш да се грижиш за себе си. Но две глави мислят по-добре от една, освен това...

— Какво?

— Не бих искала да прекараш целия си живот сама. Хубаво е да имаш човек, при когото да се прибиращ. Лошата връзка е нещо ужасно, а липсата на връзка е нещо много... самотно. — Тифани говореше тъжно и изглеждаше... самотно.

— Нуждаеш се от някого.

— Имам си някого.

Бренди примигна. Знаеше, че майка ѝ отблъсква мъж след мъж, докато тя беше в гимназията и колежа — мъже, които искаха лъскава съпруга или най-вече лъскава любовница. Гордееше се, когато майка ѝ за пореден път отхвърляше нечие предложение.

Сега, най-сетне, Тифани си беше хванала любовник.

— Кой е той?

— Чарлс Макграт.

— *Чичо Чарлс!* — извиси глас Бренди.

Тифани неуверено се усмихна.

Бренди се овладя и невярващо пророни:

— Но той е... стар.

— И богат. И мил. И не изневерява на съпругата си — изтъкна Тифани. — Искан да се оженим и да ме зарине с дрехи и бижута, а аз искам той да направи точно това.

— Само че... трябва да спиш с него. — Тръпка разтърси Бренди.
— Любовта прави всичко по-хубаво.
— Значи го *обичаш!*
— Може би. Не е изключено. — Тифани нехайно махна с ръка.
— Но аз друго имах предвид. Тоест, аз знам, че той ме обича. Боготвори ме. А когато Роберто остарее и побелее, ти няма ли все още да копнееш за близостта му?
— Роберто ли? Нима... знаеш?
— Кое? Че го обичаш? Хей! Слънчице, ако не бях тук, никога нямаше да се измъкнеш от хотела. Ти направо *грееш*.
— Мамо, ами ако тази нощ го убият? — развълнувано прошепна Бренди.
— Да го убият? Роберто? — Тифани шумно се засмя. — Познавам мъжете. Този може да го бутнеш от двайсетия етаж, а той ще се приземи на крака.
— Всъщност от дваiset и четвъртия етаж — замисли се Бренди, спомняйки си приключението с асансьора.
— Слънчице, Роберто Бартолини няма да бъде заловен, нито пък ще бъде убит. Недей да се тревожиш излишно. Просто гледай да се справиш с тазвечерната каша, без да пострадаш. Само за това те моля.
— Ще внимавам — обеща Бренди. Уверенията на Тифани я разведриха. Майка ѝ имаше право: Роберто никога не падаше по гръб.
— Хайде тогава! — подкани я Тифани. — Трябва да те приготвим. Нямаме много време. — Тя взе чантичката с гримове и отиде в банята.
— Роклята виси на закачалката — извика Бренди. — Всички ме видяха с нея, а снимките явно са попаднали във вестниците.
— Да, ти си известна!
— *Позорно известна* — допълни я Бренди. Захвърли халата и си облече най-късото трико и бежови панталони. Натъпка гърдите си в най-подчертаващия ги сутиен, сложи си бежовото поло. Погледна надолу и се ухили, сетне се запъти към банята.
— Виж ме, мамо. Виж какво си имам!
— Охо! — Тифани остави спиралата за мигли и зяпна.
Майчице мила!
Бренди изпробва няколко пози пред огледалото.
— Ще им изплакне очите.

— Или ще им ги избодеш — изкикоти се Тифани.

— Което е нужно. — Бренди седна върху капака на тоалетната чиния, обу си чорапи и високите токчета, след което се изправи и опъна ръце над главата си. — Готова съм за действие.

— Не съм. — Тифани свали огромната си брошка от бяло злато с обков от блестящи кристали и я забодеш върху дясното рамо на дъщеря си. — Така е друго нещо.

— Благодаря ти, мамо. Идеална е. Толкова е ярка, че чак заслепява. — Освен това не се вписваше в стила на майка й. — Откъде я взе?

Двете отговориха в един глас:

— От чичо Чарлс!

— Усъвършенствам вкуса му към бижутата. — Тифани довърши прическата си. — Какво мислиш?

Бренди обърна майка си с лице към огледалото и застана до нея.

Тифани изглеждаше като дъщеря си, а Бренди изглеждаше като... ами като Бренди, но ако всичко се развиеше по план, момчетата Фосера щяха да са на много километри, когато тя излезеше от хотела.

Тя подаде на майка си бялото кадифено палто, което носеше снощи, и видеочипа, който господин Нгуен беше скрил в кутийката за бижута.

— А сега запомни: накарай шофьора на таксито да те закара в полицията, но да мине по заобиколен маршрут. Като се добереш до участъка, ще си в безопасност, а ако все пак малките бандитчета се опитат да влязат след теб, предай чипа на полицаите и им кажи, че това са убийците на собственика на заложната къща.

— Няма да забравя — обеща Тифани. — Голям купон ще падне!

Бренди облече дългото тъмно палто, което Тифани носеше на влизане в хотела. Сложи си още мъхестата шапка и слънчевите очила. Провери предпазителя на пистолета и го пхна в джоба си. След което кимна бодро на майка си:

— Да тръгваме.

Хванати за ръце, двете слязоха с асансьора. Тифани се помъчи да се усмихне.

— Ти си най-умното, най-хубаво момиче в целия свят. На сто процента съм сигурна, че ще си изиграеш ходовете правилно.

Тъкмо това беше разликата между Тифани и която и да е друга майка. Тя не казваше: „Ще се притеснявам за теб, така че внимавай“. Вместо това казваше: „Ти ще успееш“. Сега на Бренди ѝ хрумна, че ако е постигнала нещо в живота си, то не е, защото е наследила интелигентността на баща си, а защото майка ѝ винаги демонстрираше абсолютна увереност в превъзходството на своята дъщеря.

Все едно на каква глупачка я беше направил Роберто Бартолини, баща ѝ грешеше. Тя не беше глупава. Беше умна, безмилостна и щеше да оцелее в тази ситуация.

Щеше да има грижата и Роберто да оцелее.

— Благодаря ти, мамо. Ще успея. — Тя силно прегърна майка си. — Ти също ще успееш, защото си най-умната, най-хубава майка в целия свят. Джоузеф и Тайлър Фосера нямат никакъв шанс.

Когато вратите се отвориха, Тифани изправи рамене и излезе във фойето. Роклята очертаваше всичките ѝ извивки. Тя бе олицетворение на небрежния шик с бялото „Гучи“, праметното през рамо, с пръст, промушен в гайката му. Усмихна се на пиколото, на рецепциониста и на всеки среднощен гуляйджия по пътя си, възпламенявайки ги с огнената си хубост. Портиерът скочи да ѝ отвори вратата и тя бавно излезе на ледения въздух само със синя кадифена рокля и несломима решителност.

Портиерът махна на едно такси и я настани вътре. Таксито потегли.

Момчетата Фосера взеха следващото такси.

Агентът на ФБР скочи в колата си и се нареди трети на опашката. Бренди се ухили. Успя да ги отклони.

Веселата ѝ възбуда спадна. Майка ѝ беше в опасност.

— Пази се, мамо — прошепна тя, склонила ръце за молитва. — Моля те, пази се.

ДВАДЕСЕТ И СЕДЕМ

Бренди закрачи към вратата със сведена глава.

Никой във фоайето не я погледна два пъти.

Тя излезе на Мичиган авеню и повървя до следващия хотел, откъдето хвана такси.

— Закарайте ме в „Препарираното куче“ — рече на шофьора. — И побързайте. Очаква ви щедър бакшиш.

— Разбира се, госпожо. — Преди да спрат пред малката закусвалня, на три пъти вятърът едва не ги отнесе.

Бренди плати на шофьора и излезе на улицата.

Беше почти два часът; нощта беше ясна, с толкова студени звезди, че изглеждаха трошливи. Прозорците на „Препарираното куче“ бяха запотени. Келнерката унило седеше на стол край барплота, а двама мърляви клиенти се бяха прегърбили над чашите си кафе.

Мосимо Фосера седеше с гръб към стената в дъното. На масата пред него се виждаха празна чиния, сребърни прибори, избутани встрани, и сребрист лаптоп. Той напрегнато гледаше филм на монитора му.

Но Бренди знаеше, че това не е филм, а действителност. Фосера следяха с камери Роберто, който се трудеше в музея.

Мосимо бе с лице към вратата, така че тя не виждаше екрана, но затова пък разчиташе езика на тялото му. Беше като запаянко, който гледа футболен мач. Трепваше. Помръдваше. Веднъж се изправи, после пак седна. Бренди се досети, че всичко протича добре, иначе нямаше да го намери тук. Само че той често присвиваше очи и гневно дъвчеше устни.

Тези мимики също й бяха ясни. Независимо колко умен и безпardonен беше, Мосимо не притежаваше ловкостта на Роберто. Разяждаше го завист, но алчността го държеше на мястото му. В същото време Бренди зъзнеше на улицата и чакаше.

Потрепери, когато студеният вихър проникна под палтото й.

За нещастие, тя *буквално* измръзваше. Погледна часовника си. Ако всичко се развиваше по план, Роберто щеше да пристигне тук след двайсет минути. Дотогава трябваше да се раздвижи, иначе щеше да се превърне в ледена шушулка още преди да е започнала спасителната си операция.

Бързо пое нататък по безлюдната улица, разтърка се и се върна обратно пред витрината на „Препарираното куче“.

Мосимо стоеше прав, хилеше се и размахваше юмруци над главата си.

Роберто беше откраднал диаманта.

Добре. Не беше паднал по гръб. Все още живееше.

Бренди отново закрочи. Високите ѝ токчета тракаха кухо по замръзвания тротоар.

Когато стигна до края на пресечката, чу шум от кола и се обърна.

Кафявото инфинити F45 спря на завоя и двама типове, увити в палта и шалове, изскочиха от него и влязоха в ресторанта.

Бренди бързо се отправи към закусвалнята и дойде навреме, за да види как си свалят шапките. Позна ги: двамата мъже, които бе видяла на партито на Мосимо. Връчиха му малка кутийка; той я отвори, кимна и я прибра в джоба си. Новодошлите седнаха зад шефа си и се заслушаха, докато Мосимо ръкомахаше към екрана и разказваше какво се е случило. После се обърнаха с лице към вратата и зачакаха.

— Не знаех, че играят футбол толкова късно през нощта — изфъфли нечий женски глас до рамото ѝ.

Бренди рязко се завъртя.

До нея стоеше нещо, наподобяващо вързоп дрипи, и трепереше на вятъра, но щом се взря по-внимателно, Бренди различи две блеснали очи и усмихната уста.

— Вероятно гледат някое повторение. В този късен час, на този студ. — А Роберто и хората на Мосимо пристигаха с диаманта. Тогава щяха да започнат проблемите. Тази жена трябваше да е далеч отук.

— Ти нямаш ли си дом, където да се прибереш?

— Ами ти? — Дребната женица беше с трийсетина сантиметра по-ниска от Бренди. Миришеше на уиски и боклук, а я ръчкаше, все едно я подканваше да си върви.

— Аз ще остана тук, докато не дойде приятелят ми да ме вземе с колата. — Кое то всъщност не беше лъжа. Щом я видеше, той щеше да я грабне и да изтича с нея през вратата.

Така поне се надяваше.

— Хм, не си го намислила добре. — Сега клошарката не фъфлеше толкова силно. — Нощем този квартал е опасен и хубавица като теб не бива да се мотае сама тук. Какво ще кажеш да ти извикам едно такси да те закара обратно в хотела?

— Моля? — Откъде беше разбрала, че Бренди идва от хотел?

— Да ти извикам такси — без никакво фъфлене предложи жената. После подскочи като ужилена. Притисна ръка към ухото си. — По дяволите. Добре. Заемам позиция.

Бренди се ококори, когато жената се дотътри до вратата на „Препарираното куче“.

Дали това ѝ беше нашепнато от гласове в главата?

На улицата се появи самотна кола.

Бренди се отдръпна в сенките, за да види дали тя ще спре.

Колата спря, Роберто излезе от нея и се запъти към закусвалнята. Рики, Данте и Грег Фосера се изнизиха в редичка и го последваха.

Бренди се запромъкна по петите им.

Никой не ѝ обърна внимание. Двамата Фосера заедно с Мосимо станаха да ги посрещнат, а по-младите се смееха и се тупаха по гърбовете.

Роберто стоеше в центъра, усмихваше се и приемаше поздравления, сякаш му се полагат.

Глунав, лъжлив, неверен кучи син.

По нищо не личеше възрастната клошарка и двамата клиенти да обръщат внимание на празненството. Вероятно бяха пияни, махмурлии или просто достатъчно умни, за да не се месят, където не им е работа.

Бренди съжали, че и тя не е проявила същия разум.

Мосимо седеше на масата си, гледаше и се подсмиваше подигравателно. Приличаше на тлъста жаба.

Бренди се присламчи до бара и до копчето за лампата — наблюдаваше обстановката, чакаше своя шанс и се питаше дали наистина ще има смелостта да застреля човек, ако се наложи. Надяваше се, че ако все пак застреля някого, това ще е Роберто.

Мосимо пъкна пръсти в устата си и изсвири пронизително.

Веселбата моментално утихна, въпреки че младите Фосера още се хилеха.

— Къде е Фико? — поиска да знае Мосимо.

— Така и не се появи — каза Рики.

Мъжете се спогледаха многозначително.

— Който от вас види Фико, да го убие.

В ресторанта се възцари ледено мълчание. Клиентите се потулиха на местата си. Клошарката се промъкна зад барплота и клекна.

Бренди бавно, тихичко смъкна предпазителя на пистолета в джоба си.

— Обаче той не ни потрябва — оправда го Данте. — Наистина, имаше аларма, за която не знаехме, само че Грег откри къде е...

Грег потвърди с кимване.

— ... а аз я обезопасих. — Данте си възвърна дар словото. — После Роберто се хвана на работа. Той е творец. Творец, казвам ти! Никой даже не подозира, че Пламъка на Романови е изчезнал и освен ако не се взрат внимателно, никога няма да разберат, защото го подменихме със страхотен дубликат!

— Да, човече — обади се Грег. — Бяхме супер! Пипахме тънко! Докопахме диаманта!

— Докопахме го — подчерта Рики.

— Е, къде го? — Мосимо щракна с пръсти и посочи празната си длан. Рики посочи Роберто, а Грег и Данте се престориха, че се просват пред него.

Той извади от джоба си пакетче с големината на юмука си, сложено в черна кадифена торбичка с връзки.

Глупав, лъжлив, неверен кучи син.

Когато цялата тази работа приключеше, Бренди се надяваше, че федералните ще ѝ дадат килия до тази на Роберто, за да може през следващите двайсет и пет години да му проглуши тъпанчетата с упреците си. Той поднесе пакетчето към разтворената длан на Мосимо.

С разтуптяно сърце Бренди извади пистолета.

Роберто отстъпи назад.

— Но първо, Мосимо, искам да знам къде ми е рубинът? Обеща ми рубина на Патерсънови в замяна на моето сътрудничество.

Бренди скри пистолета.

Мосимо извади кутийка от джоба си и я подаде на Роберто.

— Отвори я — инструктира го Роберто.

— Недоверчив — подхвърли мафиотският бос, но отвори кутийката и му показа камъка.

Обковът блестеше, от червените фасетки искряха огнени лъчи.

Роберто кимна и се усмихна.

— *Bella*. — Той щракна капачето и пъкна кутийката в джоба си.

После с жестове на шоумен взе в шепи диаманта. Залепи целувка върху кадифената торбичка.

На Бренди така й идеше да го застреля, че ръката й с пистолета се разтрепери.

Той понечи да подаде камъка на Мосимо.

Бренди отново издърпа пистолета си. Насочи го към него и извика:

— Роберто!

Той се завъртя. Щом я зърна, невярващото му изражение се замени от неподправен ужас.

— Дай ми диаманта — заповяда тя.

ДВАДЕСЕТ И ОСЕМ

Изведнъж в ръцете на всички Фосера изникнаха пистолети, насочени към Бренди, към Роберто, към всички присъстващи.

Мосимо изтръгна диаманта от Роберто.

— Убийте я!

— Не стреляйте! — изкрещя Роберто. — За бога, не стреляйте!
— Той се затича към нея, разбутвайки столовете.

Един стол удари Грег в колената.

Пистолетът на Грег гръмна. От тавана заваляха парчета теракота и изолации.

Друг стол помете Рики, който падна гърбом върху една маса.

В Роберовите ръце столовете се превръщаха в оръжия.

Той прекоси половината ресторант. Един от клиентите му се нахвърли. Двата се строполиха на пода и се затъркаляха по балатума, събаряйки столовете като домино.

— Изтрепете ги до крак! — кресна Мосимо.

Той не остави на Бренди избор и тя насочи оръжието си към него.

Отзад някой я сграбчи за косата и я повали. Тя се приземи на коляно и от болката очите ѝ се насълзиха.

— Пипнах я — кресна някой.

Шапката падна върху очите ѝ и тя я избута.

Джоузеф. Това беше Джоузеф. Убиецът на господин Нгуен, малкият мръсник, който се беше опитал да убие нея и Роберто.

Как се беше озовал тук? Къде беше Тайлър? Какво беше сторил на майка ѝ?

Тя изпъна крак и го изрита в пръстите, забивайки дълбоко токчето си в обувката му.

Той я пусна, скимтейки от болка.

— Бренди, долу! — прогърмя гласът на Роберто. — Залегни!

За да я изрита Джоузеф до смърт ли? В никакъв случай.

— Кучка! Ще те размажа! — Джоузеф отново ѝ се нахвърли.

Балерината Бренди изпълни прелестен подскок, с който би се гордял и Джордж Баланчин. И то на високи токчета. Уцели Джоузеф право в гърдите.

Той рухна на пода, размахвайки ръце.

Бренди загуби равновесие и се удари в барплота. Изправи се, но когато се опита да стъпи, си изкълчи глезена.

Погледна надолу. Обувките на майка ѝ. При ритника беше счупила токчето на любимите „Джими Чу“ на майка си. Бясна, тя налетя на Джоузеф.

В „Препарираното куче“ настъпи истински хаос. Още един стол се разби в стената. Раздаваха се юмруци наляво и надясно. Нещо изпука. Мъже и жени крещяха: „Пусни го, пусни го!“.

Жлъчният поглед на Джоузеф беше вперен в Роберто. Той вдигна ножа си, прицели се като професионалист и...

Затова тя го простреля.

От отката лакътят ѝ болезнено се удари в барплота. Отговорът не закъсня.

Ножът изсвистя толкова близо до нея, че отрязва кичур от изрусената ѝ коса.

Джоузеф изпищя. Изпищя като момиченце. Загърчи се на пода, стиснал бедрото си. През дънките му протече кръв.

Бясна, с вдигнато оръжие, Бренди се обърна с лице към вратата.

Цялата сцена се беше променила. Клошарката бе насочила пистолет — не като този на Бренди, а дълъг и голям — към Мосимо Фосера. Келнерката държеше ловджийска пушка. Двамата клиенти се целеха към младите Фосера, които предпазливо оставяха пистолетите си на пода. Хора — агенти — нахлуваха в ресторанта от задния и от предния вход и всички бяха въоръжени.

Роберто се подпираше на масата, тръскаше ръката си, сякаш го болеше, и злобно гледаше проснатия на пода Данте, който затискаше счупения си нос.

Бренди беше умница, но не се изискваше кой знае какъв интелект, за да се досети човек, че Роберто изобщо не го е грозяла опасност. И в манастир животът му нямаше да е по-добре защитен.

Появи се агентът, който пазеше при хотела, този, когото Тифани беше заблудила. Погледна я с отвращение.

— Големи умници се оказахте с майка ви.

Думите му я убедиха, че Тифани е жива и здрава. Слава богу.
Роберто я погледна и въздъхна от облекчение.

После изражението му се промени. Начумери се, в очите му се разгоряха огньове.

Да, сто на сто ѝ беше бесен. Нали се намеси и провали героичната му операция.

Много, много лошо. Може би той е трябвало да ѝ се довери — нали все повтаряше, че *тя* трябва да му има доверие?

— Копеле — каза Бренди.

При цялата шумотевица в ресторанта беше изключено да я е чул; навярно разчете думата по устните ѝ. Тръгна към нея.

— Ти ме прецака! — крещеше Мосимо и притискаше диаманта към гърдите си. — Ти, копеле на италианска курва! Ти ме прецака!

Роберто се спря. Обърна се към Мосимо. С толкова елегантно движение, че Бренди не видя как точно стана, той подсече краката му. Цялата закусвалня се разтресе, когато мафиотският бос се просна по гръб.

Роберто се наведе над пръхтящия Мосимо:

— Любезните агенти на ФБР сега ще те окошарят и макар че едва ли ще ти е приятно да лежиш двеста години в затвора, познавам един Фосера, който с радост ще ти даде прав път.

— Фико. Тази подлога Фико!

— Не — коригира го Роберто. — Имах предвид жена ти.

ФБР агентите се засмяха.

Бренди — не.

— Какво си го стиснал този камък? Това е циркон — поясни Роберто. — Истинският диамант напусна страната преди три дена.

Мосимо разопакова камъка. Поднесе го към светлината. Фасетките засияха триумфално, надсмивайки му се.

Надсмивайки се над Бренди.

С всичка сила Мосимо замери Роберто с фалшивия диамант.

Роберто го улови и с жест, който демонстрираше победата му, го подхвърли във въздуха. Цирконът се приземи в шепата му и той ухилено го стисна.

Празник. Сигурно. Ако беше извъртяла толкова засукал номер: фалшивата кражба на фалшив руски диамант, истинската кражба на

автентичен рубин и рухването на цяла фамилия, която е враг на дядо ѝ, тя също щеше да празнува.

През цялото време Роберто беше сътрудничил на федералните. Сътрудничил, за да подмами в капана Мосимо Фосера и хората му — кражбата и предаването на Пламъка на Романови — и така да ги натика на топло.

А тя се беше оплела в цялата интрига като коте в кълчища.

Всичко това — притесненията за работата ѝ, нежеланата публичност, перченето на Роберто, страхът ѝ, че върховният секс с клиент е в разрез с адвокатската етика, опасенията ѝ, че ще умре, и тази дива гонитба в чикагската нощ, пистолета и решимостта ѝ да спаси Роберто от собственото му безумие, счупената обувка на майка ѝ — е било за нищо. За тоя, дето духа.

Рискува живота си, за да опази проклетия диамант, който дори не беше истински.

Тази вечер, когато се събуди и си помисли, че Роберто е нарушил обещанието си да не краде Пламъка на Романови, се почувства като идиотка.

Сега осъзнаваше, че неговото обещание, което бе накарало сърцето ѝ да затрепка в радостни трели — никога повече да не краде, да уважава *закона заради нея* — е опашата лъжа, също като кубичния циркон.

По дяволите, как би могъл да открадне диаманта от Художествения институт, при положение че Пламъка от три дена не беше в страната?

Внимателно, за да не се изкуши да застреля Роберто право в гърдите, където би трябвало да се намира несъществуващото му сърце, Бренди остави оръжието на една маса. Насочи се към вратата.

Джоузеф кресна от пода:

— За теб, Мосимо!

Бренди се завъртя и видя, че се цели в главата ѝ.

Роберто замери Джоузеф с циркона.

И го улучи точно между очите. Младежът се строполи в безсъзнание, а на челото му се появи огромен кървав прорез.

Някакъв федерален агент вдигна пистолета.

Бренди се втренчи в проснатия Джоузеф.

Беше невероятно *доволна*, че го е простреляла.

Разбира се, той бе просто заместител на мъжа, на когото се изкушаваше да тегли куршума.

Роберто, който отново тръгна към нея. Изглеждаше бдителен. Изглеждаше бесен. Изглеждаше като мъж, който е крил истината от нея практически от мига на срещата им.

Тя вдигна ръка. С ясен глас, който се разнесе в целия ресторант, каза:

— Сега се прибирам у нас. Повече няма да се видим с теб. Бих искала да ти пожелаая щастие и дълголетие, но вместо това се надявам да те удари пламнал метеорит, когато излезеш вън. Би било подходящо възмездие за всичко, което ми причини.

Роберто крачеше към нея.

Тя изкуцука през вратата.

Един почти топъл повеи на вятъра шибна Роберто в лицето. Миришеше на дъжд. Студът най-сетне бе свършил.

Ейдън стисна Роберто за ръката.

Роберто му се нахвърли, разярен, че го спират:

— Пусни я да си отиде. Ядосана е и има защо. — Ейдън беше набит мъжага с къса пясъчноруса коса и лешникови очи. Той беше сътрудникът на Роберто в цялата операция.

Познаваха се от години и когато до ушите на Роберто достигна слухът, че Мосимо Фосера планира да открадне Пламъка на Романови, той го подшушна на Ейдън. Ейдън разполагаше с властта да сключи сделка, каквато Роберто искаше, а Роберто разполагаше с уменията, от които Ейдън се нуждаеше. Двамата бяха добър екип — досега.

— Тя не може да се развява в Чикаго в два и половина сутринта, като си търси такси — нетърпеливо обясни Роберто.

— Един от хората ми ще я откара обратно до хотела. Не, почакай. — Ейдън постави ръка до слушалката в ухото си. — Искан да отиде при Чарлс Макграт. Там ще бъде в безопасност. В пълна безопасност.

— В момента най-голямата опасност за нея съм аз. — Роберто знаеше, че Ейдън има право. Цялата истина беше лъснала пред очите ѝ и точно сега тя го презираше. Никакво обяснение не би променило това. Налагаше се да разчита, че здравият разум ще ѝ подсказже кога да смекчи чувствата си към него.

Бренди беше жена, каквато много рядко се среща. Когато осмислеше нещата, щеше да проумее, че не е имал друг избор.

Вероятно щеше да разбере защо не е искал тя да се отдели от него на онези партита, където се представяше за прословут крадец на скъпоценности.

Хм. Може би ще е най-добре да ѝ подари цветя, когато отиде при нея да се обясняват.

Мосимо Фосера беше изправен на крака, ръцете му бяха закопчани отзад с белезници, а клошарката притискаше пистолет в гърба му.

— Това е капан! Нищо не съм откраднал!

— Прие крадени вещи — отвърна клошарката. — Рубинът на Патерсън и Пламъка на Романови.

— Това не беше Пламъка на Романови — пропищя Мосимо.

— Мен щеше да ме заблуди — усмихна се жената.

— Искам адвокат! — изрева той. — Искам адвокатата си!

— Млъкни! — сопна му се Роберто.

Затова Мосимо смени арията:

— Ти си мъртъв за нас! Ти ни предаде. Изменник!

— Да, граф Бартолини изключително много се притесни — присмя му се клошарката.

— Граф ли? — дрезгаво се изсмя Мосимо. — Никакъв граф не е той. Всички мислят, че е страшно умен, страшно богат, страшно елегантен, но той е едно копеле. Всички го знаят! Копелето на развратната дъщеря на Серджо!

— Изведете го — нареди Ейдън.

Клошарката и един от „клиентите“ изтикаха Мосимо през задния вход.

— Мразя този тип — заяви Ейдън.

— Да, но получих каквото исках от него.

— Отмъщение за това, че е осакатил дядо ти?

— И за това. — Роберто докосна джоба си.

Нови агенти влязоха с камери и ролетки, за да изготвят протокол за оглед на местопроизшествието. Ейдън зорко наблюдаваше процедурата.

— Ще ти кажа, Роберто, че когато човекът ми в хотела се излъгал да последва майката на госпожица Майкълс до полицейския участък и когато хората ми тук разбраха, че жената, която наблюдава Мосимо, е

Бренди, не знаеха какво да правят. Проглушиха ми тъпанчетата, все едно можех да направя нещо, докато те следвам.

— Толкова ли не можах да я изведат оттук? — Тогава Бренди нямаше да бере такъв срам.

— Да, ако разполагахме с още пет минути, с каквито не разполагахме. Бяхме предвидили всичко, освен нея.

— Значи сме двама. — Тя го беше погледнала със странно изражение. Сърдито, да, той очакваше такава реакция. Но и измъчено, сякаш е била наранявана коварно прекалено много пъти и кърви вътрешно. — Трябва да отида при нея.

— Не сега. Един човек те чака да се запознаете. — Ейдън кимна към един висок, дългнест младеж, който беше дошъл с агентите.

— Кой е?

— Човекът с информацията, заради която направи всичко това. Новината разтърси Роберто.

— Значи знае кой съм аз?

— Знае всичко. — Ейдън разтърси глава. — Горкият кучи син.

— Тук е, за да ми разкаже всичко сега, така ли? — Роберто се огледа. Флуоресцентните лампи светеха върху преобърнатите маси и разбитите столове. Агентите се движеха, говореха си и правеха снимки. По пода се виждаха кървави петна. Когато беше започнал търсенето, и през ум не му минаваше, че то ще приключи в Чикаго, в „Препарираното куче“ в два и половина през нощта. Но Ейдън очевидно не виждаше нищо странно в мястото.

— Сключихме сделка, помниш ли? Ти изпълни своята уговорка и аз реших, че ще искаш да узнаеш всичко час по-скоро.

— Така е. — Само че не беше готов. Не знаеше дали някога ще е готов да научи истината за мъжа, от чието семе се бе родил.

Един чикагски патрулен полицай застана на прага.

— Какво става тук, по дяволите?

— Хей, ресторантът е затворен! — кресна Ейдън. — Тук се разпорежда ФБР!

— Как ли пък не! — ревна онзи.

Ейдън излезе навън да се разправя с войнствения служител на реда.

И остави Роберто да осъществи представянето сам. Младият мъж беше около двайсет и тригодишен, висок с широки рамене. Косата

му беше тъмна като тази на Роберто, имаше буден поглед. Взираше се изпитателно в Роберто, а Роберто се взираше изпитателно в него.

— Аз съм Роберто Бартолини. — Той протегна ръка.

Младежът я раздруса. Взря се в лицето му, сякаш търсеше нещо. Представи му се, изричайки думите с лекия акцент на аристократ от Източното крайбрежие:

— Казвам се Карик Манли. Аз съм твоят полубрат.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТ

На другия ден нито Тифани, нито Бренди вдигаха телефона, когато Роберто ги търсеше. Наложих му се да се разкарва до имението на Макграт, колкото да установи, че двете жени са се пренесли в апартамента на Бренди.

Чарлс Макграт съвсем не беше в екстаз от начина, по който Роберто се бе оправил със ситуацията:

— По дяволите, момче, когато ти казах, на теб и на ФБР, че ще ви съдействам, няхах предвид, че съм готов да загубя годеницата си заради криза с нейната дъщеря! Тифани вече живееше при мен. Правех ѝ подаръчета, а тя ми помагаше с украсата на къщата, заедно ходехме по партита. Бяхме щастливи! После Бренди цъфна хълцаща на прага ми, Тифани разбра, че и аз съм замесен в тая работа, и сега двете отказват да ми проговорят. Много ти благодаря!

Затова той натовари цветята и подаръците си обратно в беembeто — Нюби беше агент на ФБР и след края на маскарада Роберто шофираше сам — и пое към апартамента на Бренди.

Щом натисна звънеца, вратата отвори Тифани.

— Прекрасни цветя! — Тя пое от него весело аранжирания букет от жълти слънчогледи и лилави астри. — Подаръците за Бренди ли са? — Прибра и тях. — Не че нещо от това ще има ефект. Трябва повече да се постараяш! — Жизнерадостно го осведоми тя и затръшна вратата в лицето му.

Той остана там, сигурен, че всеки момент ще отвори и ще му каже, че просто се е пошегувала.

Но това не се случи.

След като в продължение на два дена оставяше първо разумни, после разкаяни и накрая гневни съобщения на телефонния ѝ секретар, накрая не му остана избор. Обади се на експерт по тънката част — граф Джорджо Бартолини, женен за темпераментната му майка повече от трийсет и две години.

Когато чу цялата история, графът въздъхна тежко.

— След толкова години още ли не си научил нищо? Тази млада жена, Бренди — възхищаваш се на ума ѝ, обичаш нейната независимост, но си я използвал.

Роберто се възмути. Беше очаквал баща му да вземе неговата страна:

— Не беше така, татко.

— Напротив, точно така е било. Тя си има гордост, а ти си я направил на глупачка. — Роберто едва ли не виждаше как баща му поклаща отвратно глава. — Любов, която надживява борби и изпитания, загива при звука на смеха.

— Не съм ѝ се присмивал. — На Роберто взе да му се струва, че не е бивало да се обажда. — Позвъних ти, за да обсъдим как да си я върна. Вместо това ти ме изкарваш по-черен от дявола!

Един дълъг миг баща му не каза нищо.

— Трябва да разбереш, че си се издънил! Не очаквай тя да се държи разумно. Когато си имаш работа с жена, ти си виновният, даже да не си виновен! Това е то да си мъж!

— Отдавна съм мъж, татко, и досега с никоя жена не съм бил втора цигулка.

— Досега никоя жена не е спасявала мижавия ти живот!

Роберто се опъна:

— Аз също я спасих!

— Това е работата на мъжа. Обичаш ли тази Бренди?

— Да, но...

— Без „но“! Накарай я да те изслуша, признай си грешката и ако имаш късмет, тя може би ще ти прости!

— Роберто Бартолини не пълзи на колене пред никоя жена!

* * *

— Довиждане, слънчице. Ще ги накараш всички да те заобичат. — Тифани я целуна, все едно дъщеря ѝ беше първокласничка, която отива на първия си учебен ден.

В действителност Бренди беше млада жена, отиваща да приеме хвърлената ръкавица на недоволните си колеги от „Макграт и

Линдоберт“, които сега бяха уверени, че тя не притежава капчица етичност.

— Ще опитам с мъничко търпение.

— Знам, че няма да ти е леко, но трябва да отидеш. Имаш да изплащаш заем от банката!

Ах, да. Заемът от банката. Заемът, който беше изтеглила, за да плати на баща си. Заемът, за който чичо Чарлс ѝ беше поръчителствал.

— Ще го изплащам три години. Три години на работа в „Макграт и Линдоберт“, където ще ми се стъжни животът с тези хора. — Бренди си пое дъх. — Три години не са чак толкова много.

— Това се казва дух! — Личеше си, че Тифани е била мажоретка. — Не забравяй, че изглеждаш страхотно!

Бренди наистина изглеждаше страхотно в син костюм на „Долче и Габана“, бял пуловер с красиво деколте и високи токчета на „Доналд Плайнър“. Вчера Тифани извади кредитните карти, които чичо Чарлс ѝ беше дал, и увери дъщеря си, че той я е умолявал те двете да проведат шопинг терапия. Бренди щеше да откаже — не бе никак радостна от факта, че чичо Чарлс и Роберто са били прикрити съюзници — но трябваше да направи нещо по въпроса с косата си. Ножът на Джоузеф Фосера беше отрязал кичур с дебелина два и дължина пет сантиметра близо до скалпа ѝ. Налагаше се вещата ръка на професионалист да ѝ създаде нов имидж.

Затова Тифани и Бренди се поглезиха със спа процедури. Фризьорът на Бренди изпадна в див ужас, след което го обзе творчески порив, намерил израз в асиметрична подстрижка, с която Бренди напомняше на шикозна францужойка. След маникюр и едно хубаво пазаруване на двете с Тифани животът вече не им се струваше чак толкова скапан.

Разговорът с Ким изобщо не ги успокои — Ким беше лудо влюбена и макар че се опитваше да им съчувства, беше ясно, че никакъв облак не може да помрачи щастието ѝ.

Но Бренди и Тифани се бяха позабавлявали, и ако Бренди проливаше реки от сълзи, маскирани като гневни изблици, никога не си го изкарваше на майка си.

Сега, на влизане в сградата на кантората, пазачът я пропусна, без да провери самоличността ѝ.

— Но моля ви се, госпожице Майкълс. Знам коя сте.

Тя кимна усмихнато; след инцидента с асансьора сигурно всеки пазач знаеше името ѝ.

Притвори клепачи, докато кабинката я отнасяше на дваайсет и седмия етаж, и се помъчи да не мисли за пропадането. Проблемът беше, че щом изпразнеше съзнанието си, това извикваше спомена как лежи на пода, а Роберто свършва между краката ѝ, обзет от великолепа, яростна сладост. Също и спомена, когато си даде сметка, че го обича.

Но какво от това, след като той се оказа лъжлив негодник?

Когато постави този въпрос пред майка си, Тифани махна към цветята и подаръците с думите:

— Може и да е лъжлив негодник, но е лъжлив негодник с отличен вкус.

Бренди беше погледнала отворените кутии с бижута, изящни кристални украшения и книги, подбрани специално за нея.

— Няма да задържим тези неща.

Отговорът на Тифани направо я остави без дъх:

— Но, скъпа, не бива да допускаме нашата неприязън да ни развали удоволствието от подаръците. Целта е да нараним него, не себе си.

Бренди не знаеше как да оспори това.

Вратите на асансьора се отвориха и някой извика:

— Тя е тук!

Тя отвори очи и видя, че коридорът гъмжи от хора — юристи, адвокати, секретарки, — които я гледат втренчено. Бренди се приготви за нова порция проблеми и вместо това чу нещо, което никога не бе очаквала да чуе от тях: овации.

На подбив ли я взимаха? Това някаква шега ли беше?

Бренди предпазливо излезе от асансьора и премина покрай кордона от усмихнати лица.

Даяна Клим подскачаше, докато ръкопляскаше.

Тип Джоуел радостно размаха юмрук, когато Бренди мина покрай него.

Дори Санджин се усмихваше и пляскаше — хладно, но все пак пляскаше.

А щом Глен извика: „Добра работа, Бренди!“, тя вече не се съмняваше, че асансьорът се е разбил, а тя е мъртва и се намира в

нещо като чистилище.

Гледката на Шона Милър, която я чакаше пред кабинката ѝ, стискайки някаква преписка, донякъде я отрезви. Шона я мразеше. Щеше да ѝ каже какво става, без да разкрасява нищо.

— Какво ги е прихванало всички? — запита я Бренди.

— Видяхме снимките. Прочетохме репортажа. О, господи, сигурно си била страшно уплашена, но изглеждаш така, сякаш окото ти няма да мигне.

Бренди се ококори.

— Снимките? Репортажа?

— Вчера следобед получихме комюникето, а днес сутринта статията беше излязла в уебсайта на „Чикаго Трибюн“. — Тя издърпа Бренди в кабинката си и посочи компютъра. — Има те във *вестника*.

Точно в центъра на електронната страница бяха поместени две снимки на Бренди: на едната тя изглеждаше грациозна и изискана в прегръдката на Роберто, докато танцуваха танго, а на другата — спокойна и съсредоточена, докато се целеше в Джоузеф.

Бренди се отпусна на стола на Шона.

— Къде...? Как...? — Тя започна бързо да чете статията:

„Бренди Майкълс, новото попълнение на «Макрат и Линдоберт»... помогна на големия бизнесмен граф Роберто Бартолини в операция под прикритие, която трябваше да осуети плана за кражба на Пламъка на Романови... Подземният бос Мосимо Фосера арестуван... Според изявление на ФБР агента Ейдън Тучман: «С голям риск за живота си г-ца Майкълс се намеси в стълкновението и отстрани заплахата за операцията с ритник в гръдния му кош, а когато бандитът пак се опита да попречи, тя се видя принудена да го застреля... хладнокръвна при опасност...».“

— Не мога да повярвам. — Най-неочаквано Бренди се беше превърнала от лековерна жена в героиня.

— Снимката, на която прострелваш бандита, е много яка. Възхищавам ти се!

— Ох... Благодаря. — Снимката навярно беше направена от охранителните камери или от внедрените агенти на ФБР. Бренди не знаеше, защото никой не я беше осведомил. Независимо какво пишеше в „Трибюн“, Роберто я беше направил на глупачка. Но при положение че репортажът във вестника отстраняваше тръните от пътя ѝ в „Макграт и Линдоберт“, не беше редно да се оплаква.

— Щом става дума за Роберто Бартолини, и ти щеше да помогнеш в операцията. — Бренди се изправи. — От моя страна това не беше саможертва.

— Друг път. Успяла си да го придружиш на няколко партита, а той е парче. Но ако от ФБР ми кажеха, че ще има стрелба, щях моментално да си оберя крушите. Не си струва да те убият заради него!

— Щом казваш. — Бренди не биваше да разсъждава по този начин.

На минаване край кабинета на госпожа Пеликан възрастната жена я повика:

— Госпожице Майкълс, може ли за момент?

Госпожа Пеликан изобщо не звучеше очарована от Бренди както останалите си колеги. Когато Бренди влезе, тя прелистваше някакви документи.

— По всичко личи, че трябва да ви преместим по друг случай. — Тя я погледна над очилата си със студени кафяви очи. — Тъй като делото е било прикритие за вас и господин Бартолини, целият ни труд се оказва хвърлен на вятъра.

Далече по коридора Бренди чу някакъв шум. Може би разговор? Или смях?

— Да, госпожо Пеликан. Съжалявам, госпожо Пеликан. — Бренди живна пред тази жена, която толкова мразеше да я лъжат и да я използват. Излъгана и използвана. Чудесно я разбираше.

Шумът се усили. Нямахте грешка.

Госпожа Пеликан се смили над нея:

— Знам, че е нямало как да ми кажете, но все пак толкова работа за нищо!

Звукът от много гласове все по-осезаемо нахлуваше в кабинета. Какво ставаше навън?

— Обещавам, че никога повече няма да се залавям с нещо толкова вълнуващо.

Госпожа Пеликан погледна над рамото ѝ. Сподави една усмивка.

— За последното не съм особено сигурна.

— Бренди, бих искал да поговоря с теб — обади се Роберто от прага.

Бренди настръхна. Обърна се бавно.

Озова се лице в лице с дракон, висок метър и деветдесет и пет.

ТРИДЕСЕТ

Драконът беше предимно зелен. Мънички зелени люспици по издължената му муцуна, едри зелени люспи по гърбицата, зелени люспи по дебелината му, дълга един метър опашка, лъскави зелени люспички по нелепо дребните крила, поникнали на плешките му. Дълги зъби стърчаха от муцуната му. Вдлъбнатите черни очи просветваха. Но камъкът на челото му истински прикова вниманието ѝ.

Това беше имитацията на Пламъка, която лумтеше със същия виолетов огън като първообраза.

Роберто изглеждаше... нелепо.

— Бренди? Може ли да поговорим? — От вътрешността на дракона определено долиташе Робертовият глас.

— Не разговарям с митични огнедишащи влечуги. — Обаче затисна уста с ръка, за да скрие усмивката си.

Целият етаж, може би цялата сграда, се беше изсипала да гледа. Мъжете се побутваха с лакти. Жените се кискаха тихо.

— Трябва да поговориш с мен. Аз съм твоят дракон.

Веселието ѝ се изпари.

— Моят дракон е счупен.

— Знам и ми е мъчно. Не мога да го поправа, но ако ми позволиш, мога да поправа нещата, които аз счупих.

— Не желая да говоря с теб. — Напоследък Бренди бе стъпкана от много мъже. Защо да дава на този втора възможност да я прегазят? При положение че единствено той имаше значение?

— Какво сте счупили? — поинтересува се Шона.

— Нейното доверие.

Бренди изсумтя. *И сърцето ми.*

Роберто продължи:

— Но ако тя отдели няколко минути, за да ме изслуша...

— Бренди, трябва да се държиш любезно с дракона — посъветва я Даяна. — Представяш ли си какво ще стане, ако започне да бълва

огън? В канцеларията има купища документи.

Зяпачите се изкикотиха.

Не беше честно. Кака така цялата кантора бе застанала на негова страна?

— Посочи ми една причина да те изслушам.

Роберто разтвори драконовата паст с ръце и оттам се показаха очите му.

— Защото те обичам.

Зяпачите ахнаха.

Въздействието на тъмните му, напрегнати очи и недвусмислени слова я накара да отстъпи две крачки.

— Кажы защо това трябва да ме вълнува.

Той се приближи, протегнал хищна лапа.

— Дай ми възможност и ще го направя. — В този момент задницата му се заклеци на вратата.

— Колкото и да е покъртителен спектакълът, аз си имам работа. — Госпожа Пеликан се взря в тълпата, изпълнила коридора. — Досуц като всеки в тази кантора. Санджин, ще използвам назаем твоя кабинет. Заведи ги.

Санджин остана като треснат.

— Но аз също си имам работа!

Някой го сръчка и той се освети.

— След мен.

Роберто се затътри назад и с жест показа на Бренди да върви пред него. Тя пое по коридора, стиснала куфарчето си, като остро усещаше дракона, който я дебне по петите.

Проклет да е Роберто. Още малко и щеше да я разсмее. Омайваше я. Въпреки че я направи на луда, без значение колко я нарани, тя още го обичаше.

Проклет да е. Проклет да е.

Санджин отвори вратата на кабинета си и им направи знак да влязат. Той разполагаше с бюро, стол, картотека, изглед към съседната сграда и толкова малко свободно пространство, че драконът едва се натъпка вътре. Наложы му се да смачка опашката си, за да може Санджин да затвори вратата.

Въпреки че по-голямата част от Роберто беше просто костюм, Бренди застана от другата страна на бюрото.

— Как се сети да направиш *това*!

— Исках твоето внимание. — Той отново разчекна устата на дракона и я погледна. — Баща ми ми каза, че е по-добре да поема вината, а аз му се сопнах, че няма да пълзя на колене пред никоя жена. Тогава той ми наговори... доста отрезвяващи неща. — Роберто потрепери, все едно още му държеше влага. — Изключително уважавам татковото мнение, затова изпълних съвета му.

— Понеже го уважавах.

— Не. — Той размаха огромната си нелепа глава. — Защото всяка минута, в която не съм до теб, сърцето ми е жива рана.

— Хубаво. Поетично. Не съм впечатлена. — Всъщност донякъде беше, но по-добре той да не си мисли, че ако започне да й бръщолечи някакви романтични глупости с дълбокия си италиански глас, тя ще тупне като зряла круша в лапите му.

— Докато те нямаше, изпитах нужда да узная всичко за теб, затова помолих Чарлс за твои снимки. Видях те като бебе. Видях балерината Бренди на първия ѝ рецитал. — Той протегна към нея нокът. — Чух всичко за баща ти.

Тя отвори куфарчето и се засуети около съдържанието му, преподреждайки спретнато наредените тефтер, химикалка, молив, пидией и чисто нов лаптоп.

— Колко мило от страна на чичо Чарлс да ти разкаже *това*.

— Само че аз не съм като баща ти.

— Не, ти си света вода ненапита.

— Нито пък съм син на граф Бартолини.

Бренди вдигна поглед. Затвори куфарчето и седна на бюрото.

— Окей. Печелиш. Имаш цялото ми внимание.

— Преди две години на майка ми ѝ поставиха диагнозата рак на гърдата.

— Съжалявам. — Но защо ѝ го разказваше?

— Състоянието ѝ силно се влоши и тя повярва — ние всички повярвахме — че ще умре. Затова ме извика край леглото си и ми разкри тайната на моето рождение. — Роберто склучи ноктести лапи пред люспестите си гърди. — Баща ми е мъж, с когото излизала в колежа. Тя се върнала у дома при Ноно, който я изпратил при семейството си в Италия. Преди да ме роди, срещнала графа. Омъжила

се за него, аз съм се родил и съм израснал с мисълта, че той е родният ми баща.

— Никой ли не те опроверга през това време? — Не беше за вярване.

— С изключение на майка ми и графа никой не знаел истината. Всички мислели, че са имали любовна връзка, докато той бил на посещение в Щатите. Според клюката двамата се скарали, от гордост майка ми отказала да му каже, че е бременна, но щом заминала за Италия, те отново се намерили и заживели заедно.

— Виж, неприятно ми е да споря с теб, но Мосимо знае. Той... той обиди майка ти.

— Мосимо подозираше истината и по всяка вероятност не липсват слухове. Но кой ли ще повярва на Мосимо, когато пръска отровата си?

— Да, тогава изобщо не ми хрумна да обърна внимание на приказките му. — Тя залюля единия си крак и заби поглед надолу. — Това какво общо има с нас?

— Майка ми не издаваше кой е баща ми.

— Аха. — Това е човъркало Роберто. Изпитвал е нужда да *научи*.

— Казва, че прегрешила. Казва, че се срамува. Казва, че той не е добър човек и би предпочела да не ми разкрива името му. Бих вдигнал скандал, но, слава богу, сега тя е в ремисия, здравето ѝ се подобри и не искам да я разстройвам.

— Ами баща ти? Графът, имам предвид.

— Той е добър родител във всички отношения. Няма как да му призная, че трябваше да науча... — Той поклати драконовата си глава, сякаш объркан от собствените си чувства. — ... да *видя* мъжа, от когото съм заченат. Какво у него е накарало майка ми да го отблъсне и да побегне ужасено?

Бренди започваше да разбира събитията от изминалата седмица.

— Трябвало е да узнаеш, затова си потърсил начин.

— И го открих. Не съм международен крадец на диаманти — по принцип — обаче съм наясно с тънкостите на семейния занаят и поддържам контактите на Контини. Ноно ми се обади да каже, че Мосимо Фосера смятал да открадне Пламъка на Романови. Използвах свръзката си. Отидох при ФБР и съобщих на Ейдън Тучман, че ако

разбере кой е баща ми, ще му помогна да разбие клана Фосера. — Драконът повдигна масивните си плешки. — Просто като фасул.

— Просто като фасул — за теб. Аз например допуснах грешка. Зърнах те на партито у Чарлс и реших, че това е съдба.

— Не е било грешка. Било е съдба, защото, щом те зърнах, щом те любих, пожелах да си с мен. Когато открих, че си един от адвокатите ми, реших, че съдбата ми е подарила жената на моите мечти. — Той притисна лапа към гърдите си. — Грешах.

— Значи не съм жената на твоите мечти, а? — За човек, който е майстор на словото, можеше да си спести тази издънка.

— Определено си жената на моите мечти, само че не си ми подарена.

— Охо. — Така беше по-добре.

— Не си ми подарена. Трябваше да те спечеля. Все още трябва да... — Той затвори зиналата паст на дракона. Сведе поглед.

И я удари в главата с муцуната си.

— Ох!

— *Cara!* Извинявай! — Той се опита да я приближи и се заклеци между стената и бюрото. — Добре ли си?

Тя разтри натъртеното място. Зелено сияние заля раменете ѝ.

— Добре съм, но ти май му разби носа.

Роберто опипа носа с ръка и откри изкривената ноздра.

— Сега, когато бълвам огън, ще ми пари — скръбно изрече той.

— Държиш се нелепо. — Идеше ѝ да се засмее отново, което бе изключено. Смехът бе признак за размекване, а ако Тифани я беше научила на нещо, то беше, че ако един мъж желае една жена, трябва да се постарее, а после да се постарее пак. Освен това Бренди май още обичаше Роберто. Май още го желаше. Но той бе премълчал истината... макар че сега разбираше защо.

Припряно, преди да ѝ хрумнат още причини да му симпатизира, Бренди каза:

— Значи си хванал Мосимо в капан. А Ейдън изпълни ли уговорката ви?

— Да. В нощта на операцията, след като ти си тръгна ядосана, се запознах с полубрат си.

Тя се наведе към него с напълно събуден интерес.

— Синът на баща ти от друга жена?

— Карик Манли. Той е единственият законен син на индустриалеца милиардер Нейтън Манли.

Тя си спомни нещо.

— Нейтън Манли. Преди десет-петнайсет години той не избягали в Южна Америка с целия капитал на загиващите си предприятия?

— Такава е мълвата. Мислех, че по майчина линия съм потомък на древен клан от крадци на скъпоценности. Излиза, че също така съм син на корумпиран бизнесмен, който е отмъкнал парите на хиляди свои работници и акционери. — Роберто горчиво се засмя. — Освен това преди да тръгне, той разпръснал спермата си из страната, избирайки млади жени. Не е подбирал и не е проявил капчица съвест. Аз съм едно от един Бог знае само колко негови деца. *Негови синове* — очевидно е правел само синове.

— Значи си имаш цяло семейство из тази страна, което не познаваш? — Почти чу гласа на майка си: *Не го съжaliaвай, Бренди! Да не си посмяла! Днес не ти е дал и едничък подарък!*

Но той звучеше толкова потиснат и умърлушен. Беше човек, открил мястото си на света. После неговата самоличност му е била отнета и заменена с несигурност. Но какъвто си беше опърничав, не беше започнал да роптае, а да действа. Сега загадката, чийто отговор е търсил, беше станала още по-голяма.

— Карик издирва братята ми. Иска да изкопчи от тях каквато информация имат за баща му.

Бренди забеляза, че Роберто не нарече Нейтън свой баща. Негов баща бе графът.

— Прокуратурата повдигнала обвинение срещу майката на Карик, че е била съучастник на Нейтън в кражбата. Карик твърди, че тя е невинна. Няма никакви пари. И аз не знам защо, но му обещах, че ще му помогна с издирването на братята ми. — Роберто опита да се прокрадне по-близо до нея. — Никой друг не знае цялата истина, Бренди. Само аз... и ти.

Тя се втрени в него, мъчейки се да устои на привличането към мъжа, който ѝ вярваше достатъчно, за да ѝ се довери.

— Каж ми завинаги ли опростах шансовете си да те обичам, както заслужаваш да бъдеш обичана?

Не му давай да те прелъсти със зелените си люспи и едри бели зъби!

— Свали го този глупав костюм.

— Заклех се да го нося, докато не се съгласиш да ми станеш жена. — Той сложи ноктестата лапа до сърцето си.

— Това е най-тъпото нещо, което съм чувала. — Така си беше. А също и най-романтичното.

— Тогава кажи, че ще ми станеш жена.

— Назови ми една причина да се омъжа за теб, Роберто. — *Ооо!* От нетърпение беше издала колко силно ѝ е завъртял главата.

Той също го усети.

— Ще ти назова две. Обичам те. И как иначе? А когато ти реши, че съм го загазил, хукна да ме спасяваш. Преди никоя жена не е правила това за мен.

— Държах се като идиотка. — Това беше истинският проблем. Беше хукнала да спасява мъж, който нямаше нужда от никакво спасяване.

— Не. Ти постъпи като влюбена жена. — Гласът му придоби онзи топъл, интимен тон, който използваше по време на секс.

— Както казах — идиотка. — Такъв срам бра, когато агентите на ФБР нахълтаха в ресторанта, че като нищо би могла... да простреля Джоузеф отново. Малкият гад. — Но вече няма да се държа като идиотка. Ти ме направи на глупачка и аз не ти вярвам.

— Как така не ми вярваш? Споделих с теб нещо, което никой не знае. Споделих всичко за себе си. — Той пристъпи към нея и огромното му люспесто стъпало помете кошчето за боклук. То се удари в бюрото и издрънча. Преписки и книжа се изсипаха на пода. — Ще се научиш ли отново да ми вярваш? Целта на живота ми ще е да те направя щастлива. — Той загреба ръката ѝ с драконовата си лапа и я поднесе към зъбите си. — Умолявам те, Брендис, от сърце те моля, омъжи се за мен.

Тя погледна пръстите му. Бяха покрити със зелен брокат. Погледна него самия. Той беше безчувствен тип, който изобщо не помисляше, че може да я нарани, като я въвлича в приключението си. Но все пак я ласкаеше, защото не бе успял да я превъзмогне.

Освен това бе достатъчно чувствителен, за да разбере каква важна роля е играл един дракон в живота ѝ...

— Ей сега. — Тя отвори куфарчето си и разположи пидиея в джоба му. Прехвърли списъците с писеца, докато не откри „Качества

на идеалния мъж“:

1. Честен
2. Солидна опора
3. Целеустремен
4. Разумен...

Натисна „изтрий всичко“.

Списъкът изчезна завинаги.

Тя внимателно прибра устройството обратно, затвори куфарчето и се обърна към Роберто.

— Сваляй драконовия костюм и ще си поговорим за *евентуалния* ни брак.

Лицето му засия, сякаш вече беше спечелил.

Господи, този мъж сериозно я дразнеше.

— Казах да *поговорим*.

— Имам подарък за теб.

Дразнеше я, но знаеше кога какво да каже.

— Какъв подарък?

— Виждаш ли ципа под плешката на дракона? — Той се завъртя настрани.

— Да. Какво си ми приготвил? — Тя смъкна ципа.

— Пръстен.

— Изхвърлих последния си диамантен пръстен в тоалетната. —

Надяваше се Роберто да осъзнава значението на тези думи, изречени от щерката на Тифани.

— Не е диамантен. Отвори по-широко ципа. Виждаш ли джоба ми?

— Да. — Той носеше тениска и дънки, които му прилепваха като ръкавица.

— Извади пръстена.

Значи сега щеше да го опипа. Той беше много умел стратег. Тя бавно плъзна ръка в джоба. Коравият му задник беше топъл и изкусителен и Бренди позабави ръката си, притворила клепачи, наслаждавайки се на удоволствието още веднъж да го докосне.

Беше много лесна.

— Затрудняваш ли се? — Той звучеше весел и доволен.

— Да! Тоест не, точно тук е. — Тя плъзна ръка докрай и напипа гладката халка на пръстена. Извади го и озадачено ококори очи. И преди беше виждала полирания камък в износен обков от жълто злато. Върху ръката на Мосимо.

— Това е пръстенът на Мосимо.

— Не. — Той докосна бузата ѝ с лапа. — Това е пръстенът на Контини, откраднат от един мой предтеча преди толкова много години, че истината за произхода му се губи сред митове. Главата на Контини носи този пръстен. Моят *поппо* го е носил, преди да се ожени, после го поднесъл на баба с любов и почитания. Тя го носила до сетния си час, след това *поппо* го надянал обратно на пръста си. Не би трябвало той да се отделя от ръката му, докато не предаде мантията на първенството като глава на семейството.

— Как го е загубил? — Като ли че не се досещаше.

— След като раздробил ръката на дядо, Мосимо задигнал пръстена.

Като се сетеше как с Роберто се бяха изправили срещу този звяр, ѝ идеше хем да припадне от страх, хем да се усмихне от гордост.

— А ти как си го върна?

Роберто разтегли муцуната на дракона и се ухили.

— Задигнах го в „Препарираното куче“, когато повалих Мосимо.

Изглеждаше толкова доволен, толкова дяволит, че Бренди повече не можеше да се сдържа. Засмя се.

— Толкова си лош!

— Ноно ме посъветва да ти дам пръстена. — Роберто обгърна раменете ѝ с люспестата си ръка. — За мен ще бъде чест, ако го носиш и добавиш моето име към своето.

Тя внимателно остави пръстена на бюрото. Обори глава на люспестите му гърди.

— Много харесвам дракони, но Роберто ми харесва повече.

Мигновено и двамата започнаха да дърпат, за да го освободят от костюма.

Овършаха здравата кабинета на Санджин.

— Трябва да има още един цип.

— Не знаеш ли как си се намъкнал в това чудо?

— Облече ме продавачката в магазина, а не знаех дали ще поискаш да се съблека. — Докато се мъчеха да освободят главата, опашката на няколко пъти се удари във вратата.

— Лъжец такъв! Знаел си, че само да ме погледнеш с тези топли кафяви очи, и аз ще се разтопя. — Бренди намери другия цип. — Ето. Точно тук. Това е!

— Не е! — Той за малко не се прекатури.

Тя го улови. Двамата без малко да паднат.

— Просто не искаш да си го признаеш, докато не сме те измъкнали от костюма.

— Ти не се ли радваш, че ще си имаш умен мъж?

Бренди дръпна гърбицата му и изведнъж раменете му се освободиха, главата му се показва и тя можеше да вижда лицето му, без да се взира през белите остри зъби.

Внезапно боричкането секна. Втренчиха се един в друг и Бренди си помисли колко много го обича.

— Дай ми пръстена — прошепна той.

Без да поглежда надолу, тя го намери с опипване. Подаде му го.

Той хвана лявата ѝ ръка и го надяна на средния пръст.

Бренди погледна зеления камък и разбра, че държи на ръката си цялата тежест на неговото родословие.

— Няма значение кой е баща ти, кой е дядо ти или коя е майка ти. Ценя ги всички, но само защото заради тях си се появил на бял свят. За мен. Единствено за мен.

— Да, аз съм единствено за теб. А ти си единствено за мен. — Недосъблякъл драконовия костюм, той я улови в прегръдката си и я целуна. — Пръстенът... Знаеш ли как е известен пръстенът на Контини?

— Как? — Тя го целуна.

— Люспата на дракона.

Бренди бурно се засмя.

Съдбата притежаваше интересно чувство за хумор.

Проснаха се на пода в кабинета на Санджин.

В коридора отвън Санджин чу смеха на Бренди и ритмичното блъскане на опашката по вратата. Въздъхна раздражено и си отиде.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.